

Giới thiệu Cô Vợ Ngọt Ngào Của Tổng Giám Đốc

Thể loại: Hiện đại

Convert: ngocquynh520

Edit: Ngọc Hân

Nếu như đây lại là một câu chuyện về cuộc sống hôn nhân thì ilieeuj rằng tôi sẽ được mọi người tán dương không?

Tuy truyện kể về cuộc sống hôn nhân nhưng cũng không phải quá nhiều thịt, trên cơ bản đều rất ngọt ngào, đôi lúc có dư thừa tình lực kích tình bắn tứ phía...

Nếu như bạn thích một câu chuyện tình khiết thì có thể suy nghĩ.

Bạn đang đọc truyện *Cô Vợ Ngọt Ngào Của Tổng Giám Đốc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 1: Đêm trước sinh nhật

Edit: Ngọc Hân

“Đậu Đậu-”

“Ủm?” Cô gái thanh xuân tên Đậu Đậu đang tập trung tinh thần ăn kem, miệng nhấp mồm đáp lời cô gái mặc đồng phục giống như mình ở phía đối diện – Thi Vân Hân!

“Nói cho cậu biết nhé...” Bộ dạng Thi Vân Hân thần thần bí bí, khuôn mặt trái xoan cô khẽ cong khóe môi, sau đó không nhanh không chậm nói tiếp: “Ông chú 30 tuổi rồi mà chưa kết hôn của tớ từ Paris trở lại.”

“...”

Tò Đậu hơi ngạc nhiên, lập tức lấy lại tinh thần tiếp tục ăn kem không sợ nó tan ra, gương mặt trái xoan không chút nào vui vẻ yêu thích, ngược lại ông chú trong miệng Thi Vân Hân không hấp dẫn cô bằng kem ở trên tay l

“Đậu Đậu, cậu nghe tớ nói không?”

“Có mà!” Tò Đậu trả lời rất hùng hồn, chỉ là ánh mắt của cô hoàn toàn không rời khỏi cây kem trên tay, cho nên Thi Vân Hân nghe giống như đó là một câu trả lời cho có lệ.

“Vậy cậu biết tớ vừa mới nói gì sao?”

“À!” Tò Đậu hơi bối rối, sau đó mới nhớ lại, Thi Vân Hân lập tức bày ra bộ dạng: “Á, cậu vốn không nghe gì cả.”

“Tớ nói lại với cậu lần nữa, chú tớ chú ấy...”

Thi Vân Hân còn chưa nói hết, một chiếc xe thể thao màu đen cao cấp ngừng bên cạnh hai người, cửa sổ xe quay xuống, một gương mặt tuấn tú đẹp trai cương nghị đập vào tầm mắt hai người –

“Àm!”

“Chú!”

“Á, kem của tôi!”

“...”

.....

Cô, có làn da trơn mềm như đậu hủ, da thịt trắng như tuyết, vóc người hơi tròn nhưng không mất vẻ xinh đẹp, vô cùng đáng yêu mê người, vì vậy lại gặp đàn ông tới cửa quấy rầy, rình cô như hổ rình mồi.

Cô đáng thương lại trở thành bữa ăn của đàn ông.

--- ----- Đây chính là cô, Tô Đậu!

“Đậu Đậu!”

“Hả?” Tô Đậu liếm kem tan rơi xuống tay, đôi mắt phượng biết cười không rời khỏi cây kem hấp dẫn cô dù chỉ một giây.

“Tuần sau sinh nhật ông nội tó, cậu nhất định phải tới chúc thọ ông nhé!” Thi Vân Hân một vai đeo túi xách, tay kia ôm hai quyển sách giáo khoa dày cộm nặng trĩu trước ngực, tiếp tục dẫn dò Tô Đậu bên cạnh.

“....”

Đáp lại Thi Vân Hân không phải là một câu ừ thờ ơ, mà là sự im lặng.

Đối với Tô Đậu mà nói, chuyện lớn thế nào cũng không quan trọng bằng ăn kem, cho nên kem không liên quan tới thứ gì khác, cô lấy im lặng để bày tỏ.

“....”

Thi Vân Hân không khỏi dùng chân xoay người đối mặt với Tô Đậu, giận dữ phồng má nhìn chằm chằm que kem trên tay Tô Đậu.

“Tô Đậu, rốt cuộc cậu có nghe tó nói gì không?” Giận quá mà! Mỗi lần tan học trước tiên là mua kem ăn đã, ăn ít đi một que thì sẽ chết à?

Nói cũng kỳ lạ, từ khi còn bé Tô Đậu đã thích ăn kem, ăn mười lăm năm, vóc người ngoại trừ hơi phúng phính (vì đang tuổi dậy thì), hoàn toàn không bị béo phì, cô có thể chất tốt như vậy ư? Ngẫm lại, Thi Vân Hân cũng giận đỏ mặt.

“Nghe được mà!” Mỗi lần Thi Vân Hân không gọi cô bằng nữ danh, Tô Đậu biết cô ấy thật sự giận, cho nên vội lấy lòng nói: “Vân Hân, ăn kem ngon lắm, cậu có muốn ăn một miếng không?”

“Tô, Đậu!”

Một tay Thi Vân Hân chống eo, mặt trái xoan lập tức phồng lên, giận dữ nhìn chằm chằm Tô Đậu không biết mình sai ở đâu còn bày ra bộ dạng lấy lòng cô: “Cậu cố ý hả?”

Cố ý?

Về mặt Tô Đậu mờ mịt, về mặt vô tội không hiểu chuyện gì.

Hết chương 1

Bạn đang đọc truyện *Cô Vợ Ngọt Ngào Của Tổng Giám Đốc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 2: Đe dọa tuyệt giao

Edit: Ngọc Hân

“Cậu biết rõ tó ăn cái gì cũng sẽ bị béo phì, bây giờ cậu còn bảo tó ăn kem, có phải cậu muốn tó không được trai đẹp của phải không?” Nhớ tới thể chất cô chỉ uống miếng nước cũng có thể mập, trai đẹp trong trường học, học trường đều nói cả người cô là nước, cô muốn làm bạn gái toàn lắc đầu thờ dài!

Cô đáng thương lắm, đường đường là thiêm kim Thi thị, cô vẫn bị đàn ông ghét bỏ! lewuydon

“Vân Hân, thật xin lỗi! Tó...” Tô Đậu giương đôi mắt sáng chói đầy nước nhìn que kem trên tay, sau đó lại nhìn chị em tốt trước mặt, cuối cùng cô đau lòng quyết định lựa chọn, vứt bỏ kem thích ăn nhất.

“Đậu Đậu, cậu...”

Chứng kiến hành động Tô Đậu vứt bỏ que kem, Thi Vân Hân không khỏi cảm động muốn khóc!

“Đậu Đậu, cậu thật đúng là chị em tốt của tó, tó yêu cậu chết mất.”

“... Đúng vậy!”

Tô Đậu chực khóc, ánh mắt lưu luyến nhìn chằm chằm không rời que kem trong thức rác, vì không muốn làm chị em tốt tổn thương, cô... Nhịn thôi!

Chỉ là, que kem đáng thương của cô! Ô ô...

“Đậu Đậu, chúng ta đi chọn quà được không?”

Sau khi cảm động, Thi Vân Hân lập tức buông Tô Đậu đang âm thầm đau khổ vì vứt kem đi, vui vẻ hỏi, hoàn toàn không phát hiện Tô Đậu đang âm thầm rơi lệ.

Chọn quà? Chọn quà gì?

Tô Đậu mờ mịt, hoàn toàn không phản ứng kịp, nét mặt cô thể hiện đầy đủ cho Thi Vân Hân biết, lời lúc này cô nói, Tô Đậu hoàn toàn không nghe vào trong tai.

“Tô Đậu, cậu rất quá đáng!”

Phản ứng của Tô Đậu làm Thi Vân Hân không vui lần nữa, giọng to hơn, thậm chí mang cả tên Tô Đậu ra gọi.

“Tớ...”

“Tớ nói nhiều như vậy, câu một câu cũng không nghe lọt, tớ muốn tuyệt giao với cậu!”

“...”

Ặc... Tuyệt, tuyệt giao!

Có... Có nghiêm trọng như vậy không? Tô Đậu nhủ đôi mày thanh tú, mặt trái xoan co quắp, tay trắng nõn hoảng sợ đưa ra bắt lấy ống tay áo của Thi Vân Hân, đáng thương nói: “Vân Hân đừng như vậy nữa! Không phải tớ cố ý không nghe.....”

Không phải Tô Đậu cố ý, nhưng nghe vào tai Thi Vân Hân thì là cố ý, cho nên cô ấy hoàn toàn không chịu Tô Đậu xuống nước.

“Vân Hân, cậu đừng tức giận nữa được không?” Cô sợ nhất là Thi Vân Hân giận cô, một khi cô ấy tức giận thì chưa tới một tuần sẽ không hết giận, cho nên cô rất sợ cô ấy giận!

“Không được!” Thi Vân Hân nói như đinh chặt sắt, trong giọng nói không có chút thương lượng nào.

“Vậy cậu muốn như thế nào?” Vì chuyện của chị em, cô đã hy sinh que kem cô thích ăn nhất rồi còn gì!

“...”

Thi Vân Hân liếc Tô Đậu một cái, cô phỏng má cuối cùng cũng chờ được câu nói này của Tô Đậu, mặc dù chưa hết giận nhưng vì những lời này cô sẽ tha thứ câu “Không phải tớ cố ý” của cô ấy.

“Có phải tớ muốn như thế nào, cậu cũng sẽ đồng ý?”

“Đúng... Đúng vậy!” Tô Đậu trả lời có chút không cam lòng, nhưng hơn hết là có cảm giác bị người khác tính kế.

“Cậu nói đấy nhé, không được đổi ý đâu!”

“Được! Vậy cậu nói mau, chỉ cần không giận tớ là được rồi.” Rút đầu một đao, đưa đầu ra cũng một đao, Tô Đậu vội vàng thúc giục hỏi.

“Thứ ba tuần sau, sinh nhật ông nội, cậu nhất định phải tới.”

“...” Việc này... Tuần trước Thi Vân Hân đã lăm bầm nhắc nhở bên tai cô, muốn cô quên cũng khó. Nhưng Tô Đậu không bác phản bác, bĩu đôi môi uớt ớt xinh đẹp ý bảo Thi Vân Hân tiếp tục nói.

“Hôm đó chú ba tớ sẽ về, cậu tới sân bay đón chú ấy thay tớ.”

Gì cơ?

Hết chương 2

Bạn đang đọc truyện *Cô Vợ Ngọt Ngào Của Tổng Giám Đốc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 3: Đón người hộ (1)

Sao Vân Hân có thể uy hiếp người ta như vậy chứ?

Tuyệt giao! lequydoon

Đón hộ!

Ô ô.... Vậy cô đi đón người là được chứ gì?

.....

Trung tâm sân bay.

Tô Đậu lê bước chân nặng nề đi vào trong sân bay, đứng ở lối ra, nhìn xung quanh tìm chú hai mà Thi Vân Hân đã miêu tả, nhưng trái phải chẳng thấy chú hai Thi Vân Hân – Thi Càng Bác đâu!

“Vốn Vân Hân thói đang đùa mình sao!”

Lúc Tô Đậu lảo bầm, đầu rũ xuống thì cô lại thấy một đôi giày da sáng bóng đập vào mi mắt, một giọng nói trầm ổn từ tính bay qua đỉnh đầu.

“Tiểu Đậu Nhi!”

Tiểu, Tiểu Đậu Nhi!

Giọng nói xa lạ khiến Tô Đậu ngạc nhiên, nhưng ánh mắt cô vẫn rời đôi giày đen sáng bóng kia, sau đó liếc lên trên, cuối cùng dừng lại khuôn mặt đẹp trai, cương nghị.

“...”

Hừm, người đàn ông này rất đẹp trai!

Người đàn ông chậm rãi cong khỏe môi, tay rút trong túi quần vớ lên đặt trên khuôn mặt tròn mềm trắng mịn như tuyết của Tô Đậu, bắt đầu nhẹ nhàng vuốt ve, cảm giác trơn mềm này chẳng những muốn cắn một cái, mà càng muốn đè cô xuống dưới người hơn.

Đối với người trước mặt Thi Càng Bác không hề xa lạ chút nào, nhưng Tô Đậu thì ngược lại, cô hoàn toàn không biết người trước mặt này là ai, chứ đừng nói có thể để cho đàn ông động tay động chân.

“Anh, anh là ai?”

Tô Đậu lấy lại tinh thần đập tay người đàn ông, đề phòng lùi về sau, giữ vững khoảng cách an toàn với người anh.

“Tiểu Đậu Nhi, tôi là chú hai Vân Hân, nó không nói cho em biết sao?” Thi Càng Bác không nhanh không chậm mở miệng nói, trông mắt thâm sâu bắn ra ánh sáng cứng chiều.

Sao cơ?

Anh ta chính là chú hai của Vân Hân? Cái người 365 ngày đều ở Paris chính là người đàn ông trước mắt này?

Tô Đậu vô cùng kích động, chú hai Vân Hân trẻ tuổi như vậy, đẹp trai nữa, hoàn toàn không giống với hình ảnh ngày hôm qua cô hình dung, quả thực là hoàn toàn trái ngược!

“Tiểu Đậu Nhi, em mà còn nhìn tiếp nữa, tôi sẽ ăn em.” Thi Càng Bác không chút giấu giếm ý muốn độc chiếm Tô Đậu, Tô Đậu đối với anh mà nói, chính là anh nhìn cô lớn lên.

Từ năm nhất tiểu học Tô Đậu và Thi Vân Hân đã bắt đầu chung lớp, lên trung học và cùng học cao trung, từ nhỏ tới lớn đều ở chung một chỗ, ngồi cùng một bàn, vì thế tình cảm rất tốt.

Còn Thi Càng Bác anh mặc dù đang ở nước ngoài, nhưng mỗi một chuyện của Tô Đậu cũng như quá trình lớn lên anh đều biết rõ nhờ vào tấm hình của người khác gửi cho anh mỗi tháng, gián tiếp tham dự một phần.

Năm nay Tô Đậu tròn mười tám tuổi, còn anh ngây ngô ở nước ngoài cũng đủ lâu đủ dài rồi, cho nên anh quyết định trở về nước tiến hành kế hoạch cướp vợ của mình.

Nói đến anh, đường đường là tổng giám đốc đương nhiệm của Thi thị, sao lại có hứng thú với một cô nhóc, nói ra người nhà họ Thi cũng không tin, Thi Càng Bác anh lại thâm tình như thế, thâm tình đến mức khiến người ta roi tròn mắt.

Ái chà, có trách thì trách Tô Đậu thích ăn kem từ nhỏ, nếu như không phải cái lần từ nước ngoài trở về Đài Loan làm việc đó, sao anh có thể bắt gặp điệu bộ ăn kem đáng yêu của Tô Đậu chứ?

Đây có thể chính là số mệnh sắp đặt! Chạy không thoát, cũng không tránh đi được!

Ăn... Ăn cô?

Tô Đậu hơi hoảng, hai chân tự chủ quay ngược hướng ngược lại, cho đến khi đụng vào lưng du khách Tô Đậu mới dừng lại. Còn Thi Cánh Bác cong môi, cánh tay vươn ra kéo Tô Đậu – người mà đụng vào người khác về, ngã vào lồng ngực chắc chắn.

Hai tay Tô Đậu đặt trước ngực Thi Cánh Bác, mặt dựa vào ngực cứng cỏi, trong đầu không hiểu sao sinh ra sự ấm áp, khoe môi nhếch lên hài lòng.

Thi Cánh Bác lại cong môi nở một nụ cười rất xảo quyệt, trong đầu bắt đầu xoay quanh ý nghĩ đề Tô Đậu xuống thưởng thức hết mùi vị của cô.

Hết chương 3

Bạn đang đọc truyện *Cô Vợ Ngọt Ngào Của Tổng Giám Đốc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 4: Đón người hộ (2)

Edit: Ngọc Hân

Về mặt tâm tình như chim ưng đói khát, Thi Cánh Bác không chút nào giấu diếm khát vọng với Tô Đậu, chính xác bắt được cánh môi yêu kiều trong nhẵn mềm mại của Tô Đậu, trần trụi hết.

“...”

Mắt phượng sáng ngời trở mặt tròn tròn, Tô Đậu ngỡ ngác nhìn người đàn ông cao lớn nuốt nước miếng mình, trong đầu trống rỗng, nhất thời không kịp phản ứng.

Anh hút hết mật ngọt trong miệng Tô Đậu, ngọt ngào như trong tưởng tượng làm Thi Cánh Bác say sưa giữ chặt đầu cô hôn, nụ hôn này sâu hơn đúng tiêu chuẩn nụ hôn nóng bỏng.

“Ừm...”

Tô Đậu bị hôn thở không nổi, giờ hai tay yếu ớt ra đánh vào ngực Thi Cánh Bác, trong miệng ừm, a phản đối.

Đối mặt với ba cái đánh nhẹ hều Thi Cánh Bác xem thường, chỉ để mình tiếp tục đắm chìm trong vẻ ngọt ngào của cô.

“Tiểu Đậu Nhi, em ngọt quá, khiến tôi hận không được muốn em ngay bây giờ.” Trong đôi mắt chim ưng tràn đầy đói khát khiến Tô Đậu ngây ngẩn u mê gần như không chống đỡ được.

Về phương diện này, mặc dù Tô Đậu cô chưa từng trải qua, cũng tỉnh tỉnh mê mê, nhưng cô không hoàn toàn ngu ngốc nhìn mà không biết ham muốn nóng bỏng trong mắt người đàn ông này.

“Anh... Mau buông tôi ra đi!” Tô Đậu mở to đôi mắt giống như thỏ trắng, sợ hãi rụt rè nhìn đám người đến người đi, sau đó trong lòng thầm nói: Muốn về nhà quá! Rất muốn ăn kem!

Đối với Tô Đậu mà nói, kem là đồ ăn ngọt không thể thiếu trong cuộc sống của cô, tuyệt đối không thể bỏ nó!

Nếu như vào giờ phút này Thi Cánh Bác biết được khát vọng trong lòng Tô Đậu, anh nhất định sẽ khiến tất cả kem biến mất trước mắt Tô Đậu.

... Anh nghĩ được nói được, càng làm được!

“Không buông!” Hai chữ chắc như đinh đóng cột hàm chứa đầy độc chiếm. Sau khi Thi Cánh Bác dùng tốc độ sấm không kịp che tai hôn trộm lên môi Tô Đậu, một tay ôm vai cô, một tay kéo hành lý đi ra phía cổng.

“Này, anh muốn đưa tôi đi đâu?” Nhìn hướng ngược lại đường cao tốc, Tô Đậu hoảng hốt mở miệng hỏi.

“Về nhà!”

Từ trong miệng Thi Cánh Bác phun ra hai chữ, ánh mắt không rời tập tài liệu trên tay nửa giây.

Về nhà! Nhưng... “Đây không phải là đường về nhà!” Cô mới không ngốc đến mức ngay cả hướng nhà mình cũng không phân biệt được.

“Là trở về nhà tôi!” Bất đắc dĩ, Thi Cánh Bắc từ trong tài liệu ngẩng đầu lên, nhìn cô gái hoảng hốt, không nhanh không chậm nói.

“Tại sao phải về nhà anh?” Về hoảng hốt trên khuôn mặt mồm mím của Tô Đậu xem ra không giảm mà lại tăng lên: “Hôm nay tôi chỉ thay mặt Vân Hân đi đón người, tôi không có ý định tới nhà anh đâu!”

Không hiểu vì sao Tô Đậu lại quên hướng về nhà họ Thi, hoàn toàn không hiểu hướng phía trước là ở chỗ nào.

“Vân Hân không nói cho em, bị lừa sao?”

Bị lừa?... Ý gì đây?

Nhất thời không suy nghĩ ra được, Tô Đậu ngây ngốc quan sát Thi Cánh Bắc nở nụ cười xảo quyệt trước mắt, bốn mắt trừng sờ nhìn nhau.

“Không hiểu hả?”

“...”

Tô Đậu không trả lời, nhưng cô vẫn ngoan ngoãn lắc đầu, tỏ vẻ không hiểu!

“Ý là em bị bán đứng, tôi không muốn nó tới đón mà là muốn em... Hiểu không?” Thi Cánh Bắc không nhìn tài xế ngồi ở ghế lái phía trước, trong đầu vẫn đang suy nghĩ tới chuyện đề Tô Đậu dưới thân mình.

“Anh...”

Nhìn khuôn mặt đẹp trai dần dần áp sát mình, Tô Đậu hoảng hốt để hai tay trước ngực anh, duy trì khoảng cách nhất định với anh.

“Ồ đây là đang trên xe, anh... Anh không thể làm loạn với tôi!”

“Thật sao?” Thi Cánh Bắc hết sức xem thường, sau đó cong môi cười một tiếng, tà mị nói: “Em xem tôi có thể hay không...”

“...”

Hết chương 4

Bạn đang đọc truyện *Cô Vợ Ngọt Ngào Của Tổng Giám Đốc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 5: Chú hai là con sói

Edit: Ngọc Hân

Môi Tô Đậu mềm giống như thoa mật ong khiến Thi Cánh Bắc vừa hôn thành nghiền, lưỡi dài đảo quanh khoang miệng cuốn lấy lưỡi cô chơi đùa, dây dưa, Tô Đậu bị hù ngầy người, đôi mắt mở to, đồng thời quên cả đẩy Thi Cánh Bắc ra. Không khí mập mờ tan ra ở ghế sau, Tô Đậu bị hôn có chút hít thở không thông cuối cùng cũng lấy lại tinh thần, gương mặt đỏ au phồng lên, hoảng sợ lùi về sau. Đáng tiếc không gian có hạn, Tô Đậu muốn lùi cũng không thể lùi được nữa, chỉ còn cách tựa vào cửa xe, đề phòng nhìn chằm chằm người đàn ông cười vô hại.

Sao Thi Cánh Bắc để Tô Đậu trốn mình được chứ, anh duỗi tay dễ dàng kéo được Tô Đậu quay về, tay giơ lên, một lần nữa môi mềm của Tô Đậu lại bị sói xám lớn nuốt mất. Ô...ô, chú hai của Vân Hân là sắc lang, còn cô lại nhảy vào trong móng vuốt của con sói đó, lúc Tô Đậu buồn bã suy nghĩ, cái lưỡi giống như bị hút chặt, tránh thế nào cũng không được!

Mật ngọt trong miệng Tô Đậu làm Thi Cánh Bắc thương thức một lần lại một lần, cứ không chịu buông cô ra, trận hôn lưỡi này kéo dài đến dưới lầu tiểu khu, hơn nữa tài xế nhắc nhở Thi Cánh Bắc mới thỏa ước mong nguyện buông cô ra. Tô Đậu bị hôn đầu trống rỗng, sau khi xuống ngây ngốc bị đàn ông lừa vào nhà, lúc tỉnh táo lại thì đã quá muộn, cô bây giờ hoàn toàn vào trong hang ổ sói xám lớn rồi!

“Tôi phải về!” Cô nam quả nữ (Trai đơn gái chiếc) sống chung một nhà, sói xám lớn không bị thiệt hại gì mà là cô con tiểu bạch thỏ vừa ngu ngốc lại còn ngây thơ này.... Tồn thất vô cùng nặng nề, nói không chừng khó mà giữ được trung tiết!

Tô Đậu suy nghĩ, hai chân bước tới cửa phòng, lúc ngón tay gần chạm vào cái nắm tay cửa, thân thể cô bị kéo lại, lần này bị giam trong đôi tay có lực, “Buông tôi ra, tôi phải đi về!” Tô Đậu giãy dụa nhưng chỉ phí công, sức yếu hèn sao là đối thủ của sói xám lớn được, song không thoát được thì không có cơ hội rồi đi!

“Yên tâm, tối nay tôi sẽ đưa em về!” Thấy đôi môi khẽ chớp mở, Thi Cánh Bấc không nhịn nổi sức hấp dẫn mãnh liệt nên cúi người xuống ghé sát vào hương vị cam ngọt ngào, Tô Đậu không né kịp, môi mềm lại bị đánh lén thành công một lần nữa, trong nhà chỉ có hai người, không có người thứ ba, Thi Cánh Bấc cũng không để nén dục vọng của mình, vừa hút mật trong miệng Tô Đậu vừa vuốt ve bên ngoài quần áo.

Động tác này dọa Tô Đậu giật mình mở to mắt, phòng bị từ chối: “Đừng, mau buông tôi ra!” Mười tám năm qua chưa từng gần gũi đàn ông như vậy, Tô Đậu bị dọa hồng cũng là chuyện bình thường, hơn nữa cô ngây thơ thanh thuần, đối với chuyện tình yêu nam nữ chưa hiểu rõ lắm, chỉ bị hôn cũng cảm thấy xấu hổ không chịu nổi rồi, muốn trốn tránh sói xám lớn. Tất nhiên những thứ này đều chỉ dám nghĩ mà không dám làm, một khi làm thì hậu quả không thể tưởng tượng nổi.

Nhìn tiểu bạch thỏ bị dọa hoảng sợ, sói xám lớn biết mình có chút gấp gáp, không muốn để tiểu bạch thỏ có ý nghĩ rời đi, Thi Cánh Bấc đành dừng động tác, ôm cô ngồi trên đùi mình, kéo cô dựa vào ngực mình, nói: “Trước tiên theo tôi đi, tối nay tôi đưa em về nhà!”

Bạn đang đọc truyện *Cô Vợ Ngọt Ngào Của Tổng Giám Đốc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 6: Người giám hộ em là tôi

Edit: Ngọc Hân

“Không ăn tiểu bạch thỏ hả?” Giọng trêu chọc từ đầu bên kia điện thoại truyền tới làm Thi Cánh Bấc bắt đầu mỉm cười. Từ khoảnh khắc đầu tiên nhìn thấy Tô Đậu, dục vọng của anh tăng vừa nhanh vừa mạnh, nhưng nghĩ tới năm đó Tô Đậu chỉ là một đứa trẻ Thi Cánh Bấc cười ra tiếng, nói: “Không! Còn nhiều thời gian, ăn cô ấy còn nhiều thời gian mà, tôi chờ đã nhiều năm rồi, không sợ đợi thêm một khoảng thời gian nữa.”

Thi Cánh Bấc biết phải đợi một đứa trẻ lớn lên là khoảng thời gian khá dài, nhưng người khác có thể đợi còn anh chỉ sợ dục vọng của mình không thể nào kiềm chế được nữa, với lại sau khi được hưởng thụ mật ngọt của Tô Đậu, dục vọng dâng cao khiến anh gần như không khống chế được, muốn phát sinh thú tính một lần!

“Hôm qua tôi đã chuyển cho cậu mấy hộp kem, và mấy món điểm tâm ngọt, những thứ này là đồ mà tiểu bạch thỏ thích ăn.” Đầu bên kia điện thoại giọng người đàn ông như nhớ ra gì đó, nói thêm! Lần đầu tiên Thi Cánh Bấc thấy Tô Đậu chính là bộ dáng ăn kem mê người của cô, da trắng như đậu hủ non mềm, vô cùng mịn màng lại trơn bóng, đáng người nhỏ nhắn đã khắc sâu trong lòng Thi Cánh Bấc, vì thế lời thề phải chiếm được cô ra đời!

“Cảm ơn người anh em tốt!” 13 năm này Tô Thần Tôn vẫn giúp anh chăm sóc Tô Đậu, chỉ vài ba lời không thể nói hết được cảm kích, duy nhất có thể làm là càng nuông chiều tiểu bạch thỏ ngày ngốc kia hơn!

“Anh em tốt không lời nào nói hết ơn nghĩa được!”

Tô Thần Tôn, Thi Cánh Bấc hai người đàn ông cùng tắt máy, anh trở về phòng ngủ chính cùng người đẹp. Tô Đậu ngủ một mạch đến 10 giờ tối mà Thi Cánh Bấc vẫn không rời phòng ngủ chính. Nhưng anh không nhàn rồi, lợi dụng thời gian này mở cuộc họp qua video đến ba giờ, sau đó lại duyệt mấy bản kế hoạch, họp đồng mua bán.

Tô Đậu mở mắt quan sát phòng ngủ chính xa lạ một lần, trong phòng trang trí những bức tranh nổi tiếng và quý giá, bình hoa cổ có giá trị không rẻ, còn có mấy đồ trang trí tinh xảo, cuối cùng là vật dụng trang trí trên tường, phòng công chúa tràn đầy mộng ảo của cô kém xa, đồng thời cũng nói cho cô biết chú hai Vân Hân và cô chênh lệch một trời một vực!

“Tĩnh rồi, đói bụng không?” Phê duyệt nốt bản hợp đồng cuối cùng, Thi Cánh Bấc xoa huyệt thái dương, sau đó đưa tay kéo Tô Đậu vào trong ngực.

“Bây giờ là mấy giờ rồi?” Tô Đậu hỏi một đấng trả lời một nẻo, hoảng sợ đến gần như quên cả đói bụng, bụng không chịu nổi vang lên mấy tiếng kháng nghị.

“10:10!” Thi Cánh Bấc quét nhìn đồng hồ trên màn hình máy tính, nói.

“Á – Tôi phải về rồi!” Tô Đậu kêu lên, sợ mang lại phiền phức cho thím, cuống quýt rời khỏi ngực Thi Cánh Bấc, người đàn ông dễ dàng kéo cô trở lại, nói với cô: “Tôi đã nói với thím em là em ở chỗ này của tôi, không cần đi ỉ!” Anh muốn người mà cô quan tâm sau này sẽ là Thi Cánh Bấc anh.

“Anh, sao anh có thể nói với thím tôi?” Phải biết rằng Tô Đậu cô là một học sinh giỏi ba tốt, hết sức khéo léo, không qua đêm bên ngoài, mỗi ngày về nhà đúng giờ, làm xong bài tập lên giường đúng giờ, không ham mê trò chơi bời, không bắt lương xấu xa, ngoại trừ tham ăn thì tất cả đều tốt. Nhưng sau khi gặp anh thì cô liền biến thành đứa trẻ hư, nụ hôn đầu đã mất, lại còn ngủ ở nhà anh mấy tiếng đồng hồ, ô ô – cô trở nên hư hỏng rồi!

Lúc Tô Đậu âm thầm rơi lệ, Thi Cánh Bấc nâng cằm cô lên, nghiêm túc như nói lời thề nguyện: “Em là của tôi, từ hôm nay trở đi, người giám hộ em. . . Là tôi!”

Hết chương 6

Chương 7: Cô bị bán

Edit: Ngọc Hân

Đầu Tô Đậu ong ong vang vọng, trong đầu một lần lại một lần vang lên những lời này của Thi Cánh Bác, mặc dù đôi lúc ngầy ngốc nhưng phản ứng không tính là chậm, cả lần nói: “Anh, anh là kẻ điên à? Từ trước tới giờ người giám hộ tôi là chú thím, sao chú lại chuyển quyền giám hộ cho anh?” Ô ô, cô gặp phải người xấu ư?

Thi Cánh Bác cong môi, xảo quyết cười một tiếng, nói: “Quên nói cho em biết, quyền giám hộ lúc em năm tuổi, anh con bác nhà em tự chuyển sang tên của tôi, những năm này tôi không ở trong nước nên để bọn họ thay tôi chăm sóc em, cái cô gái ngốc nghếch này.” A a... Sao có thể như vậy chứ? Sau khi nghe xong Tô Đậu ngầy ngốc giật mình đứng im tại chỗ, bị kéo vào trong ngực anh cũng không phát hiện ra, đáng về ngu ngơ chính là điều dễ khiến người ta phạm tội và thuận tay sờ sảng. Dĩ nhiên đối với Thi Cánh Bác mà nói, anh không phủ nhận mình là lang sói, móng vuốt lang sói dần dần chuyển về phía cơ thể mềm mại, lúc này Tô Đậu mới giương mắt nghi ngờ, hỏi: “Anh biết anh họ tôi?”

Anh họ là đồ trúng thối, đồ đều, đồ đều...!

Thi Cánh Bác chỉ cười không nói, anh và Tô Thần Tôn đầu chỉ là quen biết đơn giản như vậy, mà thực tế là bạn chí cốt!

“Anh, anh nói dối tôi đúng không?” Tô Đậu vẫn chưa từ bỏ ý định, Thi Cánh Bác cũng lười giải thích, trực tiếp đi tới ngăn kéo lấy ra một tập tài liệu để cô tự mình xem, còn anh thừa dịp này sờ mò cần cần!

Người đàn ông này không chỉ là một con lợn giống mà còn là một con sói háo sắc, hóa thân thành... Sói xám lớn!

Tiểu bạch thỏ giống như bán sao của cô bé quảng khăn đỏ, Tô Đậu đáng thương trốn không thoát khỏi bàn tay sói xám lớn, trên tài liệu giấy trắng mực đen có chữ ký của Thi Cánh Bác, cô bị bán đi lúc năm tuổi! Thật ra thì cũng không thể nói bị bán, ngày đó Triệu Từ Bằng tới thăm, có nói qua về chuyện giám hộ, ngay lúc đó vợ chồng nhà họ Tô không quá nguyên ý, hơn nữa cô ý từ chối, nhưng bị Tô Thần Tôn ra tay trước nên chiếm được lợi thế. Một ngày trước khi Thi Cánh Bác tới thăm, tự đổi người giám hộ Tô Đậu thành là Thi Cánh Bác, sau này vợ chồng nhà họ Tô mới biết con lớn mình làm chuyện này, tức giận hơn nửa tháng.

Cuối cùng hiểu rõ mọi việc nên thuận theo; sau khi Tô Thần Tôn đổi người giám hộ cho Tô Đậu thì Thi Cánh Bác chủ yếu ở nước ngoài, vợ chồng nhà họ Tô thấy Thi Cánh Bác không đưa Tô Đậu đi, dần dần cũng quên chuyện người giám hộ này, Tô Đậu vẫn là công chúa nhỏ của nhà họ Tô bọn họ. Cháu gái nhà họ Tô không phải chỉ có mình Tô Đậu, nhưng người nhà họ Tô đặc biệt nuông chiều cô, vì thiên vị quá đáng mấy cô cháu gái nhà họ Tô thường lấy bắt nạt Tô Đậu làm thú vui. Tô Đậu ngầy ngốc bị mấy chị bắt nạt vẫn cứ đi theo bọn họ, đuổi cũng không đi, cuối cùng lâu lắm rồi mấy chị không bắt nạt cô nữa, vì lớn lên mấy cô cháu gái nhà họ Tô tập trung tất cả tâm tư lên người chồng hoặc bạn trai của mình, Tô Đậu là cháu gái nhỏ nhất trong nhà họ Tô, cho nên được yêu thương cưng chiều nhất!

Khuôn mặt Tô Đậu nhăn như ăn mướp đắng khiến người khác yêu thương đồng thời cũng làm sói xám lớn ngã quỵ. Thi Cánh Bác đè Tô Đậu vào bàn làm việc, bộ dạng hoảng hốt lo sợ làm Thi Cánh Bác tỉnh táo trong nháy mắt, nhưng dục vọng dưới thân càng cứng, nhất thời lý trí biến mất không còn bóng dáng tăm hơi. Mặc dù Thi Cánh Bác không cách nào kiềm chế dục vọng mãnh liệt, nhưng lần này trở về sẽ không gấp gấp tiến tới sợ dọa tiểu bạch thỏ.

Lưỡi anh mò thẳng vào trong ôm lấy lưỡi cô mát, Tô Đậu không chịu được sự điên cuồng thờ hồng học từ chối: “Không, không muốn!”

“Ngoan, hít sâu nào!” Đối với sự trúc trắc của Tô Đậu thì sao hiểu được kỹ xảo hôn, mỗi lần sói xám lớn xâm lược vào trong khoang miệng hô hấp của cô gần như bị hút đi, cả người trở nên mềm nhũn trống rỗng, giống như vũng nước, trời nổi dập dềnh!

Hết chương 7

Chương 8: Quản lý phòng này

Edit: Ngọc Hân

Từ hít thở sâu biến thành hít từng ngụm từng ngụm không khí, điều này khiến Thi Căng Bắc vừa tức vừa cười, cô gái nhỏ của anh sao đáng yêu vậy chứ, đáng yêu đến mức muốn nuốt cô luôn. Tô Đậu lấy được không khí để thở nên không cảm thấy khó thở nữa, cũng không cảm thấy sẽ bị ngạt mà chết, Thi Căng Bắc đòi địa điểm chiến đấu, in một nụ hôn sâu xuống nơi xương quai xanh cô, Tô Đậu kêu đau đưa tay ra cản lại nhưng không cách nào làm được vì hai tay cô bị một đôi tay kim chặt trên đỉnh đầu, nhất thời không thể động đậy, mặc người ta định đoạt!

“Đau...” Không ngăn được, cô dùng miệng kháng nghị, nhưng Tô Đậu vừa kêu đau lại tạo thành tiếng rên rỉ rất nhỏ, thành công ngăn động tác mút vào của Thi Căng Bắc. Nhưng anh chỉ dừng hai giây sau đó lại tiếp tục, lúc này quả thực như được khích lệ, sức mút không giảm mà lại tăng lên, còn có đôi tay kia vốn giữ chặt tay Tô Đậu thì đôi thành vuốt ve qua quần áo.

Tô Đậu hoàn toàn bị hù sợ, gương mặt nhất thời biến sắc, hoảng hốt kêu lên: “Không muốn, dừng tay!” Sao sói xám lớn có thể hôn chỗ đó của cô, Tô Đậu trơ mắt nhìn đôi môi nồng gợi cảm chuyển từ xương quai xanh xuống bộ ngực cô, quần áo bị anh kéo xuống, áo ngực đáng yêu trần trướng lộ ra dưới mắt anh.

“Đừng nhìn!” Tô Đậu cố gắng giằng cô nhưng sức lực có hạn, càng giằng dựa càng khiến mình vào trong miệng sói xám lớn nhanh hơn, miệng Thi Căng Bắc vẫn lưu luyến nơi ngực của Tô Đậu. Anh không cởi áo ngực cô ra, chỉ đơn giản để lại dấu ấn riêng của anh nơi đó, dục vọng dưới người bị anh đè nén kiềm chế, không thể bộc phát thú tính đối với đàn ông mà nói thật sự rất khó cực, nhưng tiểu bạch thủ đáng giá để anh kiên nhẫn, cho nên anh nhịn, nhịn để Tô Đậu quen dần, sau đó....

Tô Đậu nhắm mắt lại, không nhìn Thi Căng Bắc xâm phạm mình, nhưng đợi, đợi mãi... Không có hành động tiếp theo. Cô mở mắt ra thì đối diện với một đôi mắt cười âm áp dịu dàng, thân thể bị đè trên bàn làm việc cũng được người đàn ông bế lên, sau đó đi ra khỏi phòng ngủ chính, lần nữa yên vị là ở trong phòng ăn nhỏ.

Thi Căng Bắc soạn bữa ăn khuya, Tô Đậu nhàm chán quan sát bày biện phòng ốc, phòng này thiết kế có ba phòng hai sảnh và một ban công, phòng ốc nhìn qua nếu một người ở thì hơi rộng, đồng thời thấy cô quanh. Tô Đậu sờ đông sờ tây, cuối cùng trở lại phòng bếp đứng phía sau Thi Căng Bắc, ánh mắt như thấy được vật báu, vội vàng đưa tay mở tủ lạnh ra, bên trong ngoài chút đồ ăn thì rất nhiều kem mà cô thích, còn có ít đồ ngọt. Tô Đậu không chịu nổi hấp dẫn lòng tràn đầy vui mừng lấy một que kem vị sữa ra, bóc hai ba lần lớp bọc bên ngoài, sau đó ăn kem có hương vị thơm ngọt.

Thi Căng Bắc nấu xong bữa tối quay người lại thì thấy Tô Đậu đang hăng say ăn kem, cô gái nhỏ này thật không biết khách khí với anh, hiện giờ xem nhà này như nhà cô, nhưng cũng tốt, sau này cô sẽ ở đây, trước mắt bây giờ để cho cô thích ứng đã!

“Tôi đây ăn cơm chiều nào.” Thi Căng Bắc không cắt kem trên tay Tô Đậu đi, ngược lại thừa dịp cô không chú ý cắn một miếng, sau đó bụng mâm ra khỏi phòng bếp: “Ăn xong tắm rửa rồi lên giường ngủ.”

Tô Đậu thả nửa cây kem còn lại vào tay Thi Căng Bắc: “Chú hai cầm giúp tôi, đừng ăn lên đó!” Cuối cùng không quên dặn anh một câu, sau đó tấn công mâm cơm, Tô Đậu ăn hai miếng thì cảm thấy muốn ăn thêm, cơm chiều ngoại trừ trứng gà, còn mấy nguyên liệu khác, mâm cơm đầy trong nháy mắt thấy đã voi dần, Tô Đậu thỏa mãn nắc lên một tiếng, Thi Căng Bắc cung chiêu vuốt đầu Tô Đậu nói: “Mau tắm rửa rồi lên giường.”

Bạn đang đọc truyện *Cô Vợ Ngọt Ngào Của Tổng Giám Đốc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 9: Tiệc mừng thọ (1)

Edit: Ngọc Hân

“Vâng!” Tô Đậu ăn uống no say nên quên nửa que kem trên tay Thi Căng Bắc, nhảy chân sáo đi về phòng ngủ chính, vào phòng tắm trước rồi lại bật trở ra, đáng thương nín ổng tay áo Thi Căng Bắc.

“Xảy ra chuyện gì?” Thi Căng Bắc dừng động tác bụng mâm lại, nhìn Tô Đậu cúi đầu không nói gì, hỏi.

“Tôi không có quần áo thay giặt.” Tô Đậu yếu ớt nói.

“Quần áo ở trong tủ, em xem thử đi, nếu không tìm được thì chờ tôi một lát.”

“Không, không cần, tự tôi tìm!” Áo lót của con gái sao có thể để cho sắc lang tìm chứ, đó là quần áo mặt bên trong người, xấu hổ lắm.

Tô Đậu trở lại phòng ngủ chính mở tủ quần áo ra, quả nhiên có đồ vừa người cô, còn có cả đồ ngủ có hình thù đáng yêu nữa, quần áo lót có họa tiết hoạt hình. Tô Đậu chọn một bộ mình thích nhất sau đó trở về phòng tắm ngâm mình trong bồn, nước ấm chừng 45 độ. Một lúc lâu sau Thi Căng Bắc tưởng cô ngủ quên trong phòng tắm, đang muốn vào xem thì Tô Đậu mặc một bộ đồ ngủ màu hồng đi ra.

Thi Căng Bắc liếc nhìn màu da trơn nhẵn sau khi tắm của Tô Đậu, sau đó vội vọt vào phòng tắm, anh sợ nếu ở lại sẽ trực tiếp muốn cô. Dục vọng mỗi lần đụng phải Tô Đậu đều ủa về, anh thật sự sợ lúc này sẽ không kiềm chế được, không để ý Tô Đậu không bằng lòng mà muốn cô.

Tô Đậu vừa chạm giường liền đi gặp Chu Công, còn Thi Cánh Bác sau khi tắm xong chỉ dùng khăn tắm bao quanh bên dưới người rồi ra khỏi phòng tắm, nhìn khuôn mặt ngủ say trái tim Thi Cánh Bác dâng lên luồng ấm áp, sau đêm nay sẽ có một người tên Tô Đậu cùng anh trải qua cuộc sống mỗi một ngày!

Thi Cánh Bác lên giường nằm bên cạnh Tô Đậu, anh ôm cô để cô gối đầu lên cánh tay mình, anh chưa ngủ được, vừa nghịch tóc Tô Đậu vừa suy nghĩ một số chuyện, lần này trở về chỉ ở lại thành phố này chừng ba năm, sau đó lại quay lại Paris, Paris là nơi Thi Cánh Bác ở quanh năm, nhưng còn Tô Đậu... Sẽ đi cùng anh chứ?

Nếu như Tô Đậu không muốn anh sẽ không ép buộc cô, vì cô gái nhỏ này có thể dòi sự nghiệp về nước để phát triển, trong đầu Thi Cánh Bác suy nghĩ một vòng, nghĩ thông suốt rồi ôm Tô Đậu ngủ...

Nắng sớm trải dọc phía chân trời, đêm đen nhanh chóng bị ánh sáng mặt trời thay thế, chim con ngoài cửa sổ như chuông báo thức, đứng gờ đậu trên cành cây hót líu lo, đồng thời Thi Cánh Bác cũng tỉnh lại, cô gái nhỏ bên cạnh vẫn ngủ say, hôm nay là ngày mừng thọ 80 tuổi của ông cụ nhà họ Thi, khách khứa tham gia yến tiệc mừng thọ ngoài thân thích ruột thịt nhà họ Thi, còn có một số chính trị gia và thương nhân nổi tiếng.

Mặc dù nhà họ Tô không thể gọi là giàu có một phương, nhưng dù gì cũng có chút giao tình với nhà họ Thi, cho nên yến tiệc mừng thọ của ông cũng tham gia. Thật ra thì phần giao tình có liên quan tới anh em họ Tô Đậu và Tô Thần Tôn, may mắn hai anh em quen biết bên nhà họ Thi.

Ông cụ Thi lần đầu tiên nhìn thấy Tô Đậu đã rất thích, làm cháu dâu cũng không thành vấn đề gì, nhưng cuối cùng nên phối hợp Tô Đậu cho đứa cháu nào đây? Xem ra trong bữa tiệc này ông cụ đã có sắp xếp, đồng thời Thi Cánh Bác cũng nghênh đón tình địch...

Đây là kế hoạch sai lầm của Thi Cánh Bác khi không ở trong nước, để mặc ba phối hợp uyên ương bấy bọ, ý nghĩ đêm qua lại càng kiên định hơn sau bữa yến tiệc này.

Tô Đậu ngủ thẳng đến mười giờ mới tỉnh lại, ngủ như cả một ngày dài, từ trên giường bò dậy việc đầu tiên chính là bị xách vào phòng tắm tắm rửa, sau đó thay quần áo, rồi vòng qua khu vực thành phố chọn quà tặng. Cuối cùng là ngồi ô tô chạy thẳng tới nhà lớn họ Thi nằm giữa sườn núi

Dương Minh Sơn.

Hết chương 9

Bạn đang đọc truyện *Cô Vợ Ngọt Ngào Của Tổng Giám Đốc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 10: Tiệc mừng thọ (2)

Edit: Ngọc Hân – Diễn đàn

Giữa sườn núi Dương Minh Sơn này chỉ có nhà họ Thi, diện tích rộng rãi, trước sau rộng 30000 mét vuông, nhà lớn là 1800 mét vuông. Dọc theo nhà chính có mấy con đường nhỏ, xung quanh đường trồng các loại hoa nổi tiếng, còn có cả ngô đồng của Pháp. Đối với Tô Đậu, người hay vào ra nhà họ Thi thì miễn dịch rồi, lúc đầu còn hoảng sợ sau thì thành bình thường. Nhà họ Tô và nhà họ Thi vốn không thể sánh ngang nhau, khoảng cách chênh lệch giữa hai nhà khác nhau một trời một vực, cho nên mỗi lần đến nhà họ Thi Tô Đậu không dám ước ao gì, nhưng trong lòng ông cụ nhà họ Thi thì không nghĩ vậy. Ông rất muốn Tô Đậu sẽ gả vào nhà họ Thi, có một cháu dâu xinh đẹp như vậy, trong mơ ông cũng cười mà tỉnh dậy, xem ra nhà ông cụ Thi rất thích cô.

Vào cổng chính nhà họ Thi còn phải đi khoảng 20 phút nữa mới tới chỗ đậu xe, diện tích nhà để xe cũng khiến người ta kinh ngạc, một nhà để xe có thể chứa chừng trăm chiếc. Sau khi Thi Cánh Bác dừng xe, kéo tay Tô Đậu đi vào nhà lớn, nhà lớn cách nhà để xe không xa, đi bộ khoảng 5 phút, hai người vừa tiến vào nhà lớn thì âm nhạc mở như cũ, ngược lại khách khứa tò mò rồi rít nhìn về phía cửa tìm kiếm, nhưng không nhìn ra gì.

Thi Cánh Bác thể hiện phong độ thân sĩ, đi tới chỗ đám người buôn bán muốn bám víu quan hệ, Tô Đậu muốn tìm Thi Vân Hân nhưng eo thon của cô bị một bàn tay giữ chặt, bị ép buộc làm thân phận như của nữ chủ nhân.

“Chú hai, tôi muốn tìm Vân Hân.” Tô Đậu nhỏ giọng kháng nghị, nhưng kháng nghị không có hiệu quả, sao Thi Cánh Bác để cô đi tìm Thi Vân Hân được, thả cô ra có cả sẽ một đồng ong mặt bu vào, nói không chừng những người đàn ông khác đang có chủ ý.

Hôm nay Thi Vân Hân bị ép buộc hóa trang thành một nàng công chúa, mặc trên người chiếc váy công chúa đất đỏ, không phải là kiểu váy diêm dúa hoa văn bao quanh đường viền thấp kém, mà là một chiếc váy lễ phục công chúa tinh khôi mang theo nét quyến rũ, là sản phẩm của nhà thiết kế nổi tiếng Đường Dật Sâm. Hôm nay, trong buổi yến tiệc mừng thọ này, nhà thiết kế nổi tiếng Đường Dật Sâm cũng có mặt, nhưng ẩn mình nơi góc khuất.

Hai tay Thi Vân Hân vén làn váy hơi dài lên, đi giày cao năm phân xuyên qua hành lang lớn tìm kiếm bóng hình xinh đẹp quen thuộc. Ngày hôm qua Tô Đậu đi đón chú hai, hôm nay hai người cùng tới đây, nhưng đã mười một giờ, sao còn chưa gặp được người? Thi Vân Hân tìm một lần lại một lần, lúc cô sắp bỏ tìm Tô Đậu và Thi Cánh Bác thì thấy bọn họ ở trong đám đông, nhưng nhiều người quá cô chen không được, nếu như cố chen qua thì hóa trang công chúa trên đầu nhất định phải làm lại.

“Đang tìm Tô Đậu?” Lúc Thi Vân Hân đang không biết làm sao thì giọng có từ tính trầm thấp lại quá mê người của Tô Thần Tôn vang lên trên đỉnh đầu cô. Tô Thần Tôn ở phía sau Thi Vân Hân, khoảng cách giữa hai người rất gần, gần như bị anh ôm, mặt Thi Vân Hân đỏ như trứng ngỗng sau đó gật đầu, lúc muốn tránh xa Tô Thần Tôn một chút thì chạm phải lồng ngực cứng rắn, cô đây có thể gọi là ôm ấp yêu thương không?

Tô Thần Tôn cong môi cười một tiếng, anh thích trêu chọc Thi Vân Hân như vậy, hai người chột gần chột xa, thấy bộ dạng cô hoảng hốt rồi đi thật đáng yêu, lần nào gặp mặt cũng trêu đùa trước, dần dần thành nghiện, nhất thời không chừa được.

Thi Vân Hân đụng vào không phải là ai khác mà chính là Đường Dật Sâm người thiết kế lễ phục cho cô, sau đó dùng tốc độ như chạy trốn chen vào trong đám người, Tô Thần Tôn chạm vào khuỷu tay Đường Dật Sâm, cười nhạo nói: “Cậu mà triển khai hành động theo đuổi, cẩn thận trong lòng người đẹp đã có đối tượng.”

“Giống như cậu, ăn xong lau sạch cả người ta?” Đường Dật Sâm không nhanh không chậm trêu lại Tô Thần Tôn.

“Tôi có chịu trách nhiệm không?” Đứng vậy, cái gọi là chịu trách nhiệm chỉ là bao nuôi thôi, ai không làm được!

“...”

Đường Dật Sâm cho anh ánh mắt khinh thường, sau đó đi tới bên cạnh đôi trai xinh gái đẹp, và kỳ đà cản mũi Thi Vân Hân, cô gái nhỏ này khiến Đường Dật Sâm cảm giác nói không nên lời. Nếu nói yêu cũng không phải yêu lắm, nếu nói thích thì cũng không chỉ đơn giản như vậy. Tóm lại, phần tình cảm này rất khó đoán, đối với người không hay biểu đạt như anh ta mà nói, thì cứ dễ như vậy. Còn Thi Vân Hân muốn tìm kiểu này cũng sẽ không tìm hình mẫu chú như anh ta đâu.

Bởi vì, họ kém tuổi nhau... Quá xa!

Bạn đang đọc truyện *Cô Vợ Ngọt Ngào Của Tổng Giám Đốc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 11: Tiệc mừng thọ (3)

Edit: Ngọc Hân – Diễn đàn

Thi Càng Bắc chen từng qua từng người khách một, mang theo Tô Đậu và Thi Vân Hân xuyên qua đám người, đi tới trước mặt hai người đàn ông cách đó không xa, đứng giới thiệu nói: “Tô Đậu, Đường Dật Sâm.”

“Xin chào anh Đường!” Tô Đậu nở nụ cười ngọt ngào, chào hỏi Đường Dật Sâm.

Tô Đậu và Thi Vân Hân diễn hình cho kiểu mẫu khác nhau, Tô Đậu là cô gái có nét đặc trưng đáng yêu khiến người ta vừa nhìn thì có cảm giác trong sáng thuần khiết xinh đẹp, mặc dù vóc dáng hơi đầy đặn một chút nhưng lại tương xứng với thân hình của cô; còn Thi Vân Hân thuộc về kiểu cao xinh đẹp, vì xuất thân từ hào môn thế gia, nên có hơi thở của thiên kim tiểu thư. Còn vóc dáng hơi cao, hơi mập, có thể thể chất hơi đặc thù nên dù uống nước cũng có thể béo phì, mấy đồ ngọt linh tinh gì đó Thi Vân Hân cực ít đụng tới.

“Chào cô!” Đường Dật Sâm thu hồi ánh mắt, cũng chào lại, quay đầu hỏi Thi Càng Bắc: “Ở lại mấy ngày?”

“Ba tới năm ngày, sao vậy, cậu cũng về?” Đường Dật Sâm cũng ở Newyork quanh năm, nếu không phải đại thọ 80 tuổi của ông Thi, thì anh ta cũng chẳng bỏ lại tất cả công việc để về Đài Loan một chuyến! Một năm gặp nhau không hơn một lần, Thi Vân Hân vốn không gặp Đường Dật Sâm, người bằng tuổi chú mấy lần, chớ đừng nói gì tới có cảm tình với anh ta.

“Ừ, đang bận thiết kế một bộ áo cưới, nếu gặp may thì thiết kế cả lễ phục thảm đỏ.” Đường Dật Sâm là một nhà thiết kế nổi tiếng ở Newyork, rất nhiều quan chức quyền quý, nghệ sĩ nổi tiếng tìm anh ta thiết kế trang phục, còn anh ta ai đến cũng không từ chối, chỉ cần có giá!

Hôm nay lễ phục Thi Vân Hân mặc trên người là một sản phẩm của Đường Dật Sâm thiết kế, giá cả không hề rẻ, nếu không phải có chút quan hệ sâu xa với nhà họ Thi thì Đường Dật Sâm sẽ không phục vụ miễn phí.

“Minh tinh nào, quý nhân nào cần cậu phải ra giá cao?” Tô Thần Tôn nhạo báng hỏi, đối với người anh em như quý huyết người không nhà xương này, Tô Thần Tôn cũng có mấy phần khen ngợi, hơn nữa thiên phú thiết kế khiến người ta ngạc nhiên, hâm mộ ghen tỵ và cả hận!

“Đoạn Mạc Nhiên, Hoa Nhan.” Đường Dật Sâm nhàn nhạt nói ra hai cái tên.

“Bọn họ ở Newyork?” Thi Càng Bắc hỏi, nở nụ cười yếu ớt, hai người họ quanh đi quẩn lại cuối cùng cũng ở chung một chỗ, cái này gọi là vận mệnh sắp đặt duyên phận. “Năm ngoái không phải Hoa Nhan đã rút lui khỏi làng giải trí rồi sao? Sao giờ lại tái xuất?”

Ba người đàn ông nói chuyện phiếm, Tô Đậu và Thi Vân Hân nghe mà không hiểu, người trong miệng mấy người đàn ông nói bọn cô không biết là ai,

nghe không cảm thấy hứng thú, hai cặp mắt linh động nhìn một vòng. Tô Đậu thừa dịp Thi Cánh Bác không để ý lập tức đẩy bàn tay bên kia eo ra, sau đó đi tới chỗ khác với Thi Vân Hân.

Thi Cánh Bác cũng chiều cười một tiếng, không đuổi theo cái người mà muốn tránh khỏi anh, ở lại cùng Tô Thần Tôn, Đường Dật Sâm. Tô Đậu rời khỏi phạm vi quản lý của Thi Cánh Bác, sau khi tìm thức ăn lấp đầy bụng, cuối cùng người có buổi mừng đại thọ của nhà họ Thi cũng ra sân, lên sân khấu, có con cả con dâu và vợ cùng lên sân khấu, sau đó phát biểu

“Hoan nghênh mọi người đến dự buổi mừng thọ của tôi, đón tiếp không được chu đáo, mọi người ăn nhiều một chút.” Nói xong ông cụ Thi đi xuống sân khấu, xuyên qua đám người, mời rượu từng người một.

Hội trường buổi yến tiệc mừng thọ tiếng ồn ào huyền ảo không ngừng, chị em Tô Đậu và Thi Vân Hân cảm ly Champagne, chúc mừng ông cụ Thi: “Chúc ông nội Thi sinh nhật vui vẻ, thân thể khỏe mạnh, đây là quà con chọn cho ông nội, hi vọng ông sẽ thích.” Cái miệng nhỏ nhắn của Tô Đậu nói ra lúc nào cũng có thể khiến ông Thi thích thú, là thích từ tận đáy lòng.

Bạn đang đọc truyện *Cô Vợ Ngọt Ngào Của Tổng Giám Đốc* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 12: Nước phù sa không chảy ra ruộng ngoài

Edit: Ngọc Hân – Diễn đàn

“Đậu Đậu, ông giới thiệu với con.” Dâu cả nhà họ Thi nhận được ánh mắt của bố chồng lập tức tránh đường, một bóng dáng cao gầy xuất hiện trước mặt, đó là anh cả của Thi Vân Hân, là người không ở Đài Loan, năm nay 26 tuổi, sau khi thi đậu bác sĩ thi định cư ở Washington Seattle, làm phó tổng giám đốc một tập đoàn doanh nghiệp nổi tiếng.

Tuổi trẻ tài cao, tuyệt đối không thua kém những người đàn ông khác trong nhà họ Thi, nguyên nhân khiến ông cụ Thi hài lòng là cuộc sống riêng rất điều độ, trên phương diện tình cảm cũng bảo thủ và hết sức chung thủy, người cháu đích tôn này ông rất thích, không phải là ông thiên vị mà vì người cháu này rất khá, không thể soi mói được gì. Lê quy đồn:

“Anh cả, anh đã về!” Thi Vân Hân thấy anh cả đã lâu không gặp lập tức chạy tới, nắm tay anh làm nũng: “Đậu Đậu, giới thiệu với cậu, anh trai lớn của tớ, Thi Hạo Hạo.”

Thi Hạo Hạo cũng chiều vuốt tóc Thi Vân Hân, nở nụ cười ấm áp như ánh mặt trời, lên tiếng: “Em gái Tô Đậu, chào em!”

“Anh Thi, chào anh!” Tô Đậu nở nụ cười ngọt ngào với bất kỳ ai, đáng tiếc đối với người kia thì ngoại lệ, Thi Cánh Bác đứng từ xa nhìn thấy chướng cả mắt. Kể từ khi đón anh ở sân bay đến giờ này chưa từng cười với anh như vậy, lòng ghen tỵ thiếu sót lý trí Thi Cánh Bác, làm mặt lạnh sải bước đi tới, hai người Tô Thần Tôn và Đường Dật Sâm mất thấy có kịch vui liền hấp tấp đi theo.

“Ba, sinh nhật vui vẻ!” Từ trước tới giờ Thi Cánh Bác không nói quá hai câu với ba mình, 30 tuổi anh nên lập gia đình rồi, nhưng ông cụ Thi không quan tâm tới hôn sự của anh chút nào cả, đồng thời cũng không muốn giới thiệu Tô Đậu cho người con thứ hai là anh, Thi Cánh Bác cũng không hi vọng xa vời ông có thể chú ý tới mình: “Đậu Đậu, quà tặng cho ông nội hả?”

“Vâng, chú hai!” Vì Tô Đậu cùng tuổi với Thi Vân Hân, tự nhiên gọi Thi Cánh Bác một tiếng chú hai, một câu gọi rất bình thường đơn giản, nhưng Thi Cánh Bác nghe vào trong tai thấy hết sức chói tai. Một tiếng chú hai này, Tô Đậu hoàn toàn không xem anh là đàn ông mà xem anh như là chú hai của mình vậy. Trước mặt Tô Đậu, Thi Vân Hân cùng trang lứa, Thi Cánh Bác vốn quả thực ở bậc chú, nếu như thành đôi... hình như chênh lệch khá xa!

Thi Cánh Bác đề nén lửa giận cuộn rào, ánh mắt rơi vào trên người Thi Hạo Hạo, tất cả người thân trong nhà họ Thi quan hệ với nhau hết sức tốt đẹp, duy chỉ có anh là không thân với đại gia đình mình. Từ lúc còn nhỏ tới bây giờ anh không thân thiết với gia đình, sau khi học xong thì rời nhà đi, nếu không phải tiệc mừng thọ ba thì anh sẽ không bước vào nhà này nửa bước. Cái nhà này có thể nói là hết sức xa lạ với Thi Cánh Bác, chính xác mà nói thì chưa từng cảm nhận được sự ấm áp từ gia đình này, khi còn bé có cảm giác ăn nhờ ở đậu, hiện tại cũng vậy!

“Chú hai, ông nội giới thiệu Đậu Đậu cho anh cả, chú có chịu không?” Trai tài gái sắc, trời đất tạo nên một đôi tiên đồng ngọc nữ, Tô Đậu rất xứng với anh cả của cô. Một câu nói vô tâm của Thi Vân Hân làm Thi Cánh Bác tỉnh táo, mắt chìm ưng đen nhánh quan sát Thi Hạo Hạo. Về tuổi, khoảng cách giữa cậu ta và Tô Đậu không lớn, về sự nghiệp, 26 tuổi đã đảm nhiệm công việc phó tổng giám đốc. Quả thực là thanh niên tài giỏi đẹp trai, nói sao cũng thấy xứng đôi, nhưng Tô Đậu là của anh, ngoài Tô Đậu ra thì cái gì cũng có thể nhường!

“Chú hai?”

“Con có ý kiến gì?” Mắt đen ông Thi tối xuống, vẻ mặt vui sướng không còn.

“Chú hai, cháu thích Tô Đậu!” Thi Hạo Hạo trực tiếp nói thích Tô Đậu, nhưng vẻ mặt người trong cuộc mơ hồ, Tô Đậu nhìn tới nhìn lui khuôn mặt mọi người, có vui sướng, có thất vọng. Tô Thần Tôn và Đường Dật Sâm cùng nhau xem cuộc vui thì nhủ thầm, bọn họ không phủ nhận Tô Đậu là cô gái người gặp người thích, ai nhìn cũng sẽ thích, cho dù là anh em anh ta cũng không tự chủ thích, nhưng chỉ đơn thuần là thích, không phải là thích giữa nam

và nữ, xem ra bây giờ người anh em gặp phải tình địch nặng ký rồi.

Im lặng một lúc lâu, Thi Càng Bác quay ra hỏi Tô Đậu: “Em thích Thi Hạo Hạo không?”

Tô Đậu, anh chỉ có em mà thôi, câu trả lời của em đừng làm anh thất vọng, Thi Càng Bác trầm nghĩ trong lòng.

Bạn đang đọc truyện *Cô Vợ Ngọt Ngào Của Tổng Giám Đốc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 13: Về nhà của chúng ta

Edit: Ngọc Hân – Diễn đàn

Tô Đậu cảm thấy trả lời vấn đề này có chút khó khăn, với người nhà họ Thi cô chưa bao giờ dám hi vọng xa vời, sao tham gia yến tiệc này lại biến thành buổi xem mắt? Tô Đậu níu chặt vạt áo, rồi nhìn về mặt đầy hi vọng của người nhà họ Thi, khi ánh mắt chuyển sang về mặt nghiêm túc lạnh lùng của Thi Càng Bác thì cô chép miệng, yếu ớt hỏi ngược lại: “Chú hai, có thể không trả lời được không?”

“Đậu Đậu, chú hai không có ý ép em trả lời tôi, tôi thích em, rất muốn qua lại với em.” Thi Hạo Hạo thản nhiên nói khiến khuôn mặt trái xoan của Tô Đậu đỏ lên, bây giờ thật sự là từ chối cũng không phải mà đồng ý cũng không xong, quả là tiến thoái lưỡng nan.

“Ba muốn nhận định Tô Đậu làm cháu dâu nhà họ Thi, con là trưởng bối, cũng nên ủng hộ.” Giọng lạnh lùng của ông cụ Thi tràn đầy quả quyết, trong đó gồm một ý nghĩa khác, muốn Thi Càng Bác chủ động rút lui, đừng ngăn cản quyết định của thanh niên. Thi Càng Bác bị đè lên hai chữ trưởng bối có chút không thờ nổi, sắc mặt trầm xuống ba phần.

“Ông nội Thi...” Tô Đậu thấy Thi Càng Bác xoay người rồi đi, cô lập tức đuổi theo, nắm lấy áo anh, quay đầu nói với ông Thi: “Thật xin lỗi!”

Thật xin lỗi, cô sẽ không gả vào nhà họ Thi làm cháu dâu đâu;

Thật xin lỗi, cô sẽ không lui tới với Thi Hạo Hạo đâu;

Thật xin lỗi, làm ông nội Thi thất vọng về cô;

Ba chữ “Thật xin lỗi” đủ để người nhà họ Thi biết câu trả lời của cô, cùng với quyết định của cô; mặc dù ông Thi rất thất vọng nhưng chuyện tình cảm không thể miễn cưỡng; nhìn bóng dáng một lớn một nhỏ biến mất vào trong đám người không chút dấu vết, Thi Hạo Hạo có chút ghen tỵ, hai tay không tự chủ nắm chặt thành quyền, đồng thời tận đáy lòng vang lên: Đột lấy cô ấy, đột lấy cô ấy từ tay chú hai mày!

Giọng nói và lý trí cùng chiến đấu kịch liệt, cuối cùng giọng nói chiến thắng lý trí, Thi Hạo Hạo nhìn khuôn mặt khiến người ta không thể dời mắt được, ra quyết định.

Buổi tiệc vẫn tiếp tục như trước, âm nhạc vẫn đinh tai nhức óc như thế, tiếng ồn của khách khứa bên này bên kia vang vọng, Thi Càng Bác tránh đám đông đứng nơi ban công dưới màn đêm. Tô Đậu vẫn nắm chặt áo Thi Càng Bác không buông, hiện giờ hai người đứng sóng vai cũng không còn suy nghĩ muốn buông ra. Tô Đậu để ý không rõ vì sao mình lại có động tác đó, tại sao lúc thấy Thi Càng Bác muốn rời đi trong lòng sinh ra khủng hoảng, cho nên lập tức đuổi theo, nói với người nhà họ Thi quyết định của cô.

Đúng, quyết định cô nói với nhà họ Thi là cô không thích Thi Hạo Hạo, hai ngày nay lòng cô có một người đàn ông là chú hai Thi Càng Bác, hơn nữa còn là người giám hộ cô!

“Có thể về nhà không?” Tô Đậu kéo áo Thi Càng Bác, yếu ớt hỏi.

Về nhà, trong lòng Thi Càng Bác xúc động, thu hồi suy nghĩ xa xăm, hỏi: “Trở về nhà nào?”

Về nhà nào? Câu hỏi này giành cho Tô Đậu, đúng nhỉ, về nhà chú hay là về nhà cô đây? Giờ phút này trong lòng cô có tiếng hỏi: Cô muốn trở về nhà chú không? Muốn tiếp tục ăn nhờ ở đậu không? Quyền giám hộ nằm trong tay người đàn ông này, trở về nhà anh mới đúng, dĩ nhiên là về nhà anh rồi!

Tô Đậu nghe theo tiếng lòng, không chút do dự nói: “Về nhà chú, nhà của chúng ta!”

Được rồi, nhà của anh là nhà của bọn họ!

“Được, chúng ta về nhà!” Tô Đậu trả lời làm Thi Càng Bác cười tươi như hoa, tay trái cầm bàn tay nhỏ bé xinh đẹp đi ra khỏi ban công, sau đó rời khỏi buổi tiệc. diễn đàn lequydom

Dọc đường đi, tâm tình Thi Càng Bác rất tốt, Tô Đậu cũng cảm nhận được dường như trong lòng mình rất vui, thì ra trong hai ngày gần gũi tâm tình Thi Càng Bác có thể thay đổi theo hi vọng ái ố của cô, cô không muốn nhìn thấy khuôn mặt yếu đuối kia có biểu tình thất vọng đau lòng, đó không phải là điều

cô muốn thấy.

Bạn đang đọc truyện *Cô Vợ Ngọt Ngào Của Tổng Giám Đốc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 14: Ăn đậu hũ quá đã ghiền

Edit: Ngọc Hân – Diễn đàn

Sau khi hai người về nhà, chuyện đầu tiên Tô Đậu muốn làm chính là xông thẳng vào nhà bếp tìm món cô thích nhất Kem!

Thị Cánh Bác để chìa khóa xuống bàn trà, nhú mi nhìn kem trên tay Tô Đậu, mỗi ngày cô gái này phải ăn mấy que nhưng không mập, tóm lại thân hình cô bây giờ không đầy đà lắm, ngược lại ăn kem khiến là da cô càng non mềm, cảm giác sờ vào nhẵn nhịn như đậu hũ, vẫn khiến người ta nghiện như thế.

“Cô bé, đừng ăn nhiều như vậy!”

“Que đầu tiên ngày hôm nay.” Tô Đậu vừa liếm vừa giơ kem trên tay lên, hàm hồ nói.

Nhìn động tác liếm này khiến Thị Cánh Bác miếng đắng lưỡi khô, hạ thân căng cứng, có xúc động muốn buông thả. Thị Cánh Bác đi đến gần, đưa tay cướp kem Tô Đậu đang hăng say liếm, trên tay bỗng không còn kem Tô Đậu lập tức đứng dậy nhào vào cướp, nhưng đành chịu vì chiều cao khác biệt khiến Tô Đậu nhảy lên cũng không với tới kem mà Thị Cánh Bác giơ lên cao, vì động tác nhảy nên ngực Tô Đậu vô ý ma sát vào ngực Thị Cánh Bác, khiến anh càng có suy nghĩ linh tinh.

“Hừ...” Thị Cánh Bác hừ lạnh một tiếng, cảnh cáo nói: “Đừng động đây, động nữa tôi sẽ ăn nó.” Tô Đậu vừa nghe thấy lập tức không dám động đây, sau đó đáng thương nói: “Chú hai, tôi đứng im, chú mau trả lại kem cho tôi!” Nhìn kem sắp bị tan chảy, trái tim Tô Đậu rỉ máu, tan ra thì không có mà ăn nữa, hơn nữa mùi vị ăn không còn ngon như lúc đầu.

Ăn, ăn, ăn... Trong đầu Tô Đậu đầy là từ ăn, nhưng khổ cho Thị Cánh Bác kìm nén dục vọng xuống, nếu như không phải sợ hù cô sợ, Thị Cánh Bác không phải chỉ hôn nhẹ, ăn đậu hũ cô đơn giản như vậy!

“Không được, bây giờ em đang thời kỳ dậy thì, không thể ăn nhiều kem như thế.” Thị Cánh Bác không chịu thỏa hiệp, nói như đinh chặt sắt.

“Nhưng... Hôm nay tôi không ăn nhiều, tôi đồng ý với chú hai, mỗi ngày ăn một que!” Vì ăn, Tô Đậu cố gắng dây dưa, còn lúc lắc cánh tay Thị Cánh Bác nũng nịu. Nhìn bộ dạng tham ăn mà cổ chịu đáng yêu mê người, khiến Thị Cánh Bác không tự chủ nghiêng người hôn cô, làn môi lạnh lạnh như băng khiến Tô Đậu cảm nhận như kem, sau đó vô tình liếm lên, động tác vô tâm của Tô Đậu hoàn toàn là đổ thêm dầu vào lửa, thiêu đốt lý trí Thị Cánh Bác không còn một mống.

Kem từ trong tay Thị Cánh Bác rớt xuống, sau đó rơi lên sàn nhà, tan chảy tràn ra đầy đất, Tô Đậu bị dè vào ghế salon, ánh mắt chạm vào que kem chảy toe toét trên đất, trái tim nhỏ máu, ô ô.... Kem của cô!

Tô Đậu còn chưa kịp mặc niệm, cái lưỡi cô đã bị dây dưa, mút, lợi dụng lúc này Thị Cánh Bác cúi từng nút áo cô ra, trong nháy mắt lộ ra áo ngực đáng yêu.

“Chú hai...” Bị hôn đến thở không nổi Tô Đậu vươn tay đánh vào lồng ngực rắn chắc, Thị Cánh Bác như một ngọn núi đồ sộ, khiến Tô Đậu gần như hít thở không thông.

Vì thiếu dưỡng khí nên gương mặt Tô Đậu đỏ ửng, Thị Cánh Bác luyến tiếc buông đôi môi mềm ra, lưỡi dài một đường đi xuống, hôn lên xương quai xanh, sau đó hôn lên ngực vẫn còn đang dậy thì, kiểm chế dục vọng khiến toàn thân Thị Cánh Bác đau đốn, trán rỉ mồ hôi. Bây giờ anh rất muốn xuyên qua phía dưới, nhưng đành chịu, đối với chuyện tình cảm cô bé này không biết gì cả, anh thật sự ngại hù cô hoảng sợ, sau đó trốn cách xa anh.

Ngón tay dài đưa lên, áo ngực Tô Đậu bị vạch ra một khe nhỏ, Thị Cánh Bác nhìn hạt đậu màu đỏ, cúi đầu ngậm vào, trần trọc mút. Cảm giác dòi núi lấp bẻ xa lạ xông vào trong lòng Tô Đậu, toàn thân tê dại như bị điện giật, luồng cảm giác khiến Tô Đậu không nói ra lời, khó có thể dùng ngôn ngữ biểu đạt từng cơn khoái cảm đập vào tim Tô Đậu, sau đó một tiếng rên hừ nhẹ từ trong miệng nhỏ cô khẽ phun ra. Tiếng rên này kích thích hành động bú mút của Thị Cánh Bác từ dịu dàng đến hơi thô bạo, lúc bàn tay có điện dọc theo đường cong xinh đẹp đi xuống, bầu không khí mập mờ bị tiếng chuông cắt ngang trong nháy mắt, đồng thời tiếng chuông này kéo lý trí hai người trở về, Thị Cánh Bác lập tức nghe máy, còn quần áo gần như đã thoát khỏi cơ thể Tô Đậu, mặt trái xoan đỏ bừng, xấu hổ sửa sang lại quần áo.

Ô ô... Chú hai là đại sắc lang! Nhưng, cô không ngăn cản, cũng không sợ chú hai chạm vào, ngược lại... Nơi lồng ngực thấy mát mát, đúng rồi, cú điện thoại đáng chết phá hư cô và chú hai thân mật! A a... Cô nàng thuần khiết biến thành tiểu sắc nữ rồi!

Chương 15: Tôi nguyện ý

Thị Cánh Bác cầm máy đi về phía bên cửa sổ, chờ đối phương nói chuyện, trông mắt chìm ưng đen nhánh dừng ở hình ảnh phản chiếu của cửa sổ thủy

tỉnh, Tô Đậu xấu hổ cúi thấp đầu, tay cài cúc áo, cảnh ngực đẹp dần dần bị giấu dưới lớp quần áo, ngăn trở đường cong nóng bỏng, ánh mắt thâm thúy tiếp tục quan sát. Lê quý đôn,

“Tổng giám đốc, đã xảy ra chuyện, mảnh đất ký hợp đồng với Rose tất cả đều thuộc về chính phủ, tiền hợp đồng đã chuyển đi.” Bên kia điện thoại truyền tới giọng nói dồn dập, sau khi Thi Cánh Bắc nghe xong sắc mặt lập tức lạnh xuống, dặn dò trợ lý đặc biệt: “Điều tra tình trạng Rose gần đây, giúp tôi đặt vé máy bay chuyến sớm nhất.”

“Vâng, tổng giám đốc!” Trợ lý đặc biệt nhận được chỉ thị lập tức tắt máy, triển khai hành động điều tra, đồng thời nhanh chóng đặt vé máy bay đi Paris. Sau khi Thi Cánh Bắc cúp máy, sắc mặt cũng không dịu xuống, tối mặt nói với Tô Đậu: “Công ty xảy ra chút chuyện, tôi về Paris đã, em ngoan ngoãn chờ tôi trở lại.”

“Mấy ngày?” Tô Đậu thấy sắc mặt Thi Cánh Bắc âm u kinh người, hoảng sợ hỏi, nhưng cô đi theo sát Thi Cánh Bắc trở lại phòng ngủ chính, giúp anh sửa soạn hành lý.

“Mau thì một tuần, chậm thì một tháng nói không chừng, tóm lại, em ngoan ngoãn chờ tôi trở lại.” Thi Cánh Bắc rất muốn mang Tô Đậu về Paris, nhưng lại sợ Tô Đậu không muốn, nghĩ tới nghĩ lui vẫn là nên thôi, đành chờ Tô Đậu cam tâm tình nguyện đi cùng anh.

Tô Đậu kéo khóa, đưa hành lý trao tay Thi Cánh Bắc, sau đó nắm vạt áo, nói: “Tôi sẽ ngoan ngoãn chờ chú trở về.” Suy nghĩ sắp chia lìa, trong lòng Tô Đậu nhất thời dâng lên cảm giác lưu luyến không nổi, rất nhớ, rất muốn đi cùng với anh. ...

“Lúc tôi không có ở nhà thì có thể về nhà chú em, nhớ đừng để tôi lo lắng, hửm?”

“Tôi sẽ ở nhà chờ chú về!” Cô không đi đâu cả, cô phải ở chỗ này chờ anh trở về, nơi này mới là nhà của bọn họ!

“Đậu Đậu.” Thi Cánh Bắc gọi một tiếng, Tô Đậu lập tức nâng đôi mắt đỏ hoe lên nhìn, chờ Thi Cánh Bắc nói: “Em nguyện ý cùng về Paris với tôi không?” Cuối cùng, Thi Cánh Bắc hỏi ra miệng, vì không nỡ, vì không muốn, nhưng hơn hết là anh sợ, sợ Tô Đậu ở một mình thì bị những ong bướm kia nhào vào.

“Tôi...” Tô Đậu chần chờ hai giây, sau đó kiên định gật đầu, nói: “Tôi đồng ý, chú hai dẫn Đậu Đậu cùng nhau về Paris.” Hốc mắt Tô Đậu vẫn đỏ ửng, trong lòng kích động, Thi Cánh Bắc nghe thấy ba chữ kia của Tô Đậu, dĩ nhiên tâm tình kích động không ít hơn Tô Đậu, nghĩ tới Tô Đậu còn học trung học, Thi Cánh Bắc thấy mâu thuẫn.

“Sau khi Đậu Đậu tốt nghiệp trung học, chú hai dẫn Đậu Đậu đi, trong khoảng thời gian này em ngoan ngoãn chờ chú hai trở về, nhé?”

“Vâng!” Nhất thời chia lìa khiến Tô Đậu biết quý trọng, hai người lên xe, Thi Cánh Bắc lái xe về phía sân bay, trên đường gọi điện cho Tô Thần Tôn nhắn phải trông chừng chặt chẽ Tô Đậu từng giây từng phút. Nhìn người đàn ông vào khoang máy bay, Tô Đậu đau lòng khóc, Tô Thần Tôn đứng bên cạnh an ủi.

“Cô bé, đừng khóc!”

“Vâng!” Tô Đậu hít hít lỗ mũi ê ẩm, hai người bước ra khỏi sân bay, sau khi ngồi lên xe, Tô Thần Tôn mở miệng hỏi: “Trở về nhà chú hả? Ngày mai em phải đi học.”

“Vâng.” Tô Đậu khẽ gật đầu một cái, Tô Thần Tôn lái xe chạy theo hướng về nhà, bận lòng chăm chú nhìn em họ bên cạnh, cô bé này, biết đau khổ chờ đợi rồi? Để cô ném thử sự khổ cực mà người khác chịu đựng quả không tồi, con người sẽ lớn lên, hơn nữa trong thời gian chia lìa càng trưởng thành hơn, hiểu biết nhiều hơn, cũng biết quý trọng hơn.

Tô Đậu về nhà chú, đêm đó là đêm đầu tiên không có cái ôm ấm áp của Thi Cánh Bắc...

Hết chương 15

Bạn đang đọc truyện *Cô Vợ Ngọt Ngào Của Tổng Giám Đốc* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 15: Tôi nguyện ý

Thi Cánh Bắc cầm máy đi về phía bên cửa sổ, chờ đối phương nói chuyện, trông mắt chìm ưng đến nhánh dùm ở hình ảnh phản chiếu của cửa sổ thủy tinh, Tô Đậu xấu hổ cúi thấp đầu, tay cài cúc áo, cảnh ngực đẹp dần dần bị giấu dưới lớp quần áo, ngăn trở đường cong nóng bỏng, ánh mắt thâm thúy tiếp tục quan sát. Lê quý đôn,

“Tổng giám đốc, đã xảy ra chuyện, mảnh đất ký hợp đồng với Rose tất cả đều thuộc về chính phủ, tiền hợp đồng đã chuyển đi.” Bên kia điện thoại truyền tới giọng nói dồn dập, sau khi Thi Cánh Bắc nghe xong sắc mặt lập tức lạnh xuống, dặn dò trợ lý đặc biệt: “Điều tra tình trạng Rose gần đây, giúp tôi đặt vé máy bay chuyến sớm nhất.”

“Vâng, tổng giám đốc!” Trợ lý đặc biệt nhận được chỉ thị lập tức tắt máy, triển khai hành động điều tra, đồng thời nhanh chóng đặt vé máy bay đi Paris. Sau khi Thi Cánh Bức cúp máy, sắc mặt cũng không dịu xuống, tối mặt nói với Tô Đậu: “Công ty xảy ra chút chuyện, tôi về Paris đã, em ngoan ngoãn chờ tôi trở lại.”

“Mấy ngày?” Tô Đậu thấy sắc mặt Thi Cánh Bức âm u kinh người, hoảng sợ hỏi, nhưng cô đi theo sát Thi Cánh Bức trở lại phòng ngủ chính, giúp anh sửa soạn hành lý.

“Mau thì một tuần, chậm thì một tháng nói không chừng, tóm lại, em ngoan ngoãn chờ tôi trở lại.” Thi Cánh Bức rất muốn mang Tô Đậu về Paris, nhưng lại sợ Tô Đậu không muốn, nghĩ tới nghĩ lui vẫn là nên thôi, đành chờ Tô Đậu cam tâm tình nguyện đi cùng anh.

Tô Đậu kéo khóa, đưa hành lý trao tay Thi Cánh Bức, sau đó nắm vạt áo, nói: “Tôi sẽ ngoan ngoãn chờ chú trở về.” Suy nghĩ sắp chia lìa, trong lòng Tô Đậu nhất thời dâng lên cảm giác lưu luyến không nổi, rất nhớ, rất muốn đi cùng với anh. ...

“Lúc tôi không có ở nhà thì có thể về nhà chú em, nhớ đừng để tôi lo lắng, hừm?”

“Tôi sẽ ở nhà chờ chú về!” Cô không đi đâu cả, cô phải ở chỗ này chờ anh trở về, nơi này mới là nhà của bọn họ!

“Đậu Đậu.” Thi Cánh Bức gọi một tiếng, Tô Đậu lập tức nâng đôi mắt đỏ hoe lên nhìn, chờ Thi Cánh Bức nói: “Em nguyện ý cùng về Paris với tôi không?” Cuối cùng, Thi Cánh Bức hỏi ra miệng, vì không nỡ, vì không muốn, nhưng hơn hết là anh sợ, sợ Tô Đậu ở một mình thì bị những ong bướm kia nhào vào.

“Tôi...” Tô Đậu chần chờ hai giây, sau đó kiên định gật đầu, nói: “Tôi đồng ý, chú hai dẫn Đậu Đậu cùng nhau về Paris.” Hốc mắt Tô Đậu vẫn đỏ ửng, trong lòng kích động, Thi Cánh Bức nghe thấy ba chữ kia của Tô Đậu, dĩ nhiên tâm tình kích động không ít hơn Tô Đậu, nghĩ tới Tô Đậu còn học trung học, Thi Cánh Bức thấy mâu thuẫn.

“Sau khi Đậu Đậu tốt nghiệp trung học, chú hai dẫn Đậu Đậu đi, trong khoảng thời gian này em ngoan ngoãn chờ chú hai trở về, nhé?”

“Vâng!” Nhất thời chia lìa khiến Tô Đậu biết quý trọng, hai người lên xe, Thi Cánh Bức lái xe về phía sân bay, trên đường gọi điện cho Tô Thần Tôn nhắn phải trông chừng chặt chẽ Tô Đậu từng giây từng phút. Nhìn người đàn ông vào khoang máy bay, Tô Đậu đau lòng khóc, Tô Thần Tôn đứng bên cạnh an ủi.

“Cô bé, đừng khóc!”

“Vâng!” Tô Đậu hít hít lỗ mũi ề ề, hai người bước ra khỏi sân bay, sau khi ngồi lên xe, Tô Thần Tôn mở miệng hỏi: “Trở về nhà chú hả? Ngày mai em phải đi học.”

“Vâng.” Tô Đậu khẽ gật đầu một cái, Tô Thần Tôn lái xe chạy theo hướng về nhà, bận lòng chăm chú nhìn em họ bên cạnh, cô bé này, biết đau khổ chờ đợi rồi? Để cô nếm thử sự khổ cực mà người khác chịu đựng quả không tồi, con người sẽ lớn lên, hơn nữa trong thời gian chia lìa càng trưởng thành hơn, hiểu biết nhiều hơn, cũng biết quý trọng hơn.

Tô Đậu về nhà chú, đêm đó là đêm đầu tiên không có cái ôm ấm áp của Thi Cánh Bức...

Hết chương 15

Bạn đang đọc truyện *Cô Vợ Ngọt Ngào Của Tổng Giám Đốc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 16: Là yêu hay là hứng thú?

Edit: Ngọc Hân – diễn đàn

Một đêm lộn lộn khó ngủ, Tô Đậu mang đôi mắt gấu mèo xuất hiện trong phòng ăn, vừa ngồi vào, mẹ Tô quan tâm hỏi: “Chuyện gì vậy? Bộ dạng ngủ không được ngon giấc, mắt ngủ hả?” Cô nhỏ này không ở nhà hai ngày thôi mà, đã lạ giường rồi hả? Thế nhưng đây là nhà nó ở mười lăm năm, rồi đi hai ngày sao thay đổi nhiều như vậy? Ồ Quý, Đôn

Mẹ Tô không có kiểu xem con gái như đứa trẻ muốn hắt ra ngoài, nhà này nó sống hơn mười năm, không thể so với nhà trọ chỉ ở có hai ngày, chẳng lẽ đứa bé này thật sự... Mẹ Tô không dám nghĩ tiếp, càng nghĩ càng hoang, càng nghĩ càng sợ, đứa bé này ngày trước không phải là đứa bé chỉ biết quán lấy bà sao. Trẻ con rồi sẽ trưởng thành, có cuộc sống thuộc về mình, nếu tốt cho đứa trẻ thì người thím này đành buông tay, nhưng mà, điều này sao khiến bà cam lòng được đây?

“Thím, cháu nhớ chú hai!” Về mặt Tô Đậu đau khổ, mặt ừ mày chau.

Chú hai? Mẹ Tô nghiêm mặt liếc nhìn người nhà họ Tô đang ngồi, Tô Thần Tôn nhếch môi cười, giải thích nói: “Chú hai trong miệng Đậu Đậu là Càng Bác.”

“.....”

Mẹ Tô hết ý kiến, sao con bé này lại gọi Thi Càng Bác bằng chú hai? Nhớ tới quyền giám hộ năm đó, Đậu Đậu nên gọi cậu ta bằng một tiếng ba chứ, nhưng gọi vậy thì thấy là lạ, nên không nên gọi, bảo nó gọi chú hai, chỉ là một tiếng gọi thôi mà, làm gì phải tính toán!

“Bé con, nghe nói ông cụ làm mai cho con với cháu cả ông ấy, bộ dạng thế nào, hấp dẫn không?” Ba Tô đặt tờ báo buổi sáng xuống rồi quay đầu hỏi, lập tức khiến người nhà họ Tô nhìn hỏi dò, ánh mắt tò mò.

“Nhà họ Thi danh môn thế gia, nhà họ Tô chúng ta không bám vào nổi, Đậu Đậu, nghe bà nội nói, đừng tới quá gần với người nhà họ Thi.” Bà nội Tô nói lời tình ý sâu xa khuyên nhủ, bà phản đối, khác với mấy người khác của nhà họ Tô.

“Mẹ, mẹ cũng muốn Đậu Đậu gả vào chỗ tốt, cuộc sống sung sướng phải không?” Ba Tô nhíu mày hỏi.

Thân là bà nội, tất nhiên bà muốn cháu gái gả vào chỗ tốt, sống cuộc sống sung sướng, nhưng nhà họ Thi là danh môn thế gia, nhà họ Tô họ sao có thể trèo cao được?

“Đậu Đậu không thích hợp làm vợ người ta, huống chi Đậu Đậu mới mười tám tuổi, chuyện hôn sự của nó có thể đợi vài năm nữa, sau này hãy nói, ăn cơm đi.” Ba Tô lên tiếng tranh luận, Tô Đậu không muốn ăn, cô để đĩa xuống, nói: “Sau khi tốt nghiệp trung học, chú hai sẽ mang con về Paris, cháu sẽ không tới gần những người nhà họ Thi đâu.”

“Tôn, đây là thật ư?” Mẹ Tô lo lắng đứng dậy nhìn con trai mình, cuối cùng cũng có một ngày Đậu Đậu sẽ rời nhà họ Tô mà đi, Thi Càng Bác cũng sẽ có một ngày mang công chúa nhỏ của nhà họ Tô đi. Người đàn ông này vốn không quên chuyện giám hộ, cậu ta không hành động không có nghĩa là cậu ta quên, chẳng qua thời điểm chưa tới mà thôi.

“Mẹ, Đậu Đậu có cuộc sống của nó, nó phải trưởng thành.” Được rồi, đứa bé lớn lên sẽ có cuộc sống của nó, không phải hai con gái bà cũng vậy sao? Chẳng qua không cách nào đón nhận được mà thôi, một đứa bé gần như lớn lên trong vòng tay mình, cuối cùng cũng giống các chị, có cuộc sống riêng của mình, rời khỏi cánh tay bà, ngày ngày bay lượn.

“Con, đứa nhỏ này....” Mẹ Tô trầm thờ dài, ba Tô không nói gì chỉ vỗ vai vợ, dùng ánh mắt ý bảo: Buông tay, để nó đi!

Cuối cùng đứa nhỏ này cũng trưởng thành, bà thân làm thím có thể không thả nó ra sao?

“Lần sau nhớ dẫn Thi tiên sinh về nhà.”

“Vâng!” Tô Đậu nặng nề gật đầu một cái, sau đó cười vui tươi hồn nhiên, nói: “Cháu đi học.”

“Anh đưa em đi!” Tô Thần Tôn lập tức đứng dậy lấy áo khoác, cùng Tô Đậu đi ra cửa, xe tiến về hướng học viện cao trung, trên đường Tô Thần Tôn nhận được điện thoại trợ lý gọi tới, hôm nay anh kín lịch trình, Tô Đậu ngồi bên cạnh nghiêng đầu hỏi: “Anh họ, nhiều ngành như vậy, sao anh muốn chọn làm nhà sản xuất?”

“Bởi vì thách thức, anh họ em thích chuyện thử thách không làm được, cuối cùng biến thành hứng thú.”

“.....”

“Cô bé!”

“Dạ?”

“Thừa dịp khoảng thời gian này, nghĩ cho rõ ràng, em yêu Càng Bác hay là nhất thời hứng thú, một khi cậu ấy dẫn em đi, em không có cơ hội hối hận đâu.”

Bạn đang đọc truyện *Cô Vợ Ngọt Ngào Của Tổng Giám Đốc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 17: Tràn đầy nỗi nhớ

Edit: Ngọc Hân – Diễn đàn

Lời Tô Thần Tôn khiến Tô Đậu suy đi nghĩ lại, cô yêu chú hai? Chắc yêu, từ khi chia lìa đến bây giờ mới chỉ hơn mười tiếng mà lòng cô, đầu óc cô đều là bóng dáng chú hai, còn có nét mặt vui cười cưng chiều cô... Tô Đậu dần siết chặt tay nhỏ bé, có tiếng chuông điện thoại cắt ngang suy nghĩ của cô, cô

hốt hoảng nghe máy, đầu bên kia truyền tới giọng nói mệt mỏi.

“Đậu Đậu, có nhớ chú hai không?”

“Chú hai...” Nghe giọng Thi Cánh Bức cô kích động mang theo nước mắt, vào giờ phút này không đơn giản là nhớ nhưng như bình thường, “Đậu Đậu rất nhớ chú, chú hai mau về đi!”

“Tôi sẽ về sớm!” Chuyện hơi ác liệt, mau trong miệng Thi Cánh Bức cũng cả thán, sau khi Tô Đậu nghe Thi Cánh Bức dặn dò một lần lại một lần, hai người cúp máy, mấy tiết học sau đó đầu óc Tô Đậu không còn nằm trên việc học, mà bay tới trên người đàn ông bên kia trái đất.

Sau khi trở lại Paris, chú hai bận rộn xử lý công việc, chắc chưa ngủ giấc nào?

Thất vọng và đến kết thúc buổi học, Tô Đậu không thể chờ đợi chạy ngay về nhà, nhưng vừa chạy tới cửa thân thể như bị đóng ghim, thoáng chốc không thể động đậy, một bóng dáng cao lớn đang đi về phía bên này, cuối cùng khi hai người cách vài bước chân thì ngừng lại.

“Anh Thi...”

“Vừa vặn đi qua đây, phải về à? Tôi đưa em đi!” Đây không phải là đúng dịp mà là cố ý.

“Không, không cần!”

“Em sợ tôi ăn em?” Đúng là có xúc động muốn đẩy ngã cừu nhỏ, nhưng địa điểm trước mắt thì không nên, không tiện tay hạ thủ.

“Tôi...” Lời nói rõ ràng khiến Tô Đậu hoảng sợ, sau đó vô thức lùi lại mấy bước, cắn môi dưới, lúc suy nghĩ làm thế nào để chạy đi thì cánh tay bị một bàn tay kéo lại, trọng tâm không đứng vững nên ngã nhào vào lòng ngực người đàn ông, cái ôm này, hơi thở này đều không phải là điều cô muốn. Tô Đậu cố gắng tránh sự kiểm chế của người đàn ông, nhưng sức lực cô kém xa lực của người đàn ông này.

“Em rất sợ tôi!” Lời này không phải là câu nghi vấn, Tô Đậu đúng là sợ anh ta, sợ từ tận đáy lòng.

“...”

“Mặt mũi tôi giống như người có mùi tội nặng nhất?”

“...”

Tô Đậu nín chặt môi không nói một lời, hai người đứng giằng co bất động trước cửa trường, khiến không ít học sinh nhìn sang và hiểu nhầm.

Thời gian lâu như cả thế kỷ, lúc Tô Đậu gần như thất vọng thì Tô Thần Tôn lái xe xuất hiện trước cửa trường học, ưu nhã bước xuống xe, sau đó đi tới bên cạnh hai người đang còn giằng co nhau, nhíu mày hỏi: “Chuyện gì vậy? Sao thiếu gia Thi tới trường học vậy?” Người đàn ông này nhìn không giống như tới đón em họ mình, vậy chỉ có thể.... Dường như anh hiểu ra tất cả, Tô Thần Tôn quay đầu nói với em họ mình: “Anh tới chậm, về nhà thôi!”

“Vâng,” Tô Đậu nặng nề gật đầu, sau đó bước nhanh về phía xe Tô Thần Tôn, sau khi hai người lên xe, xe cuốn bụi chạy đi, để lại Thi Hạo Hạo nắm chặt quả đấm đứng tại chỗ, đôi mắt bắn ra vẻ xấu xa căm hận.

Tô Thần Tôn tăng tốc, sau 30 phút đã tới trước một khu chung cư cũ kỹ, Tô Đậu đi theo phía sau, hai người một trước một sau đi vào, ra đón chính là một cô gái xinh xắn mặc tạp dề, cô là người phụ nữ Tô Thần Tôn bao nuôi, Tô Đậu không xa lạ gì. Mỗi lần Tô Thần Tôn rảnh rỗi sẽ dẫn cô đi ăn chực, dần dà trở thành người một nhà.

Tô Đậu xem cô gái như chị dâu họ, tình cảm của hai người rất tốt, như chị em ruột.

“Có thể ăn cơm tối.”

Ba người ngồi vào bàn, trên bàn ăn vừa nói vừa cười, buổi tối trôi qua ảm áp đơn giản, lúc dọn dẹp bát đĩa, Tô Đậu đứng trước vòi rửa bát, vừa trò chuyện câu được câu không với cô gái, “Chị dâu, chị rất yêu anh họ phải không?”

Yêu không?

Cô gái hơi khựng lại, cười nói: “Bọn chị không liên quan tới tình yêu, Tô Đậu, em có người yêu chưa?”

Bạn đang đọc truyện *Cô Vợ Ngọt Ngào Của Tổng Giám Đốc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 18: Em muốn đi tìm chú hai

Người yêu?

Trong đầu lập tức hiện lên một bóng dáng cao lớn, gương mặt Tô Đậu như bị lửa đốt, đối với người còn mơ mơ màng màng về tình yêu như Tô Đậu mà nói thì cô không biết chú hai có tính là người yêu hay không, tóm lại cô rất nhớ anh, trong đầu đầy suy nghĩ về anh. LQĐIÒN

Sau khi Thi Cảng Bắc trở về Paris, hai người chỉ dùng điện thoại để nói chuyện tơ tình, bảy ngày mà dài như cả một thế kỷ. Tô Đậu rất muốn chạy như bay nhào vào trong ngực Thi Cảng Bắc, xa cách chú hai thì ra khổ sở như vậy, bây giờ cuối cùng Tô Đậu cũng đã ném mùi đau khổ khi chờ đợi.

Mấy ngày này, quả thực dài như cả năm, mỗi giờ kim phút trôi qua giống như cả một ngày, thật vất vả và chịu đựng qua bảy ngày, Thi Cảng Bắc vẫn chưa về, liên lạc điện thoại vốn ít lại càng ít, lần này làm Tô Đậu lo lắng. Tiếng chuông tan học vừa vang lên cô chạy như bay ra khỏi phòng học, Thi Văn Hân còn chưa kịp ngăn cô lại người đã chạy mất dạng.

“Anh họ, em nhớ chú hai, anh có thể nói địa chỉ cho em biết được không?”

Tô Đậu rời khỏi trường học nhưng không về nhà mà đi thẳng tới công ty của Tô Thần Tôn, đầu tiên là hỏi địa chỉ của Thi Cảng Bắc ở Paris, cô bé này quả thực không chịu được nỗi nhớ nhưng nên quyết định đi Paris, song việc học của nó thì sao đây?

“Nghĩ kỹ chưa?” Tô Thần Tôn kết thúc cuộc họp tiến cấp dưới, nhếch môi cười yếu ớt.

“Vâng, em nghĩ rất kỹ rồi, em muốn đi tìm chú ấy!” Không chần chừ, giọng nói kiên quyết.

Tô Thần Tôn im lặng nhìn em họ một hồi, sau đó nói: “Anh đặt vé đi Paris giúp em, bên trường học xin nghỉ phép cho em một tuần, em về thu xếp ít quần áo, anh đưa em ra sân bay.”

“Cảm ơn anh họ!” Tô Đậu hôn nhẹ lên mặt cương nghị của Tô Thần Tôn một cái, sau đó nhẹ nhàng bước ra khỏi phòng làm việc đón taxi về nhà, thu dọn ít quần áo. Tô Thần Tôn ngồi trên xe dừng trước cửa nhà, lúc Tô Đậu xách theo hành lý gọn nhẹ đi ra thì đắm đầu vào một bóng dáng mảnh mai.

“Chị dâu, sao chị tới đây?”

“Tiễn em lên máy bay.”

Mặc dù chỉ một tuần lễ nhưng Tô Thần Tôn cũng không cản được yêu cầu của cô gái, chở cô cùng nhau đưa Tô Đậu ra sân bay.

Sau khi hai người lên xe Tô Thần Tôn lập tức lái về hướng sân bay, trên đường điện thoại Tô Đậu vang lên, quét mắt nhìn tên gọi tới Tô Đậu lập tức bắt máy, động tác vô cùng nhanh, thấy thế cô gái kia chất lưỡi hít hà.

Ma lực của tình yêu đúng là không bình thường, cô gái cảm thán một tiếng, khoe mắt trùng hợp đối diện với ánh mắt Tô Thần Tôn ném tới, tầm mắt hai người giao nhau chỉ mấy giây, Tô Thần Tôn dời lực chú ý lên phía đằng trước, cô gái nghiêng đầu ngắm phong cảnh thành phố vụt qua ngoài cửa kính xe.

Tô Đậu ngọt ngào gọi một tiếng: “Chú hai!”

“Có nhớ chú hai không?” Bên kia điện thoại Thi Cảng Bắc xoa huyết thái dương, giọng trầm thấp, nhưng vẫn mệt mỏi như cũ. Trở về Paris Thi Cảng Bắc vốn chưa được chợp mắt, ngày nào cũng đi sớm về trễ, có lúc xem phòng làm việc thành nơi ở, cả đêm không ra khỏi đó, Tô Đậu không ở bên cạnh chứng kiến cảnh bết bát đó, nếu không cô nhất định rất đau lòng!

“Có!” Nhớ đến trái tim cũng đau, “Chú hai, khi nào chú về?”

“Còn phải một khoảng thời gian nữa, ngoan, chờ chú hai trở lại!” Thi Cảng Bắc ước gì có thể bỏ xuống hết tất cả công việc chạy như bay trở về bên cạnh Tô Đậu. Nhưng công việc quần lay người, tiền bồi thường mảnh đất của chính quyền địa phương vượt xa dự tính của anh, Rose ôm tiền bỏ trốn, đến bây giờ còn chưa tìm được người, khiến ngày ngày Thi Cảng Bắc bận sứt đầu mẻ trán.

“Dạ!” Tô Đậu ngoan ngoãn phụ họa, nghĩ tới không bao lâu nữa sẽ gặp được chú hai, trong lòng cười ra tiếng, Thi Cảng Bắc vẫn chưa cúp máy, thỉnh lực kính người, tò mò hỏi: “Cười gì đấy?” Nụ cười của Tô Đậu lúc nào cũng ngọt ngào như vậy, dễ cảm hóa tâm tình người khác như vậy, cho nên nghe tiếng Tô Đậu cười tâm tình Thi Cảng Bắc có phần nào đi chăng nữa vào giây phút đó cũng tan thành mây khói.

“Không có gì! Chú hai, không thèm nói với chú nữa, cháu cúp máy.” Cô sẽ khiến chú hai kinh hi, được rồi, niềm vui bất ngờ nên không thể nói!

Thi Cảng Bắc nhìn điện thoại bị cắt đứt, tâm tình không hẳn không vui, ngược lại anh cười, nhìn đồng tài liệu chất đống như núi trên bàn làm việc, lúc này lại không hề thấy mệt mỏi, bắt đầu bận rộn với công việc.

Bạn đang đọc truyện *Cô Vợ Ngọt Ngào Của Tổng Giám Đốc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 19: Kinh hỉ biến thành trừng phạt

Edit: Ngọc Hân – Diễn đàn

Thủ đô Paris, Pháp.

Tô Đậu ngồi hơn mười tiếng đồng hồ cuối cùng cũng đã tới sân bay Paris, giờ Paris và Đài Loan chênh nhau rất xa, bây giờ Paris là buổi tối, ra khỏi sân bay đông đúc người, Tô Đậu xách theo hành lý đón taxi, cầm tờ giấy viết địa chỉ đưa tới trước mặt tài xế, tài xế liếc mắt nhìn sau đó khởi động xe chở Tô Đậu đến địa chỉ đã ghi.

Buổi tối Paris ánh đèn chớp tắt, vô cùng náo nhiệt, ánh mắt Tô Đậu vẫn nhìn bên ngoài cửa sổ, dọc theo đường đi từ ngạc nhiên đến thán phục, cuối cùng thành thích thú.

Thủ đô tự do, đất nước phong tình khiến người ta mơ ước, vừa nhìn đã làm người ta yêu thích!

Taxi chạy gần 40 phút thì tới khu dân cư cao cấp, Tô Đậu thanh toán tiền taxi xong xách hành lý lần tìm theo địa chỉ ghi trên tờ giấy, số nhà chú hai là 888, cô còn phải đi ba đường hẻm sau đó mới tìm được phòng chú hai. Đi trong hẻm nhỏ đen như mực, Tô Đậu cũng không hoảng sợ gì, ngược lại trong lòng rất vui sướng, là vui sướng vì sắp được gặp chú hai.

“Cô gái, đây là khu dân cư, không có giấy tờ ra vào thì không thể vào!”

Bảo vệ vừa tuần tra đến hẻm số 4 lập tức ngăn Tô Đậu lại, Tô Đậu nghe không hiểu tiếng Pháp hốt hoảng lấy tờ giấy ra, bảo vệ quét mắt liếc nhìn nội dung trên tờ giấy sau đó lấy điện thoại gọi vào một dãy số, vang lên mấy tiếng nhưng không có người nhận, bảo vệ đưa Tô Đậu vào phòng bảo vệ, lúc này có một chiếc xe thể thao sang trọng chạy nhanh vào, bảo vệ lập tức chào hỏi với chủ chiếc xe đó.

Tô Đậu đứng sau lưng bảo vệ có vẻ hơi nhỏ, cho nên cô không nhìn thấy chủ nhân chiếc xe. Thời gian từng giây từng phút trôi đi, Tô Đậu lo lắng ngồi trong phòng bảo vệ, vắt hết óc suy nghĩ thoát khỏi phòng bảo vệ, chân trước vừa bước ra chân sau bị bảo vệ lôi trở lại. Khuôn mặt trái xoan của Tô Đậu nhất thời như đưa đám.

Chú hai, chú ở đâu?

Có thể Thi Càng Bắc nghe thấy tiếng lòng cô, cuối cùng cũng xuất hiện trước mặt Tô Đậu, nhìn bóng dáng cao lớn Tô Đậu lập tức chạy nhanh như bay nhào vào trong ngực Thi Càng Bắc, về mặt đưa đám nói: “Chú hai, cháu rất nhớ chú!”

“Em, cô gái nhỏ này...” Khoảnh khắc nhìn thấy Tô Đậu, tâm tình Thi Càng Bắc không dùng ngôn ngữ nào để diễn đạt được, cô tới khiến anh vừa tức vừa vui vẻ. Anh ôm chặt cô vào trong ngực, cái ôm ấm áp làm nước mắt Tô Đậu rơi ào ào, Thi Càng Bắc hôn khô dòng lệ. Thời gian lâu như cả thế kỷ hai người mới rời khỏi phòng bảo vệ, một trước một sau đi trên hẻm nhỏ đen tối, buổi tối ở Paris không giống Đài Loan, nhiệt độ trái ngược nhau, bây giờ tâm tình được buông lỏng Tô Đậu mới cảm nhận được toàn thân lạnh như băng.

“Chú hai, cháu lạnh!”

Tô Đậu lạnh run cả người, Thi Càng Bắc thì lại làm như không thấy, nói: “Cho em chút trừng phạt nho nhỏ.”

“...”

Tô Đậu uất ức chếp miệng, tay nắm chặt vạt áo Thi Càng Bắc, hành động rất nhỏ này khiến Thi Càng Bắc không cứng rắn được, cô bé này cũng là vì không chịu được nỗi khổ tương tư cho nên mới ngán dậm xa xôi tìm anh, anh có thể tức giận gì chứ?

“Tắm nước nóng đi, làm ấm cơ thể lạnh lẽo đã.”

Thi Càng Bắc dẫn Tô Đậu vào nhà, vừa đi vào phòng ngủ chính vừa nói, mấy phút sau bồn tắm đã được đổ đầy nước ấm, Tô Đậu vào phòng tắm cởi hết quần áo, nhào người trần truồng vào trong bồn ngâm nước nóng. Thi Càng Bắc thì ra khỏi phòng ngủ chính đi vào phòng bếp lấy một ít thức ăn, còn nấu cả một bình nước gừng.

Tô Đậu tắm ấm người, ra khỏi phòng ngủ chính, hương thơm của nước gừng khiến Tô Đậu muốn uống, bụng ọc ọc kháng nghị, Tô Đậu cúi thấp đầu ngượng ngùng kéo chân đi tới phòng ăn.

“Chú hai!”

“Tới đây uống nước gừng, chống cảm lạnh!” Vì Tô Đậu không nghe lời nên mặc dù Thi Càng Bắc mềm lòng nhưng giọng nói vẫn rất lạnh lùng, điều này khiến trong lòng Tô Đậu rất khó chịu, cô không nhận lấy nước gừng chỉ nhìn chằm chằm vào vẻ mặt nghiêm nghị của Thi Càng Bắc.

“Mau, uống nó đi.”

“Cháu...”

“Có phải không nghe lời đúng không?”

Sắc mặt Thi Càng Bắc lập tức chìm xuống đáy cốc, khiến Tô Đậu không dám không nhận, lúc uống nước gừng còn thừa lại hớp cuối cùng, Tô Đậu nắm ống tay áo Thi Càng Bắc nói: “Chú hai, chú đừng giận nữa... Được không?”

“Em, cô gái không nghe lời này, xem tối nay tôi trừng phạt em thế nào!”

Hết chương 19

Bạn đang đọc truyện *Cô Vợ Ngọt Ngào Của Tổng Giám Đốc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 20: Đừng động, để tôi ôm

Edit: Ngọc Hân – diễn đàn

Trừng phạt...

Trong đầu Tô Đậu suy nghĩ tới trừng phạt trong miệng Thi Càng Bắc, gương mặt nhỏ bé đỏ như trứng gà chín, trong mắt Thi Càng Bắc thấy mê người, thân sĩ trong nháy mắt biến thành đại sắc lang.

Không đợi Tô Đậu ăn xong mỳ, Thi Càng Bắc ưỡn người lên trước rồi cúi người ôm lấy cơ thể nhỏ xinh vào phòng ngủ chính, đặt nhẹ cô lên giường, con người mang theo tình dục thoáng chốc biến thành thâm sâu, khiến Tô Đậu không dám nhìn nữa, cuống quýt quay đầu đi, sao Thi Càng Bắc để Tô Đậu né tránh, giữ chặt khuôn mặt đỏ lựng như lửa đốt, bức ép cô nhìn mình.

“Cô bé không nghe lời...”

Nụ hôn mang theo trừng phạt rơi trên mặt Tô Đậu, sau đó xuống xương quai xanh rồi lan dần xuống cơ thể thơm mê người, chạm vào Tô Đậu Thi Càng Bắc không cách nào kiềm chế dục vọng nữa, nhưng anh không tiến hành động tác cuối cùng, Tô Đậu dần dần chìm đắm trong bể dục giống như bị ngăn con rắn gặm nhấm, đủ loại khổ sở, gần như khóc thành tiếng.

“Chú hai...”

Tô Đậu kêu khẽ càng giống tiếng rên rỉ, kích thích đủ thứ thần kinh của Thi Càng Bắc, muốn phá vỡ lý trí chìm đắm trong bể dục nhưng cuối cùng cũng dừng lại, anh không phải là người nghĩ một đằng làm một nẻo, nhưng không muốn hù dọa cô chạy mất.

“Em không nên tới Paris.” Anh bắt bàn tay nhỏ bé vuốt ve khuôn mặt nghiêm nghị, Tô Đậu cúi đầu, nghẹn ngào nói: “Chú hai ghét Đậu Đậu, không muốn nhìn thấy Đậu Đậu đứng không?” LQDon

Không phải là ghét, không phải là không muốn gặp, mà là không thể gặp, anh sợ nếu mình gặp thì tất cả dục vọng cố kiềm chế sẽ trở dậy làm tổn thương cô, lòng tốt của Thi Càng Bắc trong đôi mắt đơn thuần của Tô Đậu được xem là đáng ghét.

“Đưa ngốc, chú hai nhớ Đậu Đậu đến trái tim cũng đau, chú hai sợ Đậu Đậu bị chú hai hù sợ chạy mất.”

“Đậu Đậu mới không bị chú hai hù chạy đâu, Đậu Đậu cũng nhớ chú hai đến trái tim đau đớn.”

“Thật không?”

“Dạ!” Tô Đậu nặng nề gật đầu một cái, nhân tiện bắt lấy bàn tay ấm áp của Thi Càng Bắc đưa tới lồng ngực mình, “Nơi này đau quá, nhớ chú hai đến đau...”

“Chú hai ngốc quá!” Thi Càng Bắc hài hước cong môi, ngón tay thon dài khẽ vạch, nút trên áo Tô Đậu bị cởi ra, trong nháy mắt ngực lạnh lẽo, hơi thở ấm áp khiến Tô Đậu co rúm người, bàn tay nhỏ bé vô lực nắm được vạt áo trước ngực người đàn ông mới giữ vững cơ thể mềm nhũn của mình.

Hai tầm mắt giao nhau trong không trung mấy giây, Thi Càng Bắc lúc có lúc không lè lưỡi liếm da thịt Tô Đậu khiến cô a lên một tiếng, anh hít đôi mắt tràn đầy tình dục lại, đầu lưỡi linh hoạt vẽ mây vòng trên da thịt thiếu nữ, sau đó lại liếm nhẹ thổi nhẹ qua hai hạt đậu, hai hạt đậu bị thổi cứng lên, thân thể Tô Đậu giống như bị điện giật, co rút rất lợi hại.

Con người thâm sâu của Thi Càng Bắc dừng trên hạt đậu gần một phút, sau đó kéo cô gái nhỏ rời giường, dựa vào ngực phập phồng không ngừng của mình. Vì dục vọng đè nén không được thỏa thích phát tiết, Tô Đậu càng dễ cảm nhận hơi thở nóng rực từ sau lưng truyền tới, cùng với nhịp tim nhiễu loạn không yên.

“Chú hai?”

“Đừng động, để tôi ôm!”

Ôm, là làm giảm dục hỏa mãnh liệt không được phát tiết, vào giờ phút này rõ ràng có thể biến cô thành cô gái nhỏ của mình, để khắc lên cô dấu ấn của mình, tại sao mỗi lần dục vọng không kiềm chế được muốn tuôn ra thì ngay lúc đó ngừng lại tất cả?

Nguyên nhân là, anh thương tiếc cô gái nhỏ trong ngực, anh thương yêu cô, chiều chuộng cô, dưới tình huống cô chưa cam tâm tình nguyện, anh thật sự không muốn vì chút dục vọng mà chiếm đoạt lấy cô.

Tô Đậu ngoan ngoãn ngồi im mặc Thi Cánh Bắc ôm mình, nhưng cái ôm này chẳng những không ổn định được dục vọng trong cơ thể Thi Cánh Bắc, ngược lại chỉ có tác dụng không giảm. Cuối cùng Thi Cánh Bắc buông Tô Đậu ra, dùng sức vọt vào phòng tắm, trong thoáng chốc tiếng nước chảy ào ào xuyên qua tường truyền vào trong tai Tô Đậu.

“...”

Tô Đậu siết chặt đôi tay nhỏ bé, giống như đã hạ quyết tâm làm điều gì đó, chầm chầm bước tới phòng tắm. ...

Bạn đang đọc truyện *Cô Vợ Ngọt Ngào Của Tổng Giám Đốc* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 21: Không buông em ra

Edit: Ngọc Hân – Diễn đàn

Tắm nước lạnh cũng không thể tiêu tan dục hỏa trong cơ thể Thi Cánh Bắc được, càng tắm dục hỏa càng tăng cao, Tô Đậu tới Paris tìm anh hoàn toàn muốn thiêu đốt lửa dục lên cao, rốt cuộc cô bé này có biết lòng tốt của anh hay không đây? Dĩ nhiên, trái tim anh ước gì mỗi ngày ôm cô, nhưng anh không đơn giản là ôm mà là muốn ngủ với cô, mấu chốt là Tô Đậu suy nghĩ đơn giản hoàn toàn không biết trái tim anh đau khổ cỡ nào, kiềm chế cỡ nào, đè nén cỡ nào.

Thi Cánh Bắc quay lưng về phía cửa phòng tắm, mãi suy nghĩ nên không phát hiện cửa phòng tắm bị đẩy nhẹ ra, Tô Đậu khép cửa lại, sau đó cúi hết tất cả quần áo trên người xuống, mặt trái xoan đỏ ửng, nhưng nội tâm hết sức kiên định, chậm rãi đi về phía trước, cho đến khi cơ thể dán lên lưng một cơ thể rắn chắc, bàn tay nhỏ bé trắng nõn vòng qua eo cường tráng thì Thi Cánh Bắc hơi cứng người, sau đó lập tức xoay người, thấy Tô Đậu trần truồng tròn mắt đen trở nên thẫn thối, dục vọng trong cơ thể lan dần tới tứ chi, sau đó thần kinh cố nén lý trí cũng hóa thành tro bụi.

Tô Đậu nhón chân lên đưa môi mềm, cô chủ động quả thực là đổ dầu vào lửa, khiến Thi Cánh Bắc không cách nào đè nén kiềm chế dục vọng nữa.

“Cô bé, tối nay tôi sẽ không bỏ qua cho em đâu.” Tiểu bạch thủ chủ động đưa tới cửa, lý nào lại bỏ qua!

Tô Đậu cúi đầu, gương mặt bị lửa đốt cháy toàn thân, nóng kinh người. Thi Cánh Bắc cúi đầu xuống hôn lên bờ môi mềm, trần trọc bú mút, cô bị dẫn dụ không thành thạo đáp lại, hay tay nhỏ bé ôm chặt eo cường tráng của người đàn ông, bàn tay người đàn ông cũng giữ chặt sau gáy cô gái, càng làm nụ hôn lưỡi thêm sâu.

“Ừm...” Tiếng rên khẽ kích thích lửa nóng trong cơ thể người đàn ông, đồng thời nói cho người đàn ông biết cô bị hôn sắp hít thở không thông. Nụ hôn lưỡi vừa sâu vừa bá đạo này kéo dài mấy phút đồng hồ, gần như cướp đi tất cả đường khí của cô, lúc Thi Cánh Bắc chậm rãi rời khỏi khoang miệng cô gái thì kéo theo cả sợi chỉ bạc, trong nháy mắt không khí đầy hơi thở mập mờ.

Cuối cùng làn môi khêu gợi đòi địa điểm, khắc mấy dấu hôn màu hồng xuống xương quai xanh, Tô Đậu nhắm mắt, trong miệng nhỏ tản ra hơi thở không bình thường, tay ôm chặt eo người đàn ông, cả người trở nên không có chút sức lực nào, thân thể sau khi bị mỗi cái hôn thì càng mềm nhũn, trọng lượng chỉ có thể dựa vào người đàn ông để giữ thăng bằng.

“Chú hai...”

Miệng nhỏ Tô Đậu kêu lên lập tức bị ngậm vào, lại là nụ hôn lưỡi một lần lại một lần, Thi Cánh Bắc vừa hôn môi Tô Đậu nhưng hai tay không hề nhàn rỗi, một tay vòng qua eo Tô Đậu để cô giữ vững trọng lượng cơ thể mình, còn tay kia như một đũa trẻ tham lam đặt trên bầu ngực đang thời kỳ dậy thì khá thành công, trần trọc xoa nắn, còn dùng ngón tay thỉnh thoảng bóp viên đậu hồng hồng kia, thỉnh thoảng dùng năm ngón tay ôm trọn vuốt ve, lực đạo lúc mạnh lúc yếu khiến Tô Đậu co rúm người, trong cơ thể xồng tới cảm giác trống rỗng không ngôn ngữ nào biểu đạt được, và cảm giác thoải mái khiến người ta bay bình bông.

Thi Cánh Bắc buông đôi môi bị mình hôn sưng đỏ ra, một đường đi xuống dưới, đi tới hai hạt đậu đỏ bị mình trên đùi dừng đứng, sau đó gấp gấp ngậm vào, mút như một đũa trẻ, Tô Đậu vô lực ngẩng đầu lên, nhỏ giọng rên rỉ.

Bây giờ toàn thân Tô Đậu dán chặt trên người Thi Cánh Bắc, bàn tay thô ráp dọc theo đường cong đi thẳng xuống dưới, tới chỗ bụi rậm đen sì thì ngón tay khẽ cọ xát, khiến chỗ đó ướt một mảng, đó là căn cứ Tô Đậu động tình, Thi Cánh Bắc xấu xa nói bên tai Tô Đậu: “Cô bé, em ướt quá, để chú hai liếm cho sạch.”

Thì Càng Bác ôm lấy Tô Đậu rồi khỏi phòng tắm, Tô Đậu bị đặt trên giường lớn, không còn kịp xấu hổ, hai chân cô đã bị mở ra, khu cấm chưa bị khai phá tan ra mùi mê người, hấp dẫn Thì Càng Bác khai phá, chỗ động tình này ướt át dính vào lông tạo thành nước óng ánh. Thì Càng Bác lè lưỡi khẽ mút nhẹ, Tô Đậu cảm thấy xấu hổ đưa tay che chỗ chưa bị ai sờ qua.

“Chú hai, đừng... Đừng mút chỗ đó...”

Tô Đậu lấy tay cản lại, sao Thì Càng Bác đồng ý, anh giữ chặt tay cô trên đỉnh đầu, dưới tình huống không có bất kỳ cản trở nào Thì Càng Bác bú mút nhẹ nhàng, Tô Đậu đỏ mặt, cái miệng nhỏ phát ra tiếng rên rĩ khiến cô xấu hổ: “A a... Đừng mà... Chú hai, đừng bú... A a...”

Tô Đậu càng kêu thì Thì Càng Bác càng mút hăng say, nước dâm thủy động tình dường như không kiềm chế được ào ào chảy ra, trong phòng ngủ yên tĩnh nghe rõ ràng tiếng bú dâm đang đó, Tô Đậu nghe thấy gần như muốn đào hầm ngầm chôn mình vào trong đó.

“Chú hai, đừng bú... A a...” Tiếng rên rĩ khiến người ta xấu hổ lại vang lên lộn lờ trong phòng ngủ chính, Thì Càng Bác nghe thấy càng kích thích thú tính trong cơ thể anh trở dậy, còn tăng thêm thần kinh thị giác, lực bú dần dần trở nên mạnh hơn, tốc độ cũng tăng nhanh, gần như nhấn chìm Tô Đậu trong bế dục.

“A a a...”

Thân thể co rúm, trong cơ thể bùng nổ, Tô Đậu không khống chế được nhấp nhô lên xuống, lúc Thì Càng Bác tăng tốc độ bú, vào khoảnh khắc đó Tô Đậu bị đẩy lên chín tầng mây, đạt tới cao trào. Phong cảnh trước ngực phập phồng mê người, Thì Càng Bác hôn Tô Đậu vẫn còn thờ hồn hên, xấu xa hỏi: “Thoải mái không?”

“Chú hai xấu lắm.” Nhưng rất thoải mái, dưới tình huống đạt cao trào mà không biết, Tô Đậu cô không biết làm sao để hình dung tư vị lúc đó, tóm lại làm người ta cảm nhận từ tận xương tủy, “Chú hai, chú nóng quá, cháu...”

“Em mệt rồi, ngủ đi, chú hai đi tắm nước lạnh cái đã.” Thì Càng Bác hôn nhẹ lên môi Tô Đậu, sau đó tiếp tục vào phòng tắm dội nước lạnh, không phải anh không muốn chạm vào Tô Đậu mà là trước hết để cô quen với chuyện nam nữ đã, rồi muốn cô sau! Không cách nào phát tiết dục vọng thật sự khổ sở, Thì Càng Bác dội nước lạnh trong phòng tắm tầm 40 phút, dục hỏa trong cơ thể mới dập tắt.

Ra khỏi phòng tắm Thì Càng Bác ôm Tô Đậu đã ngủ say, một đêm này Thì Càng Bác không hề chợp mắt, Tô Đậu vừa động dậy lập tức khiến dục hỏa cô đè nén trong người anh bùng cháy phải vọt vào tắm nước lạnh mấy lần, cho đến khi trời sáng.

Bạn đang đọc truyện *Cô Vợ Ngọt Ngào Của Tổng Giám Đốc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 22: Được chú hai nhận nuôi

Edit: Ngọc Hân – Diễn đàn

Ngày cách đại thọ ông cụ Thi đã trôi qua hai tuần lễ, căn nhà lớn như thế nhưng rất tĩnh mịch, ông cụ Thi tay miết túi da thật bên cạnh, ngồi trong ghế cô đơn tự hỏi. Nhà lớn của họ Thi vốn đã vắng người, ngoài mấy người giúp việc ra ra vào vào thì không thấy những thành viên khác của nhà họ Thi ra vào nhà lớn, ông cụ Thi thấy cô đơn, mặc dù không chịu thừa nhận.

“Ông nội?” lqdon

Thì Vân Hân nhận điện thoại ông cụ gọi tới, vừa tan học chạy như bay về ngôi nhà giữa sườn núi Dương Minh Sơn, còn chưa vào nhà chính đã thấy một bóng dáng cô đơn từ đằng xa, thân thể già nua đã không thể so với năm đó, Thì Vân Hân tăng tốc độ, chạy về phía ông cụ Thi.

“Bé Hân... A, Đậu Đậu không tới?” Ông cụ Thi nhíu chặt chân mày khi không thấy Tô Đậu, vẻ mặt thất vọng.

“Đậu Đậu xin nghỉ phép một tuần, mấy ngày qua không đi học ạ.” Hàng ngày đến trường thấy bàn trước trống trơn, tâm tình Thì Vân Hân cũng xuống thấp, chỗ không có Tô Đậu giống như làm gì cũng không có sức lực.

“Là bệnh à?” Ông cụ Thi cầm tay cháu gái, lo lắng gấp gấp hỏi, Thì Vân Hân nhìn ông nội mình, trông mắt thoáng hiện vẻ khác thường: “Đậu Đậu không ngã bệnh, cô ấy...” Thì Vân Hân khó có thể mở miệng, muốn cô nói Đậu Đậu xin nghỉ là vì đi Paris sao, cô ấy đi một mình, nếu nói ra không khiến ông nội lo lắng mới là lạ!

“Đậu Đậu xảy ra chuyện gì?” Thì Vân Hân muốn nói rồi lại thôi khiến trái tim ông cụ tre lơ lửng.

Thì Vân Hân nhắm chặt mắt, sau đó mở ra, siết chặt hai tay, nói: “Đậu Đậu đi Paris, cô ấy đi tìm... Chú hai.”

Trong thoáng chốc sắc mặt ông cụ tối xuống, siết chặt túi da vừa để xuống ghế mây, lạnh lùng chất vấn: “Bé Hân, con hãy nói thật cho ông nội biết, có

phải Đậu Đậu được chú hai con nhận nuôi?”

Nhận nuôi!

Lần này Thi Vân Hân hoàn toàn mờ mịt, Đậu Đậu được chú hai nhận nuôi? Sao chú hai phải nhận nuôi Đậu Đậu? Đậu Đậu có người nhà chứ đâu phải là trẻ mồ côi đâu, nếu như thật sự chú hai nhận nuôi Đậu Đậu thì có chút không hợp đạo lý. “Cháu... Chuyện này cháu không biết gì cả, ông nội nghe ai nói ạ?” Ông cụ Thi cầm túi da nhét vào trong ngực Thi Vân Hân, nói: “Con tự mình xem đi!”

Thi Vân Hân run rẩy mở dây buộc túi ra, sau đó rút báo cáo điều tra từ bên trong ra. Ngày đại thọ hôm đó ông cụ Thi nhìn thấu Đậu Đậu và Thi Cánh Bắc lui tới không bình thường, cố ý tìm người điều tra, không điều tra hết được nhưng cũng thu được kết quả bất ngờ, người giám hộ Đậu Đậu lại viết tên Thi Cánh Bắc, nhìn ba chữ hùng hồn đó hồ hấp ông cụ Thi cứng lại, tim đập cực nhanh, gần như ngã xuống.

“Ông nội, phần báo cáo điều tra này có phải có vấn đề không?” Làm thế nào Thi Vân Hân cũng không tin, hơn nữa nhìn vào ba chữ người giám hộ chói mắt kia, Thi Vân Hân tự thôi miên mình là phần báo cáo điều tra này nhất định có vấn đề.

“Gọi điện thoại cho anh họ con, bảo nó đặt giúp ta vé đi Paris.” Ông cụ Thi nghiêm túc dặn dò.

Thi Vân Hân chần chừ mấy giây sau đó rút điện thoại ra gọi cho Thi Hạo Hạo, bảo anh ta đặt giúp một vé máy bay đi Paris, khoảng mười phút sau điện thoại Thi Vân Hân vang lên, Thi Hạo Hạo nói với em họ là đã đặt xong vé đi Paris, chuyến bay sáu giờ rưỡi tối, còn chưa tới hai tiếng đồng hồ nữa.

Thi Vân Hân giúp ông cụ Thi thu xếp một ít quần áo, xách theo túi hành lý dặn tài xế đi tới sân bay. Thừa dịp ông nội không chú ý tới mình, rút di động ra gọi vào một dãy số, không đợi đối phương mở miệng nói chuyện đã vội vàng nói: “Anh Tô, không xong rồi, ông nội đi Paris tìm Đậu Đậu, ông nội còn điều tra quan hệ của Đậu Đậu và chú hai...”

“Anh hiểu rồi, cô bé, em làm rất khá!” Tô Thần Tôn cúp máy, chuyển qua gọi vào một dãy số khác, điện thoại đối phương vang lên mấy tiếng mới chịu bắt máy: “Chuyện lộ rồi, bố cậu muốn tới Paris, quan hệ của cậu và Đậu Đậu không giấu được bao lâu đâu.”

“...”

“Trong lòng ba cậu, Đậu Đậu có địa vị rất cao, nếu như để ông biết cậu lấy danh nghĩa nhận nuôi để lấy vợ, thì đường tình của cậu và Đậu Đậu vô cùng nhấp nhô.” Tô Thần Tôn không quên ‘vui sướng khi người khác gặp họa’ nói! Quên nói cho cậu biết, mấy ngày trước khi Đậu Đậu tới tìm cậu, Thi Hạo Hạo tới trường học đón người, cha cậu tới Paris sẽ dẫn theo cậu ta, cậu tự xem mà làm đi!”

“Cám ơn, người anh em!”

Hai người tắt máy, Thi Cánh Bắc nhìn khuôn mặt ngủ yên của Tô Đậu, thầm nghĩ: Đậu Đậu, em là của chú hai, chú hai sẽ không giao em cho bất cứ ai, bao gồm cả Thi Hạo Hạo!

Bạn đang đọc truyện *Cô Vợ Ngọt Ngào Của Tổng Giám Đốc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 23: Đoạn tuyệt quan hệ bố con

Edit: Ngọc Hân – Diễn đàn

Quả nhiên như Tô Thần Tôn dự đoán, ông cụ Thi kêu cả Thi Hạo Hạo cùng đi tới Paris, ngồi suốt hơn mười lăm tiếng trên máy bay, đến Paris thì 5 giờ chiều, lại ngồi gần 40 phút mới tới khu dân cư mà Thi Cánh Bắc ở. Lúc ông cụ ấn chuông cửa, ra đón chính là người rảnh rỗi đến phát khùng – Tô Đậu.

“Ông nội, ông... Sao ông tới đây?” Nhìn thấy ông cụ Thi, Tô Đậu vô cùng khiếp sợ, nhưng vẫn nghiêng người nhường đường, “Chú hai đang làm cơm tối, ông nội ăn chưa?”

“Đậu Đậu, con nói với ông đi, có phải con được nhận nuôi?” Ông cụ Thi giận đến mức râu dựng đứng mặt tròn tròn, trực tiếp hỏi, từ trước tới giờ ông cụ Thi luôn xem Tô Đậu như cháu gái mình nên giọng nói có phần chất vấn.

“Cháu...” Tô Đậu muốn nói lại thôi, trong phút chốc không biết phải giải thích làm sao, phần người giám hộ bị đổi tên cô cũng mới biết hai tuần lễ trước, hơn nữa tiếp tay làm bậy là anh họ mình.

Thi Hạo Hạo tiến tới, một tay giữ chặt vai Tô Đậu, nói: “Đậu Đậu, nói cho ông biết là em bị ép buộc đúng không?”

“Tôi...” Bị ép, Tô Đậu chẳng cảm thấy bị ép buộc chút nào cả, chỗ người giám hộ cô bị đổi tên, chú hai trở thành người nhận nuôi cô, nếu không phải chú hai nói cho cô biết thì cô hoàn toàn không biết nội tình, cho nên không thể bảo là bị ép buộc được. Bộ dáng Tô Đậu khó xử nhìn sắc mặt tối thui của ông cụ Thi, và Thi Hạo Hạo đang giữ chặt vai khiến cô đau nhói.

Không khí trong thoáng chốc trở nên u tối, cho đến khi Thi Cánh Bác từ trong bếp đi ra ngoài cũng không thay đổi được gì, ngược lại càng nặng nề hơn. Với sự tôn trọng ông cụ Thi, Thi Cánh Bác vẫn gọi một tiếng “Ba,” sau đó quay sang Tô Đậu, nói: “Ngàn vạn dặm xa xôi chạy tới Paris là vì chuyện con nhận nuôi Đậu Đậu?” Vị trí Đậu Đậu trong lòng ông cụ Thi thực sự rất nặng, còn nặng hơn cả cháu gái ruột.

“Thi Cánh Bác, đây là con đang trả thù ta?” Ông cụ Thi lạnh lùng hỏi ngược lại, “Con cho rằng nhận nuôi nó thì ta không thể tác thành nó với Hạo Hạo? Nếu con xem ta là bố, lập tức hủy bỏ chức danh người giám hộ đi.”

“Không làm được!” Thi Cánh Bác lạnh lùng cứng rắn nói ra ba chữ, Tô Đậu là của anh, đừng ai mơ tưởng cướp đi từ trên tay anh.

“Com muốn cãi lại mệnh lệnh của ta?”

“Chuyện gì cũng có nhượng bộ, duy chỉ có Tô Đậu là không được!”

Thoáng chốc không khí đông cứng, Thi Hạo Hạo muốn chen vào nhưng anh ta là hậu bối, nếu như để lấy được Tô Đậu, anh ta không thể dùng cứng đối cứng với người chủ này, nếu đắc tội anh, anh ta hoàn toàn không chiếm được quả ngon để ăn, chớ đừng nói chi có thể giành được Tô Đậu.

“Ông nội, lúc này không thích hợp dùng cứng đối cứng với chú hai.” Thi Hạo Hạo ghé bên tai ông cụ nhỏ giọng khuyên, sau đó quay đầu nghiêm túc nói với Thi Cánh Bác: “Chú hai, cháu thật sự rất thích Đậu Đậu, cháu cảm thấy chú cháu mình có thể cạnh tranh công bằng, chú nói có đúng hay không?”

“...” Thi Cánh Bác không trả lời liền, dùng ánh mắt lạnh lùng nhìn chằm chằm Thi Hạo Hạo một hồi, sau đó mới nói: “Không có cơ hội cạnh tranh đâu, Đậu Đậu chẳng những là cô gái tôi nhận nuôi mà còn là người phụ nữ của tôi!”

Một câu nói kích thích ngàn tảng sóng, khiến bệnh tim ông cụ Thi gần như tái phát, thân thể run rẩy không ngừng nghỉ, còn về mặt Thi Hạo Hạo đã không còn ôn hòa, mà trở nên lạnh cứng. “Chú hai, có trở mặt với chú, cháu cũng phải lấy được Đậu Đậu!”

“Từ hôm nay trở đi, mày không còn là con trai của Thi Hùng Hâm ta nữa!” Ông cụ Thi nói bừa, không tiếc cắt đứt quan hệ bố con, đối với Thi Cánh Bác mà nói, từ trước tới giờ luôn hơi hợm, nói chính xác là ông vẫn không đối xử như với con trai ruột, có kiên quyết thì cũng chỉ là phí công, vậy vì cô bé này cắt đứt hoàn toàn sạch sẽ!

“Hạo Hạo, chúng ta đi thôi!” Ông cụ Thi quyết tâm đoạn tuyệt xoay người rời đi, trước khi cất bước đi Thi Hạo Hạo nói: “Nếu không làm chú cháu, tôi sẽ không hạ thù lưu tình!” Nói xong, mắt Thi Hạo Hạo chợt lóe lên, sau đó nhanh chóng cất bước rời đi.

Bạn đang đọc truyện *Cô Vợ Ngọt Ngào Của Tổng Giám Đốc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 24: Tôi có em là đủ rồi

Edit: Ngọc Hân – Diễn đàn

“Ông nội đâu?”

Tô Đậu từ trong phòng bếp đi ra, không nhìn thấy hai ông cháu ông cụ Thi đâu, lúc cô trốn trong bếp có loáng thoáng nghe được câu chuyện của ông cụ Thi, cô nên về mặt buồn rầu: “Chú hai, không sao chứ?”

“Không sao, ăn cơm đi!” Về mặt Thi Cánh Bác căng thẳng, không muốn nói về thân thể mình không tốt đẹp gì của mình, bàn tay đưa tới kéo Tô Đậu về phía mình, sau đó đi về phía phòng ăn.

Trong bữa cơm, Thi Cánh Bác lặng lẽ ăn cơm, bộ dạng Tô Đậu muốn nói rồi lại thôi, thật vất vả nhanh chóng kết thúc bữa cơm tối ngọt ngào tĩnh lặng, thừa dịp Thi Cánh Bác dọn dẹp bát đĩa, Tô Đậu ngăn động tác anh lại, nói: “Chú hai, chú muốn đoạn tuyệt quan hệ với ông nội?” Luôn có suy nghĩ đơn thuần Tô Đậu không đành lòng với kết cục của bố con anh, vội vàng khuyên nhủ: “Chú hai, cháu không đáng giá để chú lạnh lùng quyết định đoạn tuyệt với ông nội đâu.”

“Em đáng giá!” Thi Cánh Bác để bát xuống bàn, đi tới trước mặt Tô Đậu, nâng mặt cô lên để cô nhìn rõ thâm tình không hối tiếc trong đôi mắt chim ưng. “Tôi có em là đủ rồi.” Được rồi, anh có Tô Đậu là đủ rồi, chỉ cần có cô bé đáng yêu như này theo bên cạnh cả đời, thì chông lại cả thế giới cũng không hối tiếc!

“Chú hai!” Tô Đậu nhón chân lên, cảm động dâng lên môi mềm của mình, Thi Cánh Bác cúi người lập tức hôn lên đôi môi yêu kiều thơm tho, trần trọc bú, mút, Tô Đậu cũng xúc động dòi sống lấp bẻ dòi hỏi, khiến cả hai thờ hồng hộc, “Đậu Đậu chỉ cần chú hai, nơi nào có chú hai thì có Đậu Đậu.” Những lời này giống như một lời cam kết, xua tan âm u trong lòng Thi Cánh Bác.

Môi mềm lại bị đoạt lấy lần nữa, lúc này nụ hôn rất nóng bỏng mang theo hơi khát, Thi Cánh Bác vừa hôn vừa vuốt ve cơ thể Tô Đậu cách quần áo, đầu ngón tay giống như điện khiến Tô Đậu run rẩy, con người dần trở nên mê ly, thân thể cọ xát lẫn nhau tán ra hơi nóng rực, thân thể quen được người đàn ông vuốt ve, Tô Đậu không thể dừng lại ở sự đụng chạm của người đàn ông, cô muốn... Muốn được nhiều hơn nữa!

“Chú hai, cháu nóng quá. . .” Thân thể giống như có cây đuốc thiêu đốt cháy rùng rục. lẽ quý đôn

Thi Càng Bắc hôn nhẹ lên môi xinh đẹp của Tô Đậu, lúc dục vọng còn chưa bộc phát, anh dừng lại mọi động tác, nói: “Ngoan, vào phòng tắm. . .”

“Chú hai, chú không muốn hả?” Tô Đậu vội vàng luống cuống cắt ngang lời Thi Càng Bắc, cô nói không muốn ư, sao Thi Càng Bắc lại không muốn cơ chứ, anh vẫn luôn đè nén, luôn kiềm chế, vấn đề là cô bé này một chút cũng không hiểu anh!

“Chú hai muốn em sắp điên rồi, sao có thể không muốn.” Lần nào cũng đều dừng ở khúc quan trọng, anh không phải là Liễu Hạ Huệ, anh lo lắng cô hoảng sợ, cho nên vẫn cố kìm nén, khắc chế dục vọng gần như sắp bùng nổ.

“Chú hai, muốn cháu đi!” Hạ thân Tô Đậu khó chịu, cần khẩn nói, Thi Càng Bắc còn chưa mất hết lý trí vội đẩy người đang cọ xát mình ra xa hai centimet, nói: “Ngoan, trở về phòng!”

“Không muốn, cháu muốn chú hai!” Lúc này Tô Đậu bị dục hỏa thiêu đốt toàn thân, lý trí đã bùng nổ, sao Thi Càng Bắc đẩy đuổi cô, thân thể Tô Đậu như bạch tuyết cuốn lấy anh không thả, không thành thạo không có phương pháp cọ xát khiến hô hấp Thi Càng Bắc cứng lại, cuối cùng lý trí bị ném lên chín tầng mây.

Tô Đậu bị ôm lấy, chớp mắt đã bị đặt trên giường lớn, Thi Càng Bắc lập tức đè lên người, hôn lên bờ môi mềm, bú mút làn môi xinh đẹp, hai tay không nhàn rỗi, bắt đầu vuốt ve cách quần áo như trước. Tô Đậu thoải mái rên lên một tiếng, trong con người có luồng khí nóng mờ mịt, ngón tay thon dài của anh cời nút áo, Thi Càng Bắc dời trận địa đánh úp về phía hai viên đậu đỏ kia, sau đó trần trọc bú, xoay vòng. . .

Bạn đang đọc truyện *Cô Vợ Ngọt Ngào Của Tổng Giám Đốc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 25: Chuyện hai ba con không thể cứu vãn

Edit: Ngọc Hân – Diễn đàn

Tô Đậu khó nhin được nữa, chủ động đưa tay cầm tay Thi Càng Bắc đi xuống phía dưới, ánh mắt mê ly phát ra cái nhìn đầy khát vọng, dục vọng đã kiềm chế bấy lâu cuối cùng cũng đã tới điểm giới hạn. Lúc Thi Càng Bắc tách hai bắp đùi trắng như tuyết ra thì một tiếng chuông vang lên trong phòng ngủ, hoàn toàn phá vỡ cảnh xuân kiều diễm đó, đồng thời kéo lý trí Thi Càng Bắc trở lại.

Khuôn mặt trái xoan của Tô Đậu đỏ bừng, Thi Càng Bắc hôn nhẹ xuống môi cô, sau đó với tay cầm điện thoại ấn nút nghe máy, khi Thi Càng Bắc nghe máy, đầu dây bên kia nói: “Sao náo loạn chuyện lên rồi hả?” Tô Thần Tôn nhú chặt chân mày, vẫn biết em họ rất quan trọng với anh em mình, nhưng lần này có chút quá khích, khiến cậu ấy và ông cụ Thi đoạn tuyệt quan hệ cha con.

“Như vậy không tốt?” Đối với chuyện đoạn tuyệt quan hệ cha con, Thi Càng Bắc không hề để trong lòng, ở trong ngôi nhà đó anh chỉ là một người ngoài, chính xác mà nói thì anh ngay cả người ngoài cũng không bằng!

Tô Thần Tôn nặng nề thở dài, nói tiếp: “Đã công bố cậu không phải là thành viên của nhà họ Thi rồi.”

“Không sao!” Nếu đã đoạn tuyệt quan hệ cha con thì anh cũng đã chuẩn bị tâm lý, cho nên vẫn hời hợt như cũ.

“Quan hệ cha con nhà cậu vốn đã bế tắc, như bây giờ càng khiến mối quan hệ đó cứng ngắc hơn, muốn cứu vãn cũng khó.” Tô Thần Tôn thở dài nhưng không thể làm gì, quan hệ giữa Thi Càng Bắc và ông cụ Thi không phải đơn giản muốn hàn gắn là có thể không còn khoảng cách, cho dù hàn gắn thì vẫn có chướng ngại trong đó. Tất nhiên hàn gắn cũng không được, không hàn gắn cũng không được, chỉ có vậy, muốn dứt thì dứt, không quan trọng, được rồi, không quan trọng!

“Người anh em, không cần phải nói!”

Tô Thần Tôn lại thở dài một lần nữa, qua mấy giây sau dời đề tài, hỏi: “Có cần mình giúp Đậu Đậu xin nghỉ thêm không?”

“Không cần, hai ngày nữa về rồi.” Thi Càng Bắc cúi đầu nhìn Tô Đậu trong ngực mình, khẽ cong môi nở nụ cười tràn đầy dấu vết hạnh phúc.

“Mau giúp Đậu Đậu chuyển trường khác đi, nếu ở lại Đài Châu, tớ sợ Thi Hạo Hạo thừa dịp cậu không ở bên cạnh giờ trò gì đó, nước xa không cứu được lửa gần đâu.”

Tô Thần Tôn nói xong, Thi Càng Bắc im lặng mấy giây, dường như đã có quyết định, nói: “Mình quyết định trở về Đài Châu định cư.”

“Nghĩ kỹ quyết định này rồi?”

“Ừ!”

“Về cũng là chuyện tốt, nhân dịp này hàn gắn đi.” Tô Thần Tôn có tâm nguyện như vậy, ngược lại Thi Cánh Bắc nhủ chặt mi tâm, không dễ dãi đáp lại. Nếu như tỷ suất mẹ trong quan hệ cha con có thể hàn gắn được thì đã không còn là chuyện quan trọng, tóm lại, anh sẽ không trở về để bị làm nhục. Anh lạnh lẽo không dựa vào ai, được rồi, trên đường đi lên thành công anh không dựa vào người nhà họ Thi, có được ngày hôm nay là vì anh có thực lực!

Tô Đậu vui trong cổ Thi Cánh Bắc, nín thở anh xuống dùng khẩu ngữ hỏi thăm có phải anh họ cô không, Thi Cánh Bắc mỉm cười gật đầu, Tô Đậu lại vui mình trong ngực chú hai, chờ anh kết thúc câu chuyện.

Qua chừng mấy phút, cuối cùng Thi Cánh Bắc cũng cúp máy, cong môi nhìn khuôn mặt bụ bẫm của Tô Đậu, hôn khẽ lên môi Tô Đậu và nói: “Hai ngày nữa, tôi trở về Đài Châu cùng em”

“Vậy còn trở lại Paris không?” Tô Đậu vừa nghe trở về Đài Châu trong lòng rất vui, nhưng không quên hỏi Thi Cánh Bắc còn về Paris hay không.

Nhìn khuôn mặt vừa mong đợi lại sợ thất vọng, Thi Cánh Bắc trêu chọc Tô Đậu, chậm chậm nói: “Có lẽ... Nửa năm sau!”

Có lẽ nửa năm sau... Lòng vui sướng thể hiện lên mặt, Tô Đậu kích động, đề lên người Thi Cánh Bắc, tạo thành tư thế mập mờ, mắt nhắm ung rử xuống, dực vọng hồi phục trong nháy mắt. Một bàn tay thò lên một bên ngực Tô Đậu, sau đó chậm rãi xoa nắn, Tô Đậu bị từng cơn tê dại làm rối loạn đầu óc, nhưng vẫn đứt quãng mở miệng hỏi: “Chú hai... Thật sự nửa năm tới... Đều ở Đài Châu...?”

Thi Cánh Bắc cong môi không nói lời nào, bàn tay thô lỗ gạt áo Tô Đậu ra, trong nháy mắt đôi bông đào lộ ra, sau đó anh ngậm một bên, hàm hồ nói: “Đúng!”

Hết chương 25

Bạn đang đọc truyện *Cô Vợ Ngọt Ngào Của Tổng Giám Đốc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 26: Trở về Đài Châu

Edit: Ngọc Hân – Diễn đàn

Chuyện Rose ký hợp đồng đất đai làm thiếu hụt một khoản cuối cùng cũng kết thúc hoàn hảo, đồng thời bị Thi Cánh Bắc tổng vào ngục giam, còn mảnh đất thuộc về chính quyền cũng ‘vật về chủ cũ,’ trả không ít tiền mới khai thông cho quan tòa dễ thắng, tổn thất vô vùng nặng nề. Nhưng đối với Thi Cánh Bắc mà nói thì bình thường, tiền không có có thể kiếm lại, hơn nữa tiền kiếm cả đời không đủ, sao không đặt thời gian lên người trong lòng mình! lqydoon

Thi Cánh Bắc nói lời giữ lời, quả nhiên hai ngày sau theo Tô Đậu trở về thành phố Đài Châu, lúc sắp xuống máy bay, Tô Đậu nắm ống tay áo Thi Cánh Bắc hỏi: “Chú hai, chú thật sự sẽ không trở về Paris phải không?” Câu hỏi này từ đêm đó tới bây giờ hỏi không dưới chục lần, Thi Cánh Bắc xoa huyệt thái dương đau nhức, hỏi ngược lại: “Chú hai có nói dối Đậu Đậu chưa?”

“... Không có!” Tô Đậu suy nghĩ một lúc, sau đó trả lời.

“Vậy được rồi, chú hai đồng ý với Đậu Đậu trong vòng nửa năm không về Paris thì sẽ không về Paris.” Nửa năm này, Thi Cánh Bắc đầu tư một công trình, nếu nửa năm không đủ thì kéo dài thời hạn thành một năm, hơn nữa đã quyết định định cư ở thành phố Đài Châu rồi.

“Vâng!” Lúc này Tô Đậu mới thả lỏng người, vào lúc này máy bay cũng hạ cánh xuống sân bay Đài Châu, sau khi hai người xuống máy bay, từ xa đã thấy hai bóng dáng cao lớn, bên cạnh còn hai người xinh đẹp, bước tới gần Thi Cánh Bắc vô cùng vui mừng, cười nhạo nói: “Ồ, sao dám phiền vị được trọng vọng này tới đón xuống máy bay?” Sau đó quay đầu giới thiệu với Tô Đậu: “Quan Kiệt, Dạ Huyền, Tô Đậu!”

“Anh Quan, chị Dạ Huyền, xin chào hai người!” Tô Đậu lập tức nở nụ cười ngọt ngào chào một tiếng.

“Cô bé, quả nhiên có mấy phần quyến rũ, mê hoặc Thi Cánh Bắc điên đảo thần hồn, không tệ!” Quan Kiệt lập tức bị Dạ Huyền bên cạnh hung hăng nhéo một cái: “Em không thủy mỹ?”

“Có, về nhà thì có!”

“Quan Kiệt, anh đó nhé...” Dạ Huyền co quắp khóe miệng, có xúc động muốn tung nắm đấm nhưng ý thức được đang ở nơi công cộng, cuối cùng Dạ Huyền nhin xuống, Tô Thần Tôn ôm cô gái bên cạnh, nói hòa giải: “Đi ăn cơm đi, tẩy trần cho Cánh Bắc.”

Một nhóm sáu người rời khỏi sân bay lên một chiếc xe chạy thẳng tới nhà hàng nổi tiếng nhất Đài Châu, quản lý nhà hàng dẫn bọn họ vào phòng VIP, sau khi gọi mấy món ăn ba người đàn ông nói chuyện thư giãn, còn ba người phụ nữ cũng không im ắng, nói chuyện cũng rất hăng say. Dạ Huyền nói với hai bạn cùng giới mọi sự khổ tâm, nói yêu Quan Kiệt là không đúng, quan trọng là khiến người ta không biết nói sao về thân phận của cô. Muốn kéo người đàn ông vào lễ đường, nhưng cô là phụ nữ đã có gia đình, nếu ly hôn thì hai nhà Dạ Mã mất hết mặt mũi, nếu không ly hôn, dây dưa không rõ

đồng thời đưa con trong bụng phải trở thành con riêng, cô không danh không phận cũng không sao, nhưng đứa bé vô tội!

Tô Đậu nhìn chị dâu họ bên cạnh, vẻ thương hại hiện trên khuôn mặt bình thản, lúc Dạ Huyền muốn kể khổ cô ấy bị một đôi tay cường tráng kéo đi, trong miệng thốt ra hai chữ khốn kiếp. Là họ Mã khốn kiếp hay là Quan Kiệt khốn kiếp, giờ phút này không phân biệt được, tóm lại là cả hai cùng khốn nạn như nhau, một không muốn ly hôn, một làm cho cô to bụng, đàn ông đều là lũ khốn kiếp!

Bữa cơm này cuối cùng cũng tốt đẹp, sau khi ăn uống no nê đoàn người rời khỏi nhà hàng, Tô Thần Tôn đưa vợ chồng bắt hòa Quan Kiệt về nhà trước, sau đó đưa Thi Căng Bắc. Đến khu nhà Thi Căng Bắc anh nói, “Nhóm đầu tư của cậu đã phê duyệt, tầm thời gian nữa sẽ qua nói chuyện.”

“Ừ!” Cửa xe mở ra, Thi Căng Bắc bước xuống xe trước rồi đỡ tay nhỏ bé của Tô Đậu xuống xe, sau đó đưa mắt nhìn Tô Thần Tôn lái xe nghênh ngang rời đi.

“Chú hai, chú muốn buôn bán với anh họ?” Đầu tư, đầu tư cái gì chứ? Chuyện đầu tư gọi Tô Đậu nhớ về thời gian, lần trước cô cho rằng chú hai lấy hình thức nghỉ phép về ở Đài Châu định cư nửa năm, hoàn toàn không nghĩ tới nguyên nhân chú hai về thành phố Đài Châu.

“Cứ xem như thế đi, sau này em sẽ biết, vào nhà đi.” Thi Căng Bắc cho một đáp án lập lờ nước đôi, sau đó ôm Tô Đậu vào nhà.

Chương 27: Không được bắt nạt người khác như vậy

Edit: Ngọc Hân – Diễn đàn

Trường trung học phổ thông, lớp 5 năm hai (Lớp 11)

“Vân Hân, đây là quà cho cậu!” Thi Vân Hân vừa vào cửa phòng học Tô Đậu lập tức đi lên chặn lại, trên tay cầm quà đưa tặng.

Ánh mắt Thi Vân Hân phức tạp nhìn quà trên tay Tô Đậu, sau đó quét qua khuôn mặt chìm trong hạnh phúc của Tô Đậu, nói: “Cậu được chú hai tặng nhận nuôi?”

“.....”

Tay đưa quà của Tô Đậu dừng giữa không trung, vẻ mặt nhất thời thu liễm lại, thu liễm sự xinh đẹp khiến người ta chướng mắt, Thi Vân Hân thở dài, đặt túi xách trên bàn học, sau đó kéo Tô Đậu đi ra góc sân trường vắng người: “Chỗ này không có ai, tớ muốn nghe lời nói thật!”

Nơi này đúng là nơi thích hợp để tâm sự, Tô Đậu quyết định nói từng chuyện nhỏ một cho Thi Vân Hân, không hề giấu giếm gì.

Sau khi Thi Vân Hân nghe xong suy tư tầm nửa phút, bộ dạng như bưng bình, thật ra thì cô đã sớm phát hiện, không phải sao? “Chú hai vì cậu, ông nội từ Paris về thì tuyên bố với bên ngoài chú hai không còn là một thành viên của nhà họ Thi nữa rồi.” Chuyện này trả giá cỡ nào? Thi Vân Hân nghĩ lại thì biết bên trong có lý do, nhiều năm như thế ông nội hoàn toàn không đối xử với chú hai như con ruột, hiện tại biến thành cục diện này, đối với chú hai mà nói sẽ là một sự giải thoát.

“Tớ biết!” Chú hai cũng nói không sao, một chút cũng không sao? Trái tim chợt dâng lên cảm giác đau đớn, hốc mắt nhuộm ướt.

“Quà tớ nhận, có thể có điều kiện.” Thi Vân Hân hiểu được, đoạt lấy quà tặng, sau đó không chút khách khí mở ra.

“Cậu nói đi, chỉ cần cậu không gian tớ thì chuyện gì tớ cũng đồng ý.” Lời này có tính là lấy lòng không?

“Thứ nhất, giúp tớ chăm sóc tốt cho chú hai; thứ hai, chúng ta là bạn thân, tớ không thể là người cuối cùng biết chuyện của cậu được; thứ ba: không thể ăn kem trước mặt tớ!” Điều kiện cuối cùng dường như có chút quá đáng, Tô Đậu không được ăn kem quả thực như muốn mạng cô, trong tủ lạnh còn rất nhiều kem đấy, đủ các mùi vị, hiện giờ nhớ tới có hai giọt nước nhỏ xuống khóe miệng.

“Tô, Đậu!” Thi Vân Hân mang cả tên họ ra kêu gào, nhìn Tô Đậu tham ăn! “Nếu cậu không làm được, chúng ta tuyệt giao!”

“Vân Hân, không nên bắt nạt người ta như vậy.” Tô Đậu đáng thương nói.

“Tớ chính là muốn bắt nạt cậu, sao nào, cậu có ý kiến?”

Ý kiến có nhiều, nhưng tự biết mình đuối lý, sao Tô Đậu dám phản bác, không thể làm gì khác hơn là lắc lắc cánh tay Thi Vân Hân, làm nũng nói: “Vân Hân, tan học tới nhà chú hai, bảo chú hai nấu một bữa ăn ngon cho cậu có được không?” Nghe được ăn ngon, Thi Vân Hân không nói lời từ chối.

“Chú hai và cậu cùng nhau trở về thành phố?”

“Ừ!” Nói đến chú hai, Tô Đậu mặt mày hớn hờ, bộ dạng này của Tô Đậu khiến Thi Vân Hân im lặng, các cô gái lâm vào yêu đương đều có bộ dạng này sao? Cô buồn bực, đồng thời trong đầu thoáng hiện qua bóng dáng cao ngất, tuấn tú đẹp trai, vẻ mặt tươi cười như có như không, đầu nhanh chóng thoáng hiện một hình ảnh, trong nháy mắt khuôn mặt xinh đẹp đỏ ửng. Tô Đậu lấy lại tinh thần, vươn ngón tay chọc vào gò má đỏ như lửa của Thi Vân Hân, hỏi: “Tiểu Duyệt Duyệt, hai má cậu đỏ quá, giống như bị lửa đốt ấy, cậu...”

“Cậu mới bị lửa đốt, tớ không đỏ mặt!” Thi Vân Hân lấy lại tinh thần, vội vàng cắt lời cô, lên tiếng phủ nhận.

Tô Đậu hừ lạnh, sau đó bị Thi Vân Hân kéo trở về phòng học học bài, mấy tiết buổi sáng Tô Đậu nghe giảng rất nghiêm túc, cho đến khi tiếng chuông tan học vang lên, Thi Vân Hân cầm laptop đưa cho cô, nói: “Một tuần cậu nghỉ phép, đây là tài liệu ghi chép, cậu chép lại đi, ngày mai kiểm tra nhỏ, cậu biết thất bại thì có hậu quả gì mà!”

Tô Đậu kìm lòng không được rên rỉ một tiếng, đó là tiếng kêu đau khổ, nghỉ phép một tuần trở lại thì gấp kiểm tra, nếu cô không đau khổ thì còn ai khổ? Đêm đó lúc ôn tập bài học, Tô Đậu lôi kéo Thi Càng Bắc dạy bù lại bài tập cho mình.

Hết chương 27

Bạn đang đọc truyện *Cô Vợ Ngọt Ngào Của Tổng Giám Đốc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 27: Không được bắt nạt người khác như vậy

Edit: Ngọc Hân

Trường trung học phổ thông, lớp 5 năm hai (Lớp 11)

“Vân Hân, đây là quà cho cậu!” Thi Vân Hân vừa vào cửa phòng học Tô Đậu lập tức đi lên chặn lại, trên tay cầm quà đưa tặng.

Ánh mắt Thi Vân Hân phức tạp nhìn quà trên tay Tô Đậu, sau đó quét qua khuôn mặt chìm trong hạnh phúc của Tô Đậu, nói: “Cậu được chú hai tỏ nhận nuôi?”

“.....”

Tay đưa quà của Tô Đậu dừng giữa không trung, vẻ mặt nhất thời thu liễm lại, thu liễm sự xinh đẹp khiến người ta churóng mắt, Thi Vân Hân thờ dãi, đặt túi xách trên bàn học, sau đó kéo Tô Đậu đi ra góc sân trường vắng người: “Chỗ này không có ai, tớ muốn nghe lời nói thật!”

Nơi này đúng là nơi thích hợp để tâm sự, Tô Đậu quyết định nói từng chuyện nhỏ một cho Thi Vân Hân, không hề giấu giếm gì.

Sau khi Thi Vân Hân nghe xong suy tư tầm nửa phút, bộ dạng như bình tĩnh, thật ra thì cô đã sớm phát hiện, không phải sao? “Chú hai vì cậu, ông nội từ Paris về thì tuyên bố với bên ngoài chú hai không còn là một thành viên của nhà họ Thi nữa rồi.” Chuyện này trả giá cỡ nào? Thi Vân Hân nghĩ lại thì biết bên trong có lý do, nhiều năm như thế ông nội hoàn toàn không đối xử với chú hai như con ruột, hiện tại biến thành cục diện này, đối với chú hai mà nói sẽ là một sự giải thoát.

“Tớ biết!” Chú hai cũng nói không sao, một chút cũng không sao? Trái tim chợt dâng lên cảm giác đau đớn, hốc mắt nhuộm ướt.

“Quà tớ nhận, có thể có điều kiện.” Thi Vân Hân hiểu được, đoạt lấy quà tặng, sau đó không chút khách khí mở ra.

“Cậu nói đi, chỉ cần cậu không giận tớ thì chuyện gì tớ cũng đồng ý.” Lời này có tính là lấy lòng không?

“Thứ nhất, giúp tớ chăm sóc tốt cho chú hai; thứ hai, chúng ta là bạn thân, tớ không thể là người cuối cùng biết chuyện của cậu được; thứ ba: không thể ăn kem trước mặt tớ!” Điều kiện cuối cùng dường như có chút quá đáng, Tô Đậu không được ăn kem quả thực như muốn mạng cô, trong tủ lạnh còn rất nhiều kem đấy, đủ các mùi vị, hiện giờ nhớ tới có hai giọt nước nhỏ xuống khóe miệng.

“Tô, Đậu!” Thi Vân Hân mang cả tên họ ra kêu gào, nhìn Tô Đậu tham ăn! “Nếu cậu không làm được, chúng ta tuyệt giao!”

“Vân Hân, không nên bắt nạt người ta như vậy.” Tô Đậu đáng thương nói.

“Tớ chính là muốn bắt nạt cậu, sao nào, cậu có ý kiến?”

Ý kiến có nhiều, nhưng tự biết mình đuối lý, sao Tô Đậu dám phản bác, không thể làm gì khác hơn là lắc lắc cánh tay Thi Vân Hân, làm nũng nói: “Vân Hân, tan học tới nhà chú hai, bảo chú hai nấu một bữa ăn ngon cho cậu có được không?” Nghe được ăn ngon, Thi Vân Hân không nói lời từ chối.

“Chú hai và cậu cùng nhau trở về thành phố?”

“Ừ!” Nói đến chú hai, Tô Đậu mặt mày hớn hờ, bộ dạng này của Tô Đậu khiến Thi Vân Hân im lặng, các cô gái lâm vào yêu đương đều có bộ dạng này sao? Cô buồn bực, đồng thời trong đầu thoáng hiện qua bóng dáng cao ngất, tuấn tú đẹp trai, vẻ mặt tươi cười như có như không, đầu nhanh chóng thoáng hiện một hình ảnh, trong nháy mắt khuôn mặt xinh đẹp đỏ ửng. Tô Đậu lấy lại tinh thần, vron ngón tay chọc vào gò má đỏ như lửa của Thi Vân Hân, hỏi: “Tiểu Duyệt Duyệt, hai má cậu đỏ quá, giống như bị lửa đốt ấy, cậu...”

“Cậu mới bị lửa đốt, tớ không đỏ mặt!” Thi Vân Hân lấy lại tinh thần, vội vàng cắt lời cô, lên tiếng phủ nhận.

Tô Đậu hừ lạnh, sau đó bị Thi Vân Hân kéo trở về phòng học học bài, mấy tiết buổi sáng Tô Đậu nghe giảng rất nghiêm túc, cho đến khi tiếng chuông tan học vang lên, Thi Vân Hân cầm laptop đưa cho cô, nói: “Một tuần cậu nghỉ phép, đây là tài liệu ghi chép, cậu chép lại đi, ngày mai kiểm tra nhỏ, cậu biết thất bại thì có hậu quả gì mà!”

Tô Đậu kìm lòng không được rên rĩ một tiếng, đó là tiếng kêu đau khổ, nghỉ phép một tuần trở lại thì gặp kiểm tra, nếu cô không đau khổ thì còn ai khổ? Đêm đó lúc ôn tập bài học, Tô Đậu lôi kéo Thi Càng Bắc dạy bù lại bài tập cho mình.

Hết chương 27

Bạn đang đọc truyện *Cô Vợ Ngọt Ngào Của Tổng Giám Đốc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 28: Cho giáo viên chút mặt mũi

Tô Đậu làm bù bài tập cả đêm, đối mặt với buổi kiểm tra trong lòng vẫn căng thẳng, tối hôm qua chú hai giảng bài rất cẩn thận, nhìn chung cô hiểu mỗi đề bài, nhưng lúc thi nếu căng thẳng sẽ rối loạn hoảng sợ, dĩ nhiên kỳ thi sẽ rất tệ, hậu quả chỉ có một, đó là thi lại! lqduydon

Sau khi phát đề thi Tô Đậu đọc cẩn thận từng đề bài một, trong ấn tượng chú hai cũng từng giúp cô, gặp chỗ nào không hiểu chú hai cũng tỉ mỉ giảng giải một lần, với trình độ học bù như vậy Tô Đậu sẽ không sai sót, vấn đề nằm ở chỗ trong lòng khẩn trương, bài tập học ôn tối qua trở thành trống trơn, bạn nói cô có thể qua không?

Thời gian là hai tiết học, khi sắp thu bài kiểm tra, Tô Đậu ép mình tỉnh táo, hít sâu mấy cái, quả nhiên tỉnh táo không ít. Mặc dù vẫn còn trạng thái đầu óc trống rỗng, Tô Đậu lần nữa làm bài tập của mình, sau đó suy nghĩ tới phương pháp tối qua chú hai dạy cô, giải từng đề một. Trống vừa vang lên giáo viên nói thu bài, đại diện các tổ thu bài của toàn bộ học sinh lại. Tô Đậu ngồi ở tổ hai, đại diện tổ đi tới bên cạnh cô, muốn đưa tay rút bài thi của cô, nhưng đối mặt với khuôn mặt xinh đẹp của Tô Đậu, động tác hơi khựng lại, bước qua cô thu bài những học sinh khác. Sau khi Tô Đậu giải hết đề cuối cùng trong đề thi, chủ động giao tận tay bài thi cho đại diện tổ, nói: “Bạn học Đồng, cảm ơn bạn!”

“Hừ, không có lần sau đâu.” Đối mặt với gương mặt đáng yêu của Tô Đậu, mặt tổ trưởng đỏ lên, giọng độc ác cảnh cáo, sau đó lướt qua Tô Đậu đi lên bục giảng, giao bài cho giáo viên.

“Khụ khụ, mọi người yên lặng một lát!” Giáo viên cất bài thi xong, hắng giọng nói: “Bắt đầu từ ngày mai, thầy sẽ đến lớp năm nhất nhận lớp, lớp chúng ta và tiết quan trọng sẽ có giáo viên mới nhận chức, các tiểu quý cô cậu đừng giờ trò lưu manh trong lớp, biết không?” Dạy lớp này đã gần hai năm, đối mặt với mỗi học sinh đều có tình cảm, chợt bị điều tới năm nhất nhận chức, trong lòng thầy tràn đầy không nỡ. Mặc dù đôi lúc giận bọn họ không nghe lời, nhưng thành tích của đám học sinh trong cả năm đều không tệ, ông làm giáo viên cũng cảm thấy tự hào, thôi được rồi, cái bọn tiểu quý này, người làm thầy là ông cảm thấy rất tự hào.

“Thầy, đừng đi!”

Phòng học yên tĩnh, trong thoáng chốc vang lên giọng nói thanh thúy, sau đó giọng thứ hai, thứ ba, thứ tư. Phần lớn học sinh lớp đều không nỡ, bọn họ có giờ trò lưu manh trong lớp nhưng thành tích đều không tệ, cho nên thầy dạy bọn họ cũng một mắt nhắm một mắt mở, còn có thể theo chân bọn họ, cái này gọi là tình cảm, một loại tình cảm không thể dùng ngôn ngữ biểu đạt!

“Thầy, chúng em không bỏ được thầy.”

“Thầy đi rồi, ai quản lớp chúng ta ạ?” Có học sinh ra ngoài đánh nhau, kết quả phải gọi phụ huynh, thầy âm thầm giúp một tay, học sinh nào trong lớp không biết chứ? Chẳng qua không ai nói toạc ra thôi. Điều giáo viên nhận chức là kết quả sau khi hội đồng quan trị bàn bạc, thầy chỉ đành chấp nhận sự sắp xếp, “Yên tĩnh một lát, thầy chỉ chuyển đến lớp năm nhất mà thôi, các em nhờ thầy, lúc nào thầy cũng hoan nghênh các em đến thăm mà. Tóm lại, bắt đầu từ ngày mai các em phải cho thầy chút mặt mũi, đừng giờ trò trước mặt giáo viên, biết không?”

“Dạ!”

“Tốt lắm, tan học đi.” Đã làm lỡ không ít thời gian, thầy giáo cầm bài thi đi ra khỏi phòng học, trong nháy mắt phòng học nhao nhao, mấy học sinh xấu ra ý trêu đùa giáo viên ngày mai mới nhận chức. Giáo viên mới dạy môn chính, đồng thời là giáo viên chủ nhiệm, bọn tiểu quý yêu quái giờ trò lưu manh có thể ra được bao nhiêu chiêu đùa bốn đây?

Sau khi về nhà Tô Đậu kể chuyện giáo viên bị điều đi chỗ khác cho Thi Càng Bắc nghe, đầy bụng bất mãn.

Thi Càng Bắc dùng ngón tay chọc đôi má phàn bầu bình của Tô Đậu, hỏi: “Sao vậy, không bỏ được giáo viên kia?”

“Thầy đã dạy bọn cháu gần hai năm, từ lúc mới nhập học đến bây giờ....”

“Đậu Đậu, thầy cũng đã nói, thầy nhận chức lớp chọn, là lớp chọn, lớp bọn em....”

“Lớp bọn cháu sao?”

“Làm nên!”

A! Tô Đậu há to miệng, nhìn chăm chăm khuôn mặt phái nam vẻ vô tội, sau đó tức giận chạy đi, hành động ngây thơ này của Tô Đậu chọc Thi Căng Bác vui vẻ, cô gái nhỏ của anh đứng là.

Bạn đang đọc truyện *Cô Vợ Ngọt Ngào Của Tổng Giám Đốc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 29: Chú hai là giáo viên

Cách một buổi tối Tô Đậu trở về trường học, gương mặt vẫn phụng phịu như cũ, Thi Căng Bác thấy không khỏi bật cười, bàn tay dịu dàng chạm vào mái tóc mềm mại ngang vai, hôn khẽ như chuồn chuồn lướt nước lên trán Tô Đậu, nói: “Đừng nóng giận, tan lớp tôi dẫn em tới Đạm Thủy ăn hải sản.”

“Không muốn!” Mặc dù hải sản ăn rất ngon nhưng không phải món Tô Đậu thích ăn!

“Quán ven đường, thế nào?” Thi Căng Bác vẫn dụ dỗ như cũ, khuôn mặt đẹp trai tuấn tú nở nụ cười cưng chiều.

“.....” Không muốn!” Tô Đậu tiếp tục từ chối, còn lắc đầu phòng má.

“Vây.... Đi tới nhà hàng ăn kem?”

“Không...” Lúc chữ muốn sắp tuôn ra khỏi miệng, Tô Đậu ép dừng lại, lớn tiếng nói: “Được!” Cô gái nhỏ từ trước tới giờ không chịu nổi kem dụ dỗ, thi Căng Bác dùng tay ấn trán Tô Đậu.

Tiếng ồn ào huyền ảo nổ tung bên tai, Tô Đậu kéo thần trí bay xa về, men theo tiếng động nhìn qua, mấy bạn trai đứng ở cửa vung tay múa chân, bên cạnh có một thùng nước, suy nghĩ cách treo lên, khi giáo viên vừa đẩy cửa bước vào thì dội lên người giáo viên. Ý kiến quê mùa này rất ôi thiu, nhưng hay được dùng để đối phó với giáo viên mới nhậm chức.

Tô Đậu dời lực chú ý từ trên người nam sinh, ánh mắt rơi trên bàn trước bên cạnh mình, mấy phút trước Thi Vân Hân bị mấy bạn học nữ kéo tới lớp chọn đến bây giờ còn chưa trở về lớp, lúc Tô Đậu lo lắng muốn tìm thì mấy người bạn học trở lại, phía sau còn có một giáo viên.

“Các bạn học...”

Giáo viên đưa tay đẩy cửa, trong nháy mắt bị thùng nước đổ xuống, toàn bộ nước trong thùng hắt lên người giáo viên đó, toàn thân không sót chút nào, cả người ướt như chuột lột.

“Cô!”

Xong rồi! Tất cả bạn học trong lòng cùng kêu, lạnh lẽo chờ trừng phạt, “Cô Tiền, khăn lông!”

“Cảm ơn, cảm ơn” Mặt cô Tiền đỏ au, nhận lấy khăn bông rồi chạy nhanh như làn khói. Thi Vân Hân tức giận liếc mắt nhìn người đàn ông cao lớn phía sau, sau đó trở lại chỗ ngồi của mình, kéo Tô Đậu nói: “Đậu Đậu, giáo viên mới là chú hai.”

“Hà?”

Quả nhiên Tô Đậu ngẩn ngơ, chỉ ngây ngốc nhìn người đàn ông đi vào phòng học, sau đó nhìn anh viết lên bảng ba chữ “Thi Căng Bác!”

“Khụ!” Thi Căng Bác hắng giọng, sau đó nói lời đầu tiên: “Nghỉ thức chào đón hôm nay vô cùng... Đặc biệt, tôi họ Thi, bắt đầu từ hôm nay là giáo viên dạy toán các em, vậy trước hết để làm quen với lớp một chút, mọi người tự giới thiệu mình trước đi.”

“Vân Hân, có phải tớ đang nằm mơ không?” Tô Đậu lấy lại tinh thần, kéo tay Thi Vân Hân đưa lên mặt mình nhéo một cái: “A, đau, thì ra là thật, không phải là mơ.” Tô Đậu vuốt ve gò má bị đau, Thi Vân Hân dùng sức nhéo một cái, lập tức xuất hiện dấu vết đỏ au.

“Bạn học, bạn nói trước đi!” Mắt chim ưng chợt lóe, Thi Căng Bác chậm rãi đi tới, nói.

“A?” Tô Đậu lại hơi mờ mịt, cuống quýt đứng lên, cà lăm nói: “Em, em là Tô Đậu, năm nay mười tám tuổi, thích ăn kem, tốt nhất là ngày 3 ly lớn, còn có bánh ngọt, bánh cake...” Nhắc đến ăn Tô Đậu lại hăng hái, nói một tràng món mình thích ăn nhất, cả lớp bị cô thích ngọt dọa sững sốt. Thi Căng Bác tựa bên bàn nghe lại càng im lặng hơn, cô bé này quả thực ăn đồ ngọt thay cơm, ngây ngẩn mắt nhìn thẳng thân hình hơn tròn trịa, nhìn cặp môi mềm khẽ đóng mở, hạ thân lập tức nổi phản ứng, mắt Thi Căng Bác ảm, cuống quýt cắt ngang câu.

“Bạn học Tô, nói qua giấc mơ của em đi.”

Lập tức mấy chục ánh mắt đồng loạt ném lên người Tô Đậu, chờ cô nàng ham ăn trả lời.

“Ước mơ ư?”

“Hả?”

Bạn học cả lớp giống như tâm ý tương thông cùng phát ra tiếng, Tô Đậu cười ngây ngô, sau đó nói với Thi Càng Bắc: “Ước mơ của em là... Ăn hết kem trong thiên hạ!”

Hết chương 29

Bạn đang đọc truyện *Cô Vợ Ngọt Ngào Của Tổng Giám Đốc* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 30: Cô bé ngốc tham ăn

Edit: Ngọc Hân – Diễn đàn

Bạn học cả lớp vừa nghe xong mơ ước của Tô Đậu, ríu rít ném ánh mắt khi dễ, đây là mơ ước à, rõ ràng là ham ăn!

Khỏe miệng Thi Càng Bắc co quắp, im lặng khiến Tô Đậu ngồi xuống, sau đó ngón tay vừa gõ vừa nói với Thi Vân Hân: “Bạn học, tự giới thiệu mình đi!”

Bị gọi đến tên Thi Vân Hân đứng dậy, giọng thanh thúy vang lên trong phòng học, “Em tên Thi Vân Hân, năm nay mười tám tuổi, thích dạo phố, xem phim, mơ ước là đi du lịch khắp các nước.” Giấc mộng này khá hơn giấc mơ ăn uống của Tô Đậu một chút, Thi Càng Bắc xem như hải long. Sau khi báo cô ngồi xuống, thì chỉ đích danh từng học sinh một cho đến người cuối cùng, cả lớp gần 60 học sinh tự giới thiệu mình xong cũng là lúc tan học, một tiết toán học hoàn toàn kết thúc.

Thi Càng Bắc gom xong giáo trình sách học, sau khi nói tiếng vất vả, trực tiếp đi ra khỏi phòng học, trong lớp lại một lần nữa nhốn nháo, mấy bạn học tụ tập thành đám tranh luận âm ỉ, mấy bạn học nữ hâm mộ không dứt, Thi Càng Bắc đứng là quá đáng yêu, Thi Vân Hân nhếch miệng khinh bỉ nói: “Bạn học Hoa, trường học có chế độ quy định thầy trò không thể yêu nhau, bộ dạng này của cậu mà còn muốn quyến rũ thầy Thi, tìm cái chậu đựng nước mà soi xem.”

“Thi Vân Hân, cậu nói cái gì? Có gan lặp lại lần nữa!” Cô gái tên là bạn học Hoa lập tức xông tới bên cạnh bàn Thi Vân Hân, từ trên cao nhìn xuống cô, sắc mặt dữ tợn khiến người khác chán ghét, Thi Vân Hân không sợ chết lặp lại một lần nữa, kết quả khi không có bất kỳ chút phòng bị nào bị ăn một cái tát.

“Bốp!”

Cái tát vang dội khiến mấy bạn trong lớp chấn động, đồng thời vang ra xa nơi hẻo lánh, lúc bạn học Hoa muốn giáng cái tát thứ hai xuống, Thi Vân Hân vung tay trả lại một cái tát kia, nói: “Nói cho cậu biết, tôi không phải là người dễ bị bắt nạt đâu!” Cái gì gọi là ăn miếng trả miếng, bây giờ hiện rõ trên người Thi Vân Hân, Tô Đậu bị hai người này “Động thủ với nhau” dọa sợ hết hồn, hoảng loạn vội kéo tay Thi Vân Hân đang muốn ra tay tiếp, nói: “Đừng đánh, cậu muốn đi gặp giáo viên sao?”

“Tớ đang giúp cậu dạy dỗ cô ta, cậu xin nghỉ phép một tuần, cậu không biết cô ta nói xấu khó nghe cỡ nào cậu sau lưng đâu.” Thi Vân Hân tức giận không có nơi phát tiết ép đến gần như điên rồi, hiện giờ rất vất vả mới chờ được cơ hội, sao cam tâm tình nguyện bỏ qua cho được?

“Miệng ở trên người người khác, để cô ta nói thôi, làm gì tính toán vậy?” Tô Đậu chẳng những rất xinh đẹp, tính tình cũng tốt, nói trắng ra là thêm một chuyện không bằng một chuyện, cho nên không tính toán quá nhiều, sao người sống vui vẻ là được, chuyện ta ta làm mới là đạo lý đúng đắn nhất!

“Cậu đó, bị khi dễ vẫn không thấy đau khổ, cậu đứng là cô ngốc mà!”

“Ồ hay, là một cô ngốc tham ăn!” Tô Đậu chế nhạo mình đồng thời chọc cười Thi Vân Hân đang tức giận: “Buổi trưa tìm chủ hai ăn cơm, có được không?”

“Tớ có thể nói không được sao?” Biết Tô Đậu cố ý nói sang chuyện khác, Thi Vân Hân ném ra ánh mắt khi dễ, bạn học Hoa biết có dây dưa nữa thì hai bên cũng không chiếm được kết quả tốt, hậm hực quay về chỗ ngồi. Trận ồn ào này cứ vậy đặt dấu chấm kết thúc, đúng lúc chuông vào học vang lên, thừa dịp giáo viên còn chưa tới mấy bạn học cùng lớp ríu rít sửa sang lại bài vở, sau đó ngồi ngay ngắn.

Mấy phút sau, giáo viên từ bên ngoài đi vào, lúc này giáo viên đã đổi một bộ quần áo thể thao, tóc xõa xuống bờ vai, giáo viên như vậy có kiểu phong

tình vận chúng không nói ra được, đây là điều các bạn học chưa từng chứng kiến, học sinh nam mắt nhìn thẳng, đầy ngẩn ngơ.

“Đậu Đậu, giáo viên rất đẹp, đúng không?” Thi Vân Hân nghiêng người qua, nói nhỏ vào tai Tô Đậu.

“Ừ, thật sự rất đẹp!” Tô Đậu cũng không khỏi khen ngợi, giáo viên này vẫn luôn ăn mặc bảo thủ, sao lại như người đẹp lãng lợ thế này? Tiết học này quả thực làm mê mẩn thần kinh thị giác, mắt bạn trai lặng lẽ chăm chú nhìn không chớp giáo viên trên bục giảng, mấy nữ sinh tâm ý tương thông, trong lòng nghĩ: Làm ra vẻ, sắc lang!

Bạn đang đọc truyện *Cô Vợ Ngọt Ngào Của Tổng Giám Đốc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 31: Phạt chạy sân thể dục

Edit: Ngọc Hân – Diễn đàn

Tiếng chuông vang lên, thông báo tiết học cuối cùng cũng kết thúc, giáo viên ra khỏi phòng học, trong lớp nhao nhao, đồng thời ríu rít chạy về phía phòng ăn. Thi Vân Hân và bạn thân của mình cũng không ngoại lệ; phòng ăn ồn ào huyền não tiếng người, bạn chen tôi lấn, mặt trái xoan của Tô Đậu hiện vẻ đau khổ, như vậy muốn cô tranh giành với người ta sao đây? Hơn nữa quây bán đồ ăn vặt học sinh lớp mười hai chiếm đa số, đàn anh đàn chị đều cao lớn đĩnh mãnh, cô thì sao? Xinh xắn lạnh lợ, một cùi chỏ của người ta cũng hất văng cô ra ngoài.

Thi Vân Hân cũng rất buồn rầu, mắt thấy từng chiếc bánh mặn bị mang đi, trái tim rỉ máu, chạm một chút thì cái bánh cuối cùng cũng chẳng còn. Thi Vân Hân cắn môi dưới, lúc bộ dạng thấy chết không sờn phóng vào đám người, cô bị người ta kéo từ đằng sau, giọng trầm thấp từ trên đầu truyền tới, Tô Đậu thỏa mãn nhìn thức ăn tiện lợi mà Thi Cánh Bắc chuẩn bị cho cô.

“Muốn đi đâu vậy hả?”

“Chú hai!” Thi Vân Hân quay người lại, đối diện với ánh mắt bắt mắt dĩ của Thi Cánh Bắc.

“Á, hộp cơm tiện lợi!”

Một là con gái nuôi, một là cháu gái, Thi Cánh Bắc không thiên vị bất cứ ai, đặt hai phần cơm tiện lợi lên tay hai kẻ dở hơi. Sau đó nói: “Đến bên kia sân trường ăn đi.”

“Dạ!”

“Dạ!”

Ba người đi tới góc trường yên tĩnh, phía trước là sân tennis rộng lớn, trong sân lát đá có vào đàn anh đang đánh cầu, bộ họ chuẩn bị cho trận thi đấu tennis hữu nghị vào tháng sau, cho nên cơm trưa họ cũng chưa ăn mà trực tiếp chạy ra luyện tập.

“Chú hai, sao chú chạy tới trường học bọn cháu làm giáo viên?” Rõ ràng từ trước tới giờ chú hai là thương nhân, sao vừa về thành phố Đài Châu lại trở thành giáo viên trường bọn cô?

“Bị Hoài Tôn đặt bẫy.” Ít ngày trước lúc đến công ty Tô Thần Tôn ký hợp đồng hợp tác, vì tin tưởng nên không xem kỹ điều kiện kèm thêm trong hợp đồng, kết quả là tùy tiện ký xuống hợp đồng. Khi thấy nụ cười狡 hoạt của người ta thì sợ nổi da gà, xem kỹ lần cuối cùng thì phát hiện điều kiện kèm thêm là muốn anh đảm nhiệm chức vụ giáo viên một năm ở trường trung học phổ thông.

Điều kiện này có chút hoang đường, nhưng Tô Thần Tôn giải thích cuối cùng Thi Cánh Bắc hờ hờ chấp nhận, nhưng anh cũng có điều kiện kèm theo, đó chính là để anh trở thành giáo viên toán học lớp 11, dưới suy nghĩ của Tô Thần Thần cảm thấy đồng ý điều kiện này cũng cùng có lợi.

Hai người sau khi nghe Thi Cánh Bắc giải thích xong, cùng sùng sốt, Thi Vân Hân cảm thán nói: “Chú hai cũng có lúc bị đặt bẫy, chú Thi thông minh lắm!”

“Thi Vân Hân, cháu đang chế nhạo chú sao?”

“Ha ha....!” Thi Vân Hân cười khan một tiếng, vẻ mặt thể hiện “Rõ ràng đang chế nhạo chú.”

Tô Đậu cắn dũa, suy nghĩ tới giáo viên lớp chọn, Thi Cánh Bắc đưa tay lấy thìa gỗ đầu cô: “Sao không nói lời nào, nghĩ gì vậy?”

“Chú hai, giáo viên lớp chọn có phải trốn bà xã không?” Tô Đậu sợ hãi hỏi, con người chột sáng lên, những chuyện này đều là vô ý nghe từ chỗ anh họ.

“Cũng không xem là trốn, là kết quả thờ ơ với bà xã.” Thi Cánh Bắc trả lời nhìn có chút hả hê, không chút nào có lòng đồng cảm.

Oh ~ thì ra là thờ ơ với bà xã! Đáng về Tô Đậu như đã hiểu, sau đó ăn như hổ đói, Thi Vân Hân lúc này mới nhường mỳ, gấp dưa leo sang hộp cơm Thi Càng Bác, “Chú hai, chú biết rõ cháu không ăn dưa, chú lại càng thích bỏ vào, ghét chết đi được.”

“Không, được, bỏ, thức ăn!” Thi Càng Bác nhấn mạnh từng chữ, gấp dưa trở về hộp cơm của cô, lạnh giọng ra lệnh: “Kén ăn nữa, tất cả đồ ăn cháu thích cũng sẽ bị chú ném vào thùng rác.”

“A, chú hai, đừng bắt nạt người khác như vậy!” Lúc Thi Vân Hân lớn tiếng ồn ào kêu la, đuôi mắt thấy Tô Đậu đang gấp cà rốt ném ra ngoài, sau đó nhìn có chút hả hê nói: “Chú hai, Đậu Đậu vứt cà rốt!”

“Thi Vân Hân, Tô Đậu!”

“Dạ!”

“Dạ!”

“Lãng phí thức ăn, phạt các em chạy hai vòng sân trường!” Dám kén ăn dưới mắt anh, hừ hừ nói, phạt chạy sân thể dục!

Bạn đang đọc truyện *Cô Vợ Ngọt Ngào Của Tổng Giám Đốc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 32: Giả vờ không giống

Edit: Ngọc Hân – diễn đàn

Hiện giờ trời rất nóng mà phạt chạy xung quanh sân thể dục, trừng phạt này có chút nặng nề, Thi Vân Hân kêu khổ thấu trời, về mặt Tô Đậu cay đắng, hai người nhìn chằm chằm sắc mặt vững như núi Thái Sơn không thay đổi của Thi Càng Bác, “Chú hai, không chạy có được không?”

“Chú hai, chú đừng tàn nhẫn thế có được không?”

Tàn nhẫn? Mới phạt chạy có hai vòng kêu tàn nhẫn, những học sinh khác mỗi tiết thể dục chạy ba bốn vòng, vậy giáo viên thể dục được xem là gì?

“Còn nói nữa, bốn vòng!” Thi Càng Bác chống nạnh, lạnh mặt nói.

“A, đừng bắt nạt người khác vậy chứ.” Lúc Thi Vân Hân kêu gào lôi kéo Tô Đậu chạy về phía sân thể dục, vừa chạy vừa oán trách nói: “Chú hai, quá xấu xa!”

Về mặt Tô Đậu vẫn đau khổ như cũ, chạy một vòng nhỏ mệt đến thở hồng hộc, Thi Vân Hân suy nghĩ khá nhanh nhạy, ánh mắt liếc bóng dáng cao ngất dưới bóng cây, sau đó quanh đầu nói với Tô Đậu: “Mau, giả vờ xỉu đi.”

“Như vậy được không?” Giả vờ té xỉu có thể tránh phạt chạy? Mặc dù Tô Đậu nửa tin nửa ngờ, nhưng vẫn làm theo, vừa lắc người quả nhiên té xuống đất, Thi Vân Hân hoảng hốt kêu lên: “Đậu Đậu, cậu bị sao vậy? Đừng dọa tớ chứ.” Thi Càng Bác nghe tiếng sải bước chạy tới ôm lấy Tô Đậu bị xỉu, gấp rút chạy tới phòng y tế, chuyện phạt chạy sân thể dục cũng bị gián đoạn.

Thi Vân Hân đi theo phía sau, đắc ý nghĩ: Phạt đi, đau lòng chết chú, hừ!

Giáo viên y tế Tưởng giúp Tô Đậu kiểm tra một chút rồi mới nói với Thi Càng Bác: “Bạn học Tô không có gì đáng ngại, chỉ là hơi nắng nên xỉu, chú ý là được.” Giáo viên y tế Tưởng khuyên trời nắng không nên phơi nắng quá lâu, dễ dàng bị cảm nắng: “Còn nữa, uống nước nhiều vào!”

“Vâng, cảm ơn thầy Tưởng!” Lúc này Thi Vân Hân rất ngoan hiền, Thi Càng Bác hí đôi mắt sắc bén, chờ thầy Tưởng đi mới nói: “Giả vờ không giống rồi.”

“Chú hai, chú nói gì vậy?” Thi Vân Hân giả ngu, liều mạng giả vờ, nhưng chính đôi mắt chợt sáng lên lại bán rẻ cô. Mặc dù Tô Đậu nằm trên giường nhắm chặt mắt lại, có thể trốn nhưng không trốn được cả đời, lúc Thi Càng Bác sắp mất kiên nhẫn, Tô Đậu mở mắt, đáng thương nắm lấy tay Thi Càng Bác, nói: “Người ta không cô ý giả vờ xỉu.”

“Lần này có thể tha cho hai người, nếu lần sau còn để tôi thấy thói quen xấu kiêu ăn thì không phải phạt chạy sân thể dục đơn giản vậy đâu.” Đối mặt với hai kẻ dờ hơi này Thi Càng Bác cũng không thể nào tức giận được, lần này chỉ đành như vậy.

“Chú hai!” Thi Vân Hân oán giận nói.

“Gi?”

“Trước kia chú không làm giáo viên thật sự là lãng phí.”

“Bây giờ cũng chưa muộn!” Thi Càng Bác đỡ Tô Đậu dậy, như nhớ tới gì đó, nói thêm: “Đã quên nói cho hai người biết, tiết thể dục buổi chiều thầy Giang của hai người đã xin nghỉ phép, tiết thứ ba thể dục tôi dạy thay, hai vòng này không chạy thì trong tiết thể dục chạy tiếp.”

“À, cứu mạng” Thi Vân Hân vừa đau khổ vừa hét lên, Tô Đậu trực tiếp dùng hành động thể hiện sự bất mãn với Thi Càng Bác: “Chú hai, hôm nay lần đầu tiên chú đảm nhiệm dạy học, không nên bắt nạt lớp bọn cháu như vậy.”

“Đậu Đậu, tới qua tôi nói với em cái gì?” Thi Càng Bác ung dung hỏi lại, một tay cầm đầu đưa hấu đựng vào ngực mình, tất nhiên không đau không ngứa mà chính là sợ cô đau.

“...” Tô Đậu vênh cái miệng nhỏ nhắn, rất không tình nguyện nói ra ba chữ kia, dưới con mắt tò mò của Thi Vân Hân, vẫn nói: “Lớp phụ!”

Ồ ô... Thi ra lớp bọn cô thua kém vậy, nhưng sao có thể so sánh lớp bọn cô với lớp chọn được, hơn nữa chú hai là giáo viên lớp chọn, chỉ là giáo viên dạy toán ở lớp bọn cô, đây không phải là phụ thì là gì? Tiết thứ ba buổi chiều, nói không mong tiết thể dục là gạt người, hai tiết trước không phải là môn học chính, nên cảm thấy thời gian trôi qua dài đằng đặc, sao còn chưa tới tiết thể dục? Tô Đậu nằm ghé trên bàn học, thờ ơ nghe giáo viên giảng bài, Thi Vân Hân ở bàn trước cũng không khá hơn chút nào, nghĩ tới tiết thứ ba giờ thể dục phải chạy sân thể dục, trái tim đau đốn. Bình thường tiết thể dục của thầy Giang dù cũng phải chạy quanh sân thể dục, nhưng có thể lười biếng kiếm cớ không chạy, nhưng hôm nay tiết thể dục lại không phải giờ của thầy Giang mà các cô qua loa xong chuyện, mà là chú ruột cô, ba nuôi Tô Đậu, Thi Càng Bác.

Ồ ô.... Tiết học thể dục không thể lười biếng rồi, cũng không thể bảo Tô Đậu giả vờ xỉu, sử dụng qua được lần đầu tiên, nếu tiếp tục sử dụng lần thứ hai vậy thì không biết phân biệt tốt xấu rồi, sẽ khiến chú hai bọn cô khinh thường!

“Đậu Đậu, tớ nghĩ... Giả vờ đau bụng!” Thi Vân Hân ném một tờ giấy cho Tô Đậu, trên giấy đó viết giả vờ đau bụng, trong nháy mắt trán Tô Đậu đen thui, rồi viết lên trên tờ giấy kia: Chiều nay những bạn học khác đã dùng, có thể sử dụng sao?

Sao không thể dùng? Tớ nói, nói đến cái kia đó!

Đúng nhì! Sao tớ không nghĩ ra lý do này?

Cậu là đầu heo, đương nhiên không nhớ tới lý do này, tóm lại cậu đừng để lộ giùm tớ, nếu không tớ không tha cho cậu.

Chiều đau bụng này của cậu, tớ thấy chú hai cũng sẽ không tin, cũng đâu phải người ngốc!

Mặc kệ, tớ muốn dùng chiều này!

Tùy cậu!

Hừ!

Hai người ném qua ném lại cục giấy kia, thời gian bọn cô ấu trĩ ném giấy này thì đã hết tiết học, chuông vừa reo giáo viên vừa ra khỏi cửa phòng, không khí yên tĩnh trong nháy mắt sôi sùng sục, vài học sinh gom thành một đoàn chạy về phía sân thể dục, trước khi trống báo vào tiết bọn họ đều phải thay quần áo thể thao.

Tô Đậu chậm chậm đi ra sân thể dục, tuy Thi Vân Hân ghét học thể dục nhưng lúc này chưa thể giả vờ đau bụng nên vẫn phải thay quần áo ra sân, sau khi hai người thay xong quần áo thì chuông bắt đầu vang lên.

Trên sân lớn như vậy có thừa thớt mấy bạn học thể dục, giáo viên thể dục lớp 11 bọn họ mãi chưa xuất hiện, lúc chờ sắp mất hết kiên nhẫn thì giáo viên Thi dạy toán học lớp bọn họ mặc một thân quần áo thể thao thoải mái xuất hiện trước mặt bọn họ.

“Thầy Thi, thầy Giang của chúng em đâu?” Một giọng nói trong đám người vang lên, đồng thời khiến mọi người nghi ngờ.

“Thầy Giang của các em xin nghỉ phép rồi, tiết thể dục này tôi dạy thay.” Thi Càng Bác giải thích qua loa lý do rồi nói thêm: “Trước hết chạy hai vòng sân thể dục, đừng viện cớ, tôi không phải là thầy Giang, tiết thể dục của tôi đừng hòng lười biếng.” Một câu phá hỏng lời ở cửa miệng của mấy nữ sinh, thầy Thi này quá lợi hại, biết mấy nữ sinh tính toán gì, quả thực không đơn giản.

Bạn đang đọc truyện *Cô Vợ Ngọt Ngào Của Tổng Giám Đốc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 33: Thi đấu tennis

Edit: Ngọc Hân – Diễn đàn

Tô Đậu cười xì một tiếng, cô lập tức khiến mấy nữ sinh khác căm thù, cô nháy mắt vô tội, nói: “Tớ cười Vân Hân!”

“Nhìn cậu có vẻ hả hê!” Thi Văn Hân trừng mắt nhìn người đàn ông phía trước, rồi trừng nhìn Tô Đậu bên cạnh, còn đưa tay nhéo một cái, Tô Đậu đau la lên một tiếng: “Á, đau!”

“Bạn học Tô!”

“Thật xin lỗi!” Tô Đậu lập tức cúi đầu, cả khuôn mặt đỏ bừng, không dám nhìn Thi Cánh Bắc phía trước.

“Hừ, đáng đời!” Thi Văn Hân cười nhìn có chút hả hê rồi mới chạy theo đồng đội xuống sân thể dục. Lúc này trên sân đã có vài học sinh trong lớp chạy rồi, giống như đang thi đấu, đội trưởng môn thể dục dần dần tăng tốc độ, mấy học sinh chạy theo phía sau cũng không khỏi tăng tốc nhanh hơn, khiến mấy nữ sinh chưa chạy nửa vòng đã thở hồng hộc, Tô Đậu cũng nằm trong số đó, sắp không trụ được nữa thì may Thi Văn Hân đưa tay kéo lại.

Chạy hai vòng sân thể dục trăm khổ nghìn đấng cuối cùng cũng chấm dứt, Thi Cánh Bắc không cho bọn họ nghỉ ngơi, ngược lại muốn bọn họ hoạt động tay chân, sau đó anh nói: “Ai tham gia hoạt động câu lạc bộ? Đợi lát nữa sau khi giải tán thì đến câu lạc bộ.”

“Thầy Thi, em tham gia câu lạc bộ bóng rổ.”

“Em tham gia câu lạc bộ bóng đá.”

“Em tham gia câu lạc bộ tennis.”

“Em tham gia câu lạc bộ bóng bầu dục.”

“Em tham gia câu lạc bộ bóng chuyền.”

Trong nháy mắt lời kia nói ra, nam sinh nguyên cả lớp đều tham gia các câu lạc bộ, cũng có một số nữ sinh tham gia câu lạc bộ tennis, câu lạc bộ văn học, còn lại là một số người lười, lười tham gia mấy hoạt động kia.... Người lười, Tô Đậu, Thi Văn Hân chính là kiểu người này.

“Bạn học Thi, bạn học Tô, còn hai em?” Bị gọi đến tên, hai người đỏ mặt nhưng vẫn nói: “Người lười nhất lớp, không tham gia hoạt động gì!”

Nghe vậy, trán Thi Cánh Bắc đầy vạch đen, cô gái kia thế mà cũng nói được, còn là người lười nhất lớp, đồ mờ hôi luôn!

“Được rồi, có tham gia hoạt động câu lạc bộ thì đến luyện tập, không tham gia thì hít đất 100 cái, rồi mới giải tán!” Lời Thi Cánh Bắc vừa nói ra khiến mấy bạn học không tham gia hoạt động câu lạc bộ lập tức phản ứng lại.

“Thầy Thi, thầy không nên bắt nạt người khác như vậy.”

“Đúng vậy, hít đất một trăm cái, cái đó sao chịu nổi?”

“Thầy Thi, thầy không công bằng!”

“Nói nữa, 200 cái!” Thi Cánh Bắc nghiêm mặt ra lệnh, lập tức khiến mấy học sinh im bật.

Thi Cánh Bắc bảo người mang đệm ra rồi mới phân ra hai tổ để bọn họ hít đất, nhưng vào lúc đó có một nam sinh chạy tới, nói: “Thưa thầy, thầy Hà dạy thể dục lớp chúng em muốn mời thầy đánh một trận tennis.”

Tennis? Thi Cánh Bắc nhìn về hướng học sinh kia chỉ, quả nhiên thầy Hà đang giơ vợt tennis về phía anh, dùng ánh mắt hỏi anh có hứng thú đánh một trận hay không. Vận động là một trong những hứng thú của Thi Cánh Bắc, tất nhiên chơi tennis sẽ tuyệt đối không từ chối, anh quay lại nói với mấy bạn đang hít đất: “Làm xong rồi giải tán!”

“Dạ!”

Mấy học sinh đã cố hết sức làm hơn mười mấy cái hít đất đáp lại, nhưng tâm bất cam tình bất nguyện (Không cam tâm không tình nguyện), Thi Cánh Bắc quét mắt muốn nói cho hai cô nàng quý quai Thi Văn Hân và Tô Đậu, một khi chân trước anh rồi đi thì hai cô cũng chân sau rồi đi luôn.

Cuối cùng hơn mười ánh mắt đều cùng đưa mắt nhìn Thi Cánh Bắc rồi đi, hai người hẹn chạy đến chỗ sân tennis, chỗ đó có mấy thành viên đang luyện tập, hai thầy giáo đánh tennis chiếm được không ít người xem, “Đậu Đậu, muốn xem không?” Thi Văn Hân ngừng động tác hít đất một chút người không đến mạng lại, giọng nói hơi vấp, hỏi Tô Đậu.

“Nhưng hơn một trăm cái hít đất còn chưa xong, đi qua xem thầy Thi có thể bị người ta chửi hay không?” Tô Đậu nói ra tiếng lòng của tất cả học sinh, thầy Thi không giống thầy Giang của bọn họ đâu, nếu như không hoàn thành hít đất thì bọn họ có thể bị tăng thêm 100 cái nữa hay không?

“Mặc kệ, tớ muốn xem! Cậu không đi tớ đi.” Lúc này Thi Văn Hân bày ra vẻ mặt thiên kim tiểu thư, quá đã mạn!

Có Thi Văn Hân dẫn đầu, cho dù bị phạt cũng không sợ gì, Tô Đậu lập tức đuổi theo: “Văn Hân, chờ tớ một lát!”

“Còn chúng ta nữa, Văn Hân!”

Trong nháy mắt đám nữ sinh chạy đến sân đánh tennis, hai thầy đang đánh, hơn nữa là cao thủ của cao thủ, hai người không ai thua ai, quả bóng đánh lên rồi cán được lại đánh trả về đối phương, ai cũng sức lực vô biên. “Thầy Hà, cố lên.” Trong đám người một giọng nữ vang lên, cũng vào lúc này các nữ sinh chia làm hai nhóm, một nhóm là cổ vũ cho thầy Hà, một nhóm là cổ vũ cho thầy Thi. Tô Đậu, Thi Văn Hân hai cô gái kia tất nhiên đứng về phía Thi Cánh Bác, kéo họ ra hò hét: “Thầy Thi, cố lên! Phải đánh cho thầy Hà toi bời tan tác.”

“Thầy Hà, phản công lại, cố lên!”

“Thầy Thi, cố lên!”

Giọng hét vừa vang lên, hai thầy giáo đều phân tâm liếc mắt nhìn các nữ sinh bên ngoài sân tennis, hai người đều cười đẹp mắt, thầy Hà lên tiếng trước: “Không thể để học sinh tôi thất vọng được.”

“Đương nhiên!”

Tiếng nói ngừng, cuộc chiến tennis kịch liệt lại một lần nữa bắt đầu, hai người không kém sức đi chút nào, nhưng đánh lâu nên thể lực cũng đến lúc hao mòn, hai người mồ hôi đầm đìa thờ phỉ phò từng cơn, lúc này huấn luyện viên Thạch mang theo nụ cười quái gở đi tới, thờ dài nói: “Thầy Thi, thầy Hà, kỹ thuật đánh tennis quả nhiên danh bất hư truyền, có hứng thú gia nhập câu lạc bộ tennis không?”

“Thật có lỗi, tôi không hứng thú với câu lạc bộ tennis lắm!” Thi Cánh Bác phản ứng đầu tiên, bên ngoài thì cười nhưng bên trong tuyệt đối không cười, từ chối!

Huấn luyện viên Thạch hơi sững sờ, quay đầu đối diện với thầy Hà, dùng ánh mắt chờ đợi câu trả lời của anh ta, thầy Hà cười khò, nói: “Câu lạc bộ tennis có thầy vô địch làm huấn luyện viên là đủ rồi.” Ý tứ cũng rất rõ ràng, là không muốn tham gia câu lạc bộ tennis. Huấn luyện viên Thạch muốn hai thầy giáo này tham gia câu lạc bộ vì học sinh lớp 11 còn có một năm nữa là thi đại học, bọn họ sắp rời trường, như vậy câu lạc bộ tennis sẽ thiếu rất nhiều thành viên, cho nên huấn luyện viên Thạch của câu lạc bộ tennis không thể không kéo hai người này vào câu lạc bộ để thu hút học sinh mới tham gia.

A ~ Rõ ràng hai giáo viên này trở thành chiều bài sống!

“Thầy Thi, lần sau một trận quyết thắng thua!”

“Bất kể lúc nào cũng theo hầu!”

Hai người đập tay một cái, ăn ý rời khỏi sân tennis, bên người Thi Cánh Bác lập tức bị nữ sinh vây quanh, khen ngợi không thôi: “Thầy Thi, thầy đánh tennis thật sự lợi hại!”

“Đúng vậy, ai cũng mạnh mẽ!”

Đúng là kỹ thuật đánh tennis của hai thầy không phân được cao thấp, hai người không hề nhường bộ chút nào, đến cuối cùng vì thể lực tiêu hao, nên cuộc chiến tranh tài này sẽ đấu vào dịp sau, nhất quyết thắng thua một trận!

Vì cả người đầy mồ hôi, tâm tình Thi Cánh Bác xem ra không tệ, cũng không thêm tính toán chuyện mấy học trò không hít đất mà chạy tới cổ vũ anh, các cô giải tán, Thi Cánh Bác đi vào góc chỗ vườn trường, xoay mở vòi nước dội lên đầu, nước lạnh dội xuống cả người đầy mùi mồ hôi.

Tô Đậu mang một chiếc khăn lông đứng bên cạnh Thi Cánh Bác, sau đó đưa tới: “Chú hai, lau người đi!”

“Cảm ơn, cô bé!” Tô Đậu cười ngại ngùng, si ngốc nhìn thân hình cao lớn của Thi Cánh Bác, hôm nay anh mặc một bộ đồ thể thao thoải mái, chú hai của cô lúc nào cũng tan ra khí chất mẽ người, còn cả tư thế oai hùng lúc nhảy lên đánh cầu, cô đứng bên ngoài sân thể dục quả thực bị chú hai làm cho thần hồn điên đảo, hơn nữa mê hoặc rất nặng nề!

“Uống nước ă!” Tô Đậu vừa đưa một chai nước khoáng, Thi Cánh Bác nhận rồi ngửa đầu uống hết hơn phân nửa, ngón tay thon dài cứng chiều xoa tóc Tô Đậu, nói: “Về lớp đi, tan học đến phòng làm việc của tôi một chuyến.”

“Dạ!” Tô Đậu nhón chân lên nắm lấy tay Thi Cánh Bác, sau đó không tự chủ in làn môi mềm lên đó, rồi mới phát tay với Thi Cánh Bác, chạy về phía phòng học.

Thi Cánh Bác đưa mắt nhìn Tô Đậu rồi đi rồi xoay người đi về phòng giáo viên, nhưng khoảnh khắc anh xoay người thì thấy huấn luyện viên Thạch xuất hiện cách chỗ anh khoảng ba bước chân, về mặt lạnh lùng nở nụ cười quái gở: “Ngày đầu tiên nhận nhiệm vụ đã dụ dỗ tiểu mỹ nhân, thầy Thi quả thực không đơn giản.” Giọng điệu đầy châm chọc: “Trường học này có quy định, thầy Thi không nắm rõ ư?” lqđion

Thi Cánh Bác híp đôi mắt chim ưng, hai tay ôm ngực, ý tứ không hề e ngại: “Sao vậy, tôi dụ dỗ được tiểu mỹ nhân, cậu ghen tỵ?”

Bạn đang đọc truyện *Cô Vợ Ngọt Ngào Của Tổng Giám Đốc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 34: Thấy sắc quên bạn

Edit: Ngọc Hân – Diễn đàn

Huấn luyện viên Thạch bước lên trước mấy bước, dùng ưu thế người to cản đường đi của Thi Cánh Bắc, bàn tay thô ráp nắm chặt tay Thi Cánh Bắc, kéo anheq ngã vào ngực mình, tiếp xúc thân mật: “Không muốn bị đuổi, theo tôi!”

Thi Cánh Bắc nhường mảy, một cái trở tay khiến huấn luyện viên Thạch ngã ngực trên mặt đất, khinh thường nói, “Tôi không có hứng thú với GAY, muốn tôi theo cậu, chờ cậu biến thành Lolita đã!”

Trong đám thầy trò trong trường, bộ dạng huấn luyện viên Thạch vô cùng cao lớn, không ai có thể đẩy được anh ta, không thể tưởng tượng được chỉ một cú đẩy ngược lại của Thi Cánh Bắc đã đè anh ta xuống đất, anh không muốn làm điều này với huấn luyện Thạch. Thi Cánh Bắc rất rối rắm, cái hợp đồng chết tiệt này mang đến cho anh bao nhiêu phiền toái?

Anh là chú, chú yêu Lolita, ngày đầu tiên nhậm chức bị nắm thóp, tất nhiên anh phải theo, không phải là chịu đựng mà là dùng sức mạnh phản công lại!

Chuông tan học vừa vang Tô Đậu, Thi Vân Hân, hai cô bạn thân bước ra khỏi phòng học, lúc sắp đi xuống lầu thì nghe tiếng ồn ào truyền tới, hai người tò mò liếc mắt nhìn nhau, “Là ai vậy, thu hút nữ sinh qua đó nhìn?”

“Là ngôi sao chẳng?” Thi Vân Hân suy đoán.

“Huệ Nhi, xảy ra chuyện gì vậy?” Vừa lúc có bạn học đi qua bên cạnh, Tô Đậu kéo Tôn Huệ Nhi lại, tò mò hỏi.

“Soái ca, đứng đợi cả buổi rồi, tớ qua xem đây.” Tôn Huệ Nhi nói xong nhanh như chớp chen chân vào đám người, ồ, một người đàn ông đẹp trai nào đó? Cũng không đẹp bằng chú hai nhà cô, ha ha!

Bây giờ trong lòng Tô Đậu chỉ có Thi Cánh Bắc, nghĩ đến anh trong nháy mắt Tô Đậu la lớn, khiến Thi Vân Hân càng hoảng sợ, vuốt vuốt trái tim đập thình thịch, quát trách móc: “Xảy ra chuyện gì, đột nhiên la lớn lên, cậu muốn hù chết tớ sao?”

“Vân Hân, chú hai bảo tớ đến văn phòng chú ấy, mình cậu về trước đi!”

“Ôi trời, cậu cái người thấy sắc quên bạn này, không nên như vậy!”

“Xin lỗi mà!”

Nói xong, Tô Đậu dùng hết sức lực chạy về phía văn phòng của Thi Cánh Bắc, tốc độ đó làm Thi Vân Hân không nói nên lời, trán đầy vạch đen. Lúc ra đến cửa tầng lầu, Thi Vân Hân trực tiếp đi xẹt qua đám người ồn ào, nhưng chưa được hai ba bước, cánh tay cô bị một đôi tay có lực nắm lấy.

“... Chú Đường!” Thì ra soái ca bị vây xem chính là Đường Dật Sâm, không phải anh ta về Newyork rồi sao, sao lại xuất hiện ở trường học? Nếu như cô không đi ra đường này thì anh ta sẽ thành tượng sống cho người khác quan sát! “Sao chú ở đây?” Đường Dật Sâm xuất hiện khiến Thi Vân Hân bất ngờ, từ trước đến giờ hai người luôn có cảm giác xa cách, ngoại trừ cái hôn ngoài ý muốn kia. Thi Vân Hân thật sự không nghĩ ra hai người sẽ còn có gì đó nữa, mặc dù không ghét chú Đường Dật Sâm, nhưng chưa tới tình trạng đưa đón.

Đường Dật Sâm không nói ra được nguyên nhân, từ sau nụ hôn đêm đó anh ta trở về Newyork nhưng trong đầu đều là Thi Vân Hân, còn cả đôi môi khép mở kia, trong nháy mắt dục vọng bị thức tỉnh. Không nên được nổi nhớ khó hiểu trong tim, cuối cùng Đường Nhất Sâm lại một lần nữa trở lại thành phố Đài Châu, xuống máy bay đi thẳng một mạch tới trường học đón người.

Thi Vân Hân nhìn cặp mắt màu xanh kia, trong thoáng chốc như bị hấp dẫn, cả người không nhúc nhích, đám người gây ra tiếng động lớn khiến Đường Dật Sâm nhíu mày, xoay người ôm lấy Thi Vân Hân, đột nhiên bị bế bổng cách xa mặt đất làm Thi Vân Hân hồi phục tinh thần, cuống quýt la: “Á, thả tôi xuống!”

“Đừng động!” Một tiếng thét ra lệnh khiến Thi Vân Hân ngừng giãy dụa, bộ ngực phập phồng mãnh liệt làm Đường Dật Sâm hít thở không thông, dục vọng dưới người căng trướng đau đớn nổi phồng lên khó coi, cặp mắt vốn màu xanh dương tràn đầy tơ máu, Đường Dật Sâm như vậy làm Thi Vân Hân không dám lộn xộn nữa, mặc kệ anh nhét mình vào ghế lái phụ rồi nổ máy rời đi....

Tô Đậu vớt Thi Vân Hân ở lại, đến chỗ hẹn, phòng giáo viên to như vậy chỉ còn mỗi Thi Cánh Bắc, Tô Đậu đi tới, hạ giọng gọi một tiếng: “Chú hai!” Thi Cánh Bắc nghe tiếng vội ngừng động tác chấm bài lại, in một nụ hôn lên khuôn mặt trái xoan của cô, nói: “Về nhà!”

“Dạ!” Tô Đậu thân mật kéo tay Thi Cánh Bắc, hai người bước ra khỏi phòng giáo viên, sau đó phải né tránh mấy học sinh còn trực nhật hoặc luyện tập ở mấy câu lạc bộ chưa về. Sau khi hai người ngồi lên xe, Thi Cánh Bắc chở Tô Đậu đến nhà hàng kem, nhìn thấy mấy que kem hương vị khác nhau, khoe miệng Tô Đậu chảy nước miếng sắp nhỏ xuống đất, bộ dạng thèm ăn này khiến Thi Cánh Bắc không biết nói gì, đồng thời vuốt huýt thái dương đau nhức!

“Ông chủ, tôi muốn một phần kem chuối!”

“Rồi!” Ông chủ lập tức bận rộn làm, tâm tình Tô Đậu vẫn luôn vui vẻ hưng phấn như vậy, tâm tình Thi Cánh Bắc thì lại rối rắm, đang nghĩ sao để cô bé kia từ bỏ thói quen thích đồ ngọt.

Động tác của ông chủ nhanh nhẹn, làm xong kem hương chuối và bảo nhân viên phục vụ mang tới, Tô Đậu không khách khí, cầm tung muống từng muống bắt đầu ăn. Kem đưa vào trong miệng lập tức hóa thành hương vị chuối nồng đậm, làm Tô Đậu không thể cưỡng lại trong thời gian ngắn. Thi Cánh Bác nhìn bộ dạng say mê này, trong lòng mềm nhũn, đồng thời dục vọng lấp kín con người, hạ thân càng cứng, chính là do bị đèn nén.

Sau khi Tô Đậu ăn hết một phần lớn kem hương chuối, bộ dạng nhìn rất thỏa mãn, Thi Cánh Bác trả tiền rồi lập tức chở cô về nhà hai người, ý nghĩ nấu com tối cũng vụt ra sau đầu. Tô Đậu không kịp phản ứng cô đã bị chú hai ép xuống ghế salon, trở thành món com sau món điểm tâm ngọt, chú hai Thi nói: “Em ăn no rồi nên đến tôi!”

Đúng, chú hai Thi mà dễ dàng thỏa hiệp cho cô ăn kem ư? Đương nhiên là có tính toán, đây là sự gian xảo của anh!

Thi Cánh Bác vẫn đèn nén dục vọng khiến anh sắp phát điên như cũ, đêm nay ăn hết đậu hũ của Tô Đậu, nhưng vẫn không vượt qua Lôi Trì một bước nào. (Lôi Trì là tên sông cổ ở huyện Vọng Giang, tỉnh An Huy Trung Quốc). Điều này không biết là tiếp tục cho Tô Đậu ăn ngọt hay là muốn ngược đãi chính mình, tóm lại làm cho Tô Đậu lên đỉnh dục vọng, còn mình thì vẫn tiếp tục đèn nén dục vọng sắp nổ tung.

Bạn đang đọc truyện *Cô Vợ Ngọt Ngào Của Tổng Giám Đốc* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 35: Trả giá lớn cho sự ghét bỏ

Edit: Ngọc Hân – Diễn đàn

Tô Đậu chìm trong bể dục lần này đến lần khác, lần nào cũng đạt cao trào, nhưng trong lòng vẫn trống rỗng, lo được lo mất. Đặc biệt đầu óc trống rỗng gần như đoạt tất cả hồ hấp của cô, mấy lần kêu rên rì tìm kiếm cọc gỗ để níu nhưng đành chịu, cảm giác vui thích cực hạn lần lượt đánh úp tới, cô chán nản miệng nhỏ kêu: “Chú hai... Cho cháu!”

Thi Cánh Bác cười tà, dùng ngón tay thon dài lần nữa đưa cô lên đỉnh, sau một trận co rút cuối cùng cũng kết thúc bữa com thịt người giầy vò sau món kem.

Kết quả, chiều hôm đó Thi Cánh Bác chạy đi tắm nước lạnh năm lần!

Tô Đậu tỉnh lại trong cơn đói mệt mỏi như từ, bên kia giường đã không thấy bóng dáng Thi Cánh Bác, nhưng ngửi thấy hương vị của đồ ăn sáng. Tô Đậu vén chăn bước xuống đất, dùng khoảng 3 phút rửa mặt thay quần áo rồi mới ra khỏi phòng ngủ, chạy tung tăng tới phòng ăn. Bụng đói kêu ông ọc nên cô không đợi Thi Cánh Bác hầu hạ đã ăn từng miếng mỳ lạnh trong mâm.

Thi Cánh Bác múc món ăn cuối cùng để vào trong mâm bưng ra phòng bếp, nhìn thấy Tô Đậu như quỷ đói đầu thai, bộ dạng ăn như hổ đói khiến anh không thể chấp nhận, duỗi cánh tay ra chụp lấy đĩa mỳ, về mặt Tô Đậu cay đắng, trừng mắt nhìn mỳ lạnh trên tay Thi Cánh Bác, ngồm ngoàm sáng giọng, “Chú hai, đưa cháu!”

“Tướng ăn của con gái, phải đoan trang!” Sắc mặt Thi Cánh Bác hơi tối xuống, ra lệnh sửa đổi.

“Nhưng mà... Cháu rất đói!” Tô Đậu tội nghiệp nhỏ giọng phản bác.

“Đói cũng phải nhai kỹ nuốt chậm...”

“Chú hai, chú dài dòng quá!” Tô Đậu đói quá không khống chế được lí trí, tỏ ra ghét bỏ đồng thời cô vờn cánh tay mềm mại ra, mục đích là đĩa mỳ lạnh trên tay Thi Cánh Bác.

Cô bé kia dám ghét bỏ anh! Được, hôm nay phải phạt cô không được ăn kem, bao gồm cả đồ ăn ngọt!

“Tô Đậu!”

“Có mặt!” Đột nhiên bị gọi đến tên, Tô Đậu theo phản xạ tự nhiên từ trên ghế đứng dậy.

“Hôm nay không được phép ăn kem, kể cả đồ ngọt gì đó!”

“Á, chú hai, đừng bắt nạt kẻ tham ăn như vậy chứ!” Tô Đậu chạy tới bên cạnh Thi Cánh Bác, cầm lấy cánh tay rắn chắc, đáng thương nói: “Một ngày mà cháu không ăn kem thì sẽ chết, chú hai chú có thể nhẫn tâm ư?”

Trán Thi Cánh Bác đầy vạch đen, khóe miệng co giật, nhấn tâm nói: “Vừa vận nhân dịp này bỏ tất cả đồ ngọt đi!”

“Chú hai, cháu hận nhất là như vậy!”

“Hận cũng phải cai!”

“Ô ô... Cháu muốn rời nhà bỏ đi!” Uy hiếp trắng trợn.

“Cô bé, mặc dù chú hai chiều em, nhưng sự nhẫn nại của con người có hạn, hậu quả việc chọc giận tôi, em gánh được không?” Về mặt Thi Cánh Bác lạnh lùng nghiêm túc, Tô Đậu hoảng sợ rung mình, chếp miệng nhỏ nhắn nói: “Người ta chỉ nói vậy thôi!” Bộ dạng ủy khuất khiến Thi Cánh Bác nhìn mà đau lòng, đây quả thực là tự tìm tai vạ!

“Xuống xe!”

Trên đường cách trường học không xa, Thi Cánh Bác ngừng xe bảo Tô Đậu tự mình vào trường học, vì che dấu tai mắt người khác, không muốn gặp phải phiền toái không cần thiết. Tô Đậu lại cho rằng Thi Cánh Bác vẫn còn đang tức giận chuyện buổi sáng, cố ý bỏ cô xuống ở dọc đường, Tô Đậu đi vào lớp rầu rĩ không vui, buồn bã ỉu xiu.

Từ trước giờ Thi Vân Hân hay đến sớm hôm nay lại đến muộn, tâm tình Tô Đậu không tốt nên cũng chẳng để ý, mãi đến khi lớp trưởng điểm danh, sau đó mới phát hiện Thi Vân Hân còn chưa tới lớp học. Trong nháy mắt lớp học xì xào bàn tán, Tô Đậu nhìn lướt bốn xung quanh, bạn học lập tức im lặng, đúng lúc này lưng Tô Đậu bị chọc vào, cô chau mày nâng mắt đẹp, hoài nghi nghiêng người hỏi: “Xảy ra chuyện gì?”

“Việc này... Tin tức Vân Hân trên bảng tin, cậu tốt nhất chờ lát nữa xem!”

Tin tức Vân Hân trên bảng tin? Chuyện lúc nào? Tô Đậu không chờ nổi tan học, lập tức giơ tay nói với giáo viên, “Thưa thầy, em đau bụng, muốn tới phòng y tế.”

“Cần những bạn học khác đi em đi qua đó không?” Từ trước tới giờ thầy giáo này là người khéo hiểu lòng người, không phải là người gây khó khăn.

“Không cần!” Một tay Tô Đậu che bụng đau, cắn môi dưới nói, sau đó bước nhỏ từng bước đi ra khỏi phòng học, rời khỏi phạm vi tầm mắt của thầy giáo Tô Đậu chạy về phía phòng tập san của trường. Có mấy tấm ảnh bị phóng lớn dán ở chính giữa bảng thông báo, bức thứ nhất là một người đàn ông cao lớn anh tuấn, anh dựa bên cửa xe hút thuốc lá, dáng dấp vô cùng chói mắt mê người; bức thứ hai là người đàn ông tựa vào vách tường của trường, về mặt lạnh lùng xa cách, nhưng rất có mùi vị trường thành; bức ảnh thứ ba là Thi Vân Hân lớp 11 đi qua cổng trường học bị người đàn ông giữ lại, hai người dường như rất thân mật; bức thứ tư là Thi Vân Hân lớp 11 bị người đàn ông ôm lấy, hai người lên xe sau đó rời đi...

Tô Đậu nhìn từng tấm hình một, từ khiếp sợ đến bình tĩnh, rồi từ bình tĩnh đến ung dung, người đàn ông trong tấm hình cô đã từng gặp, trong bữa tiệc đại thọ 80 tuổi của ông nội Thi người đàn ông này có tham dự, chú hai còn giới thiệu với cô một lần, anh ta tên là gì nhỉ, Tô Đậu suy nghĩ rồi lập tức ngừng lại!

Vân Hân cùng... Chú Đường! Nhất thời Tô Đậu không nghĩ ra Thi Vân Hân cũng có khẩu vị này, không phải Vân Hân luôn thích hình mẫu như ánh mặt trời sao? Sao thoáng cái thay đổi khẩu vị nặng như vậy?

“Bạn học Tô, bạn đang làm gì ở đây? Sao không về phòng học học bài?”

Đang ‘trăm mối vẫn không có cách giải’ thì một tiếng nói hùng hồn từ bên kia truyền tới, Tô Đậu giật mình “Thầy Thi!”

Đi theo phía sau Thi Cánh Bác là một nữ học sinh có vóc dáng mảnh mai chết người, An Tử Manh, “Xin chào học tỷ An!”

“Học muội Tô, em đang xem gì đấy?” Dáng dấp An Tử Manh chẳng những gầy, mà ngay cả giọng nói cũng khiến người ta mềm nhũn.

“Không có, không có gì đâu ạ!” Tô Đậu lùi liên tục về sau mấy bước, lưng chạm vào vách tường thủy tinh, Thi Cánh Bác đuổi tay kéo Tô Đậu trở về, giọng điệu nhân nhật nói: “Bạn học An, em về trước đi!”

“Vâng, thầy Thi!” An Tử Manh không nghi ngờ gì, vẫy tay với Tô Đậu rồi rời khỏi phòng sách báo của trường.

Trong thoáng chốc phòng chỉ còn lại hai người, bàn tay nhỏ bé của Tô Đậu nắm chặt góc áo Thi Cánh Bác, cúi thấp đầu không dám ngẩng lên, hỏi: “Chú hai, chú còn giận sao?”

“Em nói đi?” Bị ghét bỏ không tức được sao? Thi Cánh Bác dứt khoát ném vấn đề này lên người Tô Đậu, đôi mắt chìm ưng nhìn mấy tấm ảnh trên bảng không chớp mắt, còn cả câu giới thiệu viết nguệch ngoạc màu đen, “Những tấm hình này chụp khi nào?” Ánh mắt Thi Cánh Bác rơi vào tấm cuối cùng, mày kiếm anh xoắn lại.

“Hôm qua... Ngày hôm qua ạ!” Là ảnh chụp ngày hôm qua ư? Trong lòng Tô Đậu không chắc chắn, giọng nói không dám khẳng định.

“Gọi Vân Hân đến phòng làm việc của tôi một chuyến!”

Bạn đang đọc truyện *Cô Vợ Ngọt Ngào Của Tổng Giám Đốc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(chấm\)Net](http://EbookFull(chấm)Net).

Chương 36: Sắp không giữ được khí tiết

Edit: Ngọc Hân

“Vân Hân... Hôm nay cậu ấy không tới trường...” Tô Đậu trả lời vô cùng cẩn thận.

“....”

Thi Càng Bắc nhất thời hết nói nổi, thì ra cô nhóc kia bị Đường Dật Sâm ‘Ăn xong lau sạch.’ Ánh mắt lạnh lùng rơi trên khuôn mặt xem ra không vui vẻ như lúc trước, đưa tay nâng cằm Tô Đậu lên, Thi Càng Bắc hỏi: “Muốn chú hai tiếp tục tức giận không?” lequydoon

“Không muốn!” Lúc này Tô Đậu trả lời dứt khoát, chú hai tức giận, trái tim nhỏ cô đau lắm!

“Vậy có muốn bị ngủ như Thi Vân Hân không?” A a a... Chú hai là kẻ gian trá ranh mãnh hàng đầu, là một sói xám lớn điển hình!

“Có thể không muốn không?”

“Em cứ nói đi!” Thi Càng Bắc lại một lần nữa ném vấn đề lên trên người Tô Đậu.

Ô ô... thật sự không nên bắt nạt tiểu bạch thỏ như vậy, cô đáng thương nói: “Được rồi... Cháu để chú hai ngủ!”

Thi Càng Bắc thật sự không phải muốn ngủ cùng Tô Đậu, anh chỉ trêu chọc cô chơi thôi, bàn tay xoa nhẹ lên mái tóc dài như thác, nói: “Về phòng học học bài đi!”

“Dạ!” Tô Đậu đi được ba bước thì quay đầu lại, Thi Càng Bắc tức giận cười một tiếng, đưa mắt nhìn cô bé bị anh trêu chọc rời khỏi phòng báo của trường. Thi Càng Bắc rút điện thoại trong túi ra ấn một dãy số, đầu bên kia vang lên hơn mười tiếng chuông, hóa ra người bên kia còn chưa tỉnh dậy, tối hôm qua làm bao nhiêu lần?

Lúc Thi Càng Bắc sắp mất hết kiên nhẫn cuối cùng đầu bên kia cũng nghe máy, giọng khàn khàn trầm thấp, nếu Thi Càng Bắc không phải là đàn ông tiêu chuẩn thì anh cũng bị giọng nói này làm cho mê mẩn.

“Cậu còn chưa thả người?”

“Cô ấy mới ngủ được hai tiếng, hôm nay không cách nào đi học, mình giúp cô ấy nghỉ bệnh một ngày.” Kiểu thân sĩ như Đường Dật Sâm cũng có một ngày như lang như hổ, thật sự không nên coi thường cậu ta!

“....” Thi Càng Bắc im lặng một hồi lâu, nói: “Mình vẫn biết trong lòng cậu có một người, nhưng không nghĩ tới cậu cũng có khẩu vị giống mình.”

Nhưng lời này là khen ngợi, chê bai? Hay là chế nhạo?

“...” Lần này tới lượt Đường Dật Sâm hết chỗ nói!

“Ngày hôm qua cậu tới trường học bắt người đã lên trang tin tức, cô bé kia sẽ có vài ngày phiền toái, cậu mang nó đến Newyork chơi vài ngày đi!” Thi Càng Bắc nói với bên kia điện thoại.

“Cảm ơn, người anh em!” Đường Dật Sâm cảm động đến rơi nước mắt, “Cậu có rảnh chú ý tới Hoài Tôn, hình như hai người đó xảy ra vấn đề.”

“Tình hình cậu ta như vậy, xảy ra vấn đề là chuyện sớm hay muộn thôi.” Ăn người ta xong không nói, còn giữ bao nuôi người ta, thoáng chốc quan hệ của hai người cũng đã hai năm rồi, có thể kiên trì đến bây giờ mới xảy ra vấn đề chắc là chuyện lớn rồi. “Hoài Tôn có phụ nữ khác bên ngoài?”

“Vậy cũng không phải, đối tượng xem mắt!”

“Việc này... Xem cuộc vui thôi!” Thi Càng Bắc có ý xấu, Tô Thần Tôn thật sự không thể giúp được, chuyện tình cảm người ngoài không thể nhúng tay, vậy xem cuộc vui thôi!

“Đồng cảm!” Đường Dật Sâm cũng có lòng xem kịch vui, thật sự nên cho Tô Thần Tôn phong lưu một ít bài học, bằng không cậu ta sẽ không trưởng thành được, càng không biết quý trọng người phụ nữ bên cạnh mình. “Cúp đi!”

Hai người cùng cắt đứt cuộc trò chuyện, Thi Càng Bắc đi về phía lớp 11, đi chưa được hai bước đường đã bị chặn lại, không cần suy đoán gì cũng biết người chặn đường anh là ai. Huấn luyện viên Thạch đúng là quý đáng ghét âm hồn không tan, theo đuổi Thi Càng Bắc không buông tha, không phải là gia nhập câu lạc bộ tennis của anh ta, cũng không phải là người của anh ta, vấn đề là tính hướng (Xu hướng tình dục) của anh không có vấn đề, chỉ thích phụ nữ mà không phải là đàn ông!

“Cút!”

Thi Căng Bác mang cặp gọng kính màu vàng quả nhiên tăng thêm khí chất thầy giáo, hoàn toàn khiến người ta không nhìn ra anh có khả năng vận ngã huấn luyện viên Thạch. Mặc dù dáng người Thi Căng Bác không to nhưng cơ ngực rắn chắc, bình thường cũng hay tập thể hình, còn yêu thích các loại vận động, nhất là Teakwondo, kiếm đạo, về Judo cũng không kém, đối phó với loại đàn ông đây đây đáng ghét này tốt nhất nên dùng Judo.

“Tiểu Bác Bác, giọng điệu này của cậu khiến tôi thật đau lòng, người ta muốn ôm muốn hôn.” Trong phòng tập san không có người, muốn làm chuyện gì cũng đều đơn giản, tốt nhất nên thừa cơ hội này Bá Vương thượng ngành cùng Thi Căng Bác, hung hăng bạo cú hoa cậu ta một lần, cho cậu ta nếm thử tư vị tuyệt vời dục tiên dục tử, ảo tưởng thì hay rồi nhưng thực tế lại rất tàn khốc.

Trong nháy mắt trán Thi Căng Bác đầy vạch đen, lông tơ toàn thân dựng thẳng đứng, da gà nổi đầy, thực không thể tin đường đường học viện quý tộc lại có loại người đáng ghét này.

Huấn luyện viên Thạch thừa dịp Thi Căng Bác chìm vào suy nghĩ, bằng tốc độ kinh người vật thi Căng Bác xuống, bàn tay to đen vuốt lên vuốt xuống lồng ngực rắn chắc, còn tay kia thì xoa hạ thân to lớn của Thi Căng Bác....

“A! Cậu là người đàn ông tôi muốn chạm vào, coi như không tệ, thoải mái không? Tiểu Bác Bác!” Sắc mặt đáng ghét của huấn luyện viên Thạch khiến Thi Căng Bác hận không thể đánh một quyền sang, mặc dù người bị đè không thể nhúc nhích, nhưng anh là ai, anh là Thi Căng Bác, lần trước đã từng có thể quật ngã huấn luyện viên Thạch, lần này cũng không ngoại lệ!

Thi Căng Bác tập trung tất cả thể lực, lúc huấn luyện viên Thạch có lòng tham không đáy muốn tiến thêm một bước, tay không bị kiềm chế bắt lấy tay đen thô kia, chân dài đá mạnh vào lồng ngực. Huấn luyện viên Thạch không chú ý Thi Căng Bác dùng chiêu này, cho nên không có bất kỳ phòng thủ nào, bị đá ra xa ba mét nảy lên một cái, Thi Căng Bác lạnh lùng nghiêm mặt nói: “Thi Căng Bác tôi không phải là người đàn ông mà cậu dễ nhúng chàm được đâu!”

Cũng vì nhúng chàm không được cho nên càng muốn nhúng chàm!

“Sẽ có ngày cậu chết trên tay tôi, cú hoa của cậu đã định là tôi sẽ bạo!” Huấn luyện viên Thạch chặt vật từ trên đất đứng dậy, vuốt ngực đau nhói, điên cuồng hét lên với bóng lưng Thi Căng Bác!

Huấn luyện viên Thạch đây là không bỏ cuộc, không nên chọc vào lòng Thi Căng Bác, kết quả gì cũng không nhận được!

Tô Đậu rời phòng tập san của trường, nơi mà cô không biết chú hai Thi suất bị nhúng chàm, bị cái người huấn luyện viên Thạch đáng ghét chơi đùa khiến Thi Căng Bác chán ghét vô cùng. Thật vất vả đến giờ nghỉ trưa, Thi Căng Bác gửi tin vào điện thoại của Tô Đậu, bảo cô đến sau vườn trường tìm anh!

Nơi đó là góc khuất của trường, cô nam quả nữ muốn làm chút gì đó đều dễ như trở bàn tay, Thi Căng Bác có thể tìm tới chỗ bí mật như thế, chắc chắn có ý đồ riêng! Tô Đậu mang theo tâm tình nửa mừng nửa lo đi đến vườn trường, Thi Căng Bác mang theo hai hộp com tiện lợi chờ cô.

“Chú hai!”

Nhìn thấy Thi Căng Bác, tâm tình Tô Đậu không thể diễn tả bằng lời, chạy vội lên trước, bỏ nhào vào thân hình cao lớn, một buổi sáng bị bỏ nhào hai lần, thân thể anh hấp dẫn như vậy?

“Ăn com!” Ăn com xong mới có sức làm chuyện khác! Tô Đậu không biết toan tính của Thi Căng Bác, ngoan ngoãn nhận hộp com tiện lợi, mở nắp hộp ra khuôn mặt trái xoan của Tô Đậu tê tái, Thi Căng Bác biết rõ cô bé kia có tật xấu kén ăn, ngày hôm nay cố ý cắt cà rốt thành những sợi mỏng.

“Sao không động đũa?” Thi Căng Bác bỏ qua khuôn mặt tái nhợt, hỏi.

“Cà rốt. ...” Tô Đậu rất muốn ném mấy miếng cà rốt cắt nhỏ tí kia đi, nhưng lần trước cô làm bị Thi Văn Hân tố cáo, đáng thương các cô bị phạt chạy sân thể dục hai vòng, nếu như hôm nay cô còn làm như vậy thì chạy hai sân thể dục cũng không xong chuyện được.

Cô bé kia có thể tự hiểu sao!

Hết chương 36

Bạn đang đọc truyện *Cô Vợ Ngọt Ngào Của Tổng Giám Đốc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 37: Mập mờ sau buổi trưa

Edit: Ngọc Hân

“Ăn!” Sắc mặt Thi Căng Bác tối xuống rồi mới lạnh giọng ra lệnh!

“Chú hai,...Có thể hay không?” Về mặt Tô Đậu cay đắng, muốn cò kè mặc cả với Thi Càng Bác.

Thi Càng Bác chỉ quay đầu liếc, nói: “Không thể!”

Ồ ô,... Ăn thì ăn! Tô Đậu giống như thấy chết không sờn, gấp một miếng cà rốt bỏ vào miệng, vốn định nhai hai miếng rồi nuốt vào bụng, nhưng cắn ra nước thơm ngon khiến Tô Đậu tròn tròn mắt.

“Ăn ngon không?” Cà rốt vốn thơm ngon, phải xào làm tan đi mùi cà rốt, rồi mới bỏ thêm gia vị vào thì thành cà rốt có mùi vị ngọt thơm.

“Dạ, ăn ngon!” Cà rốt được Thi Càng Bác chế biến qua thoáng cái biến hết vào trong bụng Tô Đậu, cô vẫn còn chưa thỏa mãn, hỏi: “Chú hai, còn không?”

“Hết rồi!” Thi Càng Bác buồn cười nói, một phút trước còn về mặt cay đắng, một phút sau tham ăn giống như đứa bé ba tuổi, cô gái này của anh quả thực là kẻ dờ hoi!

“No bụng quá!”

Tô Đậu nấc lên rồi gối đầu trên đùi chú hai, trong nháy mắt con buồn ngủ ập tới, một tay Thi Càng Bác yêu thương vuốt mái tóc dài như suối của Tô Đậu, một tay kia nhẹ nhàng vỗ về khuôn mặt trái xoan, tác phong không đứng đắn nói: “Nhưng tôi còn chưa ăn no!” Đúng, anh còn chưa no bụng, còn muốn ăn, Thi Càng Bác muốn ăn không phải là cơm hộp mà là Tô Đậu, người không biết nguy hiểm tới gần!

“Không còn cơm nữa!” Mặc dù rất buồn ngủ, Tô Đậu vẫn cố mở đôi mắt lim dim, khò đại nói.

“Tôi không ăn cơm hộp!” Thi Càng Bác buồn cười giải thích.

“Không phải ăn cơm, vậy ăn gì?” Tô Đậu bị con buồn ngủ kiểm chế suy nghĩ, ngây ngốc hỏi, nhưng lời này mà nói đối với Thi Càng Bác là hỏi rất hay, anh ăn gì, đương nhiên là ăn cái đồ quý tham ăn này!

Khuôn mặt tuần tú dần dần tới gần, Tô Đậu nhắm mắt nên chỉ cảm thấy có vàng đen bao phủ, không kịp bất kỳ phản ứng nào, thân thể nhỏ xinh bị ngã nhào trên cổ, lưng đau đớn đồng thời cũng khiến cô tỉnh ngủ, bàn tay nhỏ bé nhanh chóng chống lên lồng ngực rắn chắc, cà lăm nói: “Đừng, ở đây là trường học, bất cứ lúc nào cũng có người đi qua!”

“Cô bé, nơi này là góc chết của vườn trường, vốn không có ai đi tới!” Thi Càng Bác cũng không nói đến chỗ này là nơi làm chuyện vụng trộm tốt nhất.

“Nhưng” Tô Đậu muốn nói tiếp gì đó nhưng trong nháy mắt miệng cô bị ngậm lấy, Thi Càng Bác lợi dụng kẻ hở đưa lưỡi vào trong miệng nhỏ của Tô Đậu, cuốn lấy lưỡi cô mát thỏa thích, chất mật ngọt này khiến Thi Càng Bác muốn dùng mà không được. Hạ thân lập tức dâng lên dục vọng thiêu đốt, Tô Đậu cảm nhận lồng ngực rắn chắc đập không ổn định, Tô Đậu hơi băn khoăn không dám đáp lại sự xâm lược của Thi Càng Bác, chỉ có thể thờ hờn hển theo bản năng.

Nụ hôn lưỡi mang theo dục vọng giằng co mấy phút đồng hồ, lâu đến gần như Tô Đậu cảm giác hít thở không thông, lúc Thi Càng Bác rút ra ngoài mang theo một sợi chỉ bạc, xung quanh lập tức bay đầy mùi tình dục, Tô Đậu nhìn sang về mặt kêu gọi của Thi Càng Bác, khuôn mặt nhỏ nhắn thẹn đến muốn chui xuống đất, quay đầu giấu tóc.

Thi Càng Bác cong môi khẽ cười một tiếng, ghé vào bên tai Tô Đậu rì tai hai câu, khuôn mặt Tô Đậu từ đỏ chuyển thành xanh rồi từ xanh chuyển sang trắng, rồi mới bật người nhào vào trên người Thi Càng Bác, hoảng sợ hỏi anh: “Anh ta, anh ta... Không làm gì chú đấy chứ?”

“Em cứ nói đi?” Thi Càng Bác nắm mũi Tô Đậu, ném vấn đề vào trên người cô cho cô tự nghĩ! “Đề nghị vừa rồi của tôi, em nghĩ thế nào?”

“Việc này...” Nhớ tới lời Thi Càng Bác nói bên tai cô, trong nháy mắt khuôn mặt trắng nõn của Tô Đậu đỏ bừng, việc đó.... Cảm thấy quá khó xử, việc này muốn cô dám sao đây?

“Tôi cho em suy nghĩ nửa ngày, đêm nay cho tôi câu trả lời thuyết phục!”

“Chú hai, không muốn được không?” Khuôn mặt đỏ như lửa đốt không dám nâng lên, lúc này Tô Đậu muốn đào một cái hố để chôn mình.

“Vậy được rồi, để nó bị vấy bẩn vậy!” Thi Càng Bác làm bộ từ trên cổ đứng dậy, phải cổ trên người xuống, góc áo lại bị một bàn tay nhỏ nắm chặt, Thi Càng Bác nghi ngờ xoay người, nhìn cô gái cúi thấp đầu từ nãy tới giờ không dám nhìn của mình, “Cháu, cháu...” Tô Đậu nói hỏi lâu cũng không thể nói đủ câu, Thi Càng Bác nâng khuôn mặt đỏ ửng của cô, cố ý phụng phịu hỏi: “Cháu cái gì?”

“Chú, chú nói... Cho cháu nửa ngày suy nghĩ, không, không thể đổi ý được!”

“Được!” Thật ra cô bé của anh đã động lòng, Thi Càng Bác vuốt ve cơ thể cô rồi lên gương mặt cô một lát, sau đó mới ngồi trở lại trên bãi cỏ hời này, ôm nhau, cảm nhận nhiệt độ nóng rực của cơ thể nhau, ngủ nửa giờ, mãi đến khi tiếng chuông hết giờ nghỉ trưa vang lên Tô Đậu không đành lòng trở về phòng học, còn Thi Càng Bác ôm tâm tình cực vui đi về phòng giáo viên.

Nửa ngày nói dài cũng không dài lắm, nói ngắn thì cũng không ngắn lắm, Tô Đậu giành trọn ba tiết để suy nghĩ đề nghị của chú hai, nhớ tới lời thì thầm đó Tô Đậu thật sự muốn đâm đầu chết cho rồi, sao chú hai lại đề cập tới yêu cầu khiến người ta khó mở miệng như vậy chứ? Mặc dù cảm thấy khó xử nhưng không động lòng là gat người, thực ra cô nghĩ, cô là gái chưa chồng, sao có thể làm loại chuyện đó?

Mặt Tô Đậu đỏ ửng, càng nghĩ khuôn mặt càng đỏ, bộ dạng này muốn người ta phạm tội, mặt thầy giáo lớp 11 có phần kích thích như gà chọi, nguyên nhân – Tô Đậu!

Trên lớp học, Tô Đậu không để ý học đám thầy giáo sẽ một mắt nhắm một mắt mở, nếu như Tô Đậu không hiểu thì sẽ rớt, bọn họ có lý do quang minh chính đại để thân mật hơn. Đương nhiên, dường như Tô Đậu không cho cơ hội như vậy để bọn họ thân cận, nhưng mà, cái gì cũng có ngoại lệ!

Hết chương 37

Bạn đang đọc truyện *Cô Vợ Ngọt Ngào Của Tổng Giám Đốc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 38: Bị dạy hư

Tiết học cuối cùng còn chừng chưa tới năm phút, các bạn học cùng lớp đã dọn hết đồ đạc trên bàn, sách vở học tập, chỉ chờ tiếng chuông vang lên. Lúc này Tô Đậu ước gì thời gian trôi qua chậm một chút, như vậy mới có thể kéo dài, nhưng ông trời không chiều theo ý cô, tiếng chuông tiết học cuối cùng vừa vang lên, không gian yên tĩnh lập tức ồn ào, các bạn học tốp năm tốp ba đi ra, trong miệng thảo luận đi chỗ nào. Còn Tô Đậu nhìn bàn trống không trước mặt, là người cuối cùng đi ra khỏi phòng học.

Tô Đậu vừa đi vừa gửi tin cho Thi Cánh Bác, nói cô chờ anh ở đoạn đường lúc sáng. Thi Cánh Bác nhanh chóng trả lời Tô Đậu, chỉ một chữ OK, ngắn gọn mà mạnh mẽ! Tô Đậu đợi ở đoạn đường kia tầm 5 phút thì xe Thi Cánh Bác đã dừng bên chân cô, cửa xe mở Tô Đậu liền chui vào, Thi Cánh Bác lái xe hòa vào dòng xe cộ, “Đi đâu ăn cơm?”

“Dạ...” Tô Đậu suy nghĩ, cuối cùng cũng không biết đi ăn chỗ nào, lúc này điện thoại Thi Cánh Bác vang lên một khúc nhạc rất dễ nghe, anh thờ ơ nhìn màn hình báo tên rồi mới đưa cho Tô Đậu, nói: “Nghe giúp anh!”

“Dạ!” Tô Đậu cầm lấy điện thoại ấn nút nghe máy, bên kia truyền tới tiếng ồn ào: “Cánh Bác, khu Hồng Đăng!”

Khu Hồng Đăng? Là chỗ nào? Bên kia nói chưa dứt lời thì đã trực tiếp cúp máy, truyền đến tiếng tí tít.

“Chú hai, chỗ nào là khu Hồng Đăng?” Dáng vẻ Tô Đậu tò mò đáng yêu, bày ra vẻ mặt không hiểu hỏi.

Khu Hồng Đăng và Lan Quê Phường không có gì khác nhau, nói chung đều là nơi giành cho giới trẻ tiêu khiển, Thi Cánh Bác đơn giản giải thích, sau khi Tô Đậu nghe chỗ hiểu chỗ không, những chỗ đó hẳn là nơi không phải kiểu ngoan ngoãn như cô có thể đến chơi bời!

Nửa giờ sau xe dừng trong bãi đỗ xe gần khu Hồng Đăng, hai người xuống xe, Thi Cánh Bác ôm thân thể nhỏ bé của Tô Đậu, hai người cùng đi vào câu lạc bộ. Dọc đường đi cặp mắt to xinh đẹp của Tô Đậu tò mò nhìn xung quanh, chỗ nào của khu Hồng Đăng cũng khiến người ta nhìn mờ mắt, đặc biệt đối với Tô Đậu ngoan hiền mà nói, những chỗ đó đều mới lạ, đáng kinh ngạc. lqydoon

“A a a... Dừng nhào vào tôi!”

Vừa tiến vào cửa chính câu lạc bộ, mấy tiếng hò hét như lang sói vọng cả câu lạc bộ, tình cảnh này gần như ngày nào cũng diễn ra một lần, bảo vệ và nhân viên phục vụ trong câu lạc bộ thấy nhưng ‘không kinh sợ khi thấy chuyện quái dị,’ tập mãi thành thói quen!

“Không nhào vào anh thì nhào vào ai?” Trong câu lạc bộ, những trai nhảy kia gần như bị mấy cô sắc nữ bỏ nhào qua, bây giờ không nhào vào họ thì nhào vào ai chứ?

“Nhào vào, nhào vào anh ta!” Trai nhảy bị nhào vào đưa ngón tay ra, kết quả ngón tay chỉ vào Thi Cánh Bác đứng cách đó không xa, đám sắc nữ theo hướng ngón tay chỉ, khoanh khắc nhìn thấy Thi Cánh Bác, nước miếng chảy không kiềm chế được, “Á! Hàng này chất lượng chính tông, tôi nhào qua!”

Nói thì chậm mà xảy ra thì nhanh, Tô Đậu đứng chần chừ trước mặt Thi Cánh Bác, cô gái nhỏ bị người từ phía sau xách lên trên không, chặc chặc chế nhạo nói: “Cô gái nhỏ, đó là khách tôi mời tới, ngoan ngoãn đứng sang bên cạnh, nếu không tôi bảo cậu ta tới túm cổ em đi!” Uy hiếp trắng trợn, chiêu này dùng rất hiệu quả trên người cô gái nhỏ, vừa nghe anh ta nói thân thể hơi run run, rồi mới chần nản đứng sang bên cạnh, sau đó không dám làm loạn gì nữa.

Ô ô... Anh rở xấu quá, chuyên bắt nạt cô!

“Khiến mọi người chê cười, mời bên này!”

Quan Kiệt liếc mắt nhìn cô gái rồi mới dẫn Thi Cánh Bác và Tô Đậu đi vào phòng khách trên lầu, Tô Đậu khó hiểu ngoài đầu liếc mắt nhìn cô gái kia, trùng hợp cô lại thấy cô gái nhỏ làm mặt quỷ sau lưng Quan Kiệt, lập tức cười khi một tiếng, thi Cánh Bác gõ nhẹ đầu cô, “Cười cái gì?”

“Cô bé vừa rồi thật đáng yêu!” Mặc dù Tô Đậu nói chuyện rất nhỏ nhưng Quan Kiệt thính lực hơn người, bắt đầu dĩ cười một tiếng, nói: “Cô ấy là em vợ

tôi, Dạ Từ Đồng!”

“Cô bé kia hẳn khiến người ta rất vui về!” Thi Căng Bác kết luận nói, từ sau đêm lần đầu tiên đến câu lạc bộ khiến gà bay chó chạy tới nay, nhân viên phục vụ nào cũng sợ cô, nhưng dần dần thành thói quen, hơn nữa khi anh ta hoảng sợ nghĩ đến phương pháp dạy dỗ cô bé, mà phương pháp đó vạn lần thành công, cuối cùng dạy cô bé này đến nơi đến chốn!

Mấy ngày này người nào đó đi công tác rồi, cô bé Đồng mới quấy rối lại, khiến cho câu lạc bộ người ngà ngựa đổ, trốn trốn tránh tránh, dứt khoát không để cô ôm được!

“Đến rồi!”

Dạ Huyền vừa múc xong súp chim, Quan Kiệt dẫn Thi Căng Bác và Tô Đậu vào, “Mời ngồi!”

“Từ Đồng không lên à?”

“Cô bé kia tưởng Thi Căng Bác là trai nhảy, gần như nhảy bổ vào người ta!” Quan Kiệt cười giải thích, Thi Căng Bác mỉm cười, thấp giọng hỏi Tô Đậu, “Cô bé, bộ dạng tôi giống trai nhảy lắm à?”

“Phốc...” Tô Đậu vừa uống một ngụm súp lập tức phun ra, vô cùng xấu hổ, sao chú hai hỏi người ta như vậy?

“Ha ha!”

Trong bầu không khí yên tĩnh, một người ngửa mặt lên trời cười trằng dài phá vỡ cục diện xấu hổ đó, Quan Kiệt vỗ vai Thi Căng Bác, nói: “Anh em, bộ dạng cậu không có vẻ trai bao, mà là cô bé Đồng quá sắc nữ, đối với bất kỳ soái ca nào đều muốn nhúng chàm, nhân viên trong câu lạc bộ này của mình gần như đều bị nó nhúng chàm rồi.”

“...” Trán đầy vạch đen, Thi Căng Bác hết chỗ nói, ngược lại Tô Đậu nghe sững sờ, ngạc nhiên không thôi, “Anh Kiệt, có thể nói một câu không?”

“Cô bé!” Thi Căng Bác nhẹ giọng khiển trách, không muốn cô bé của mình bị tẩy não, tối nay tới câu lạc bộ này là lựa chọn sai lầm cả đời anh, khiến Thi Căng Bác hối hận lúc đầu đã quyết định sai lầm!

Tô Đậu và Dạ Từ Đồng cùng tuổi, sở thích hứng thú đều có chút giống nhau, ngoại trừ không phải sắc nữ, những thứ khác khá giống, nhưng ở chung lâu ngày sẽ ngừu tâm ngừu nã tâm mã, nghĩ sau này có khả năng sẽ như vậy, Thi Căng Bác không tự chủ đồ mồ hôi lạnh vì chính mình!

“Người ta muốn nghe kể!”

“Vừa ăn vừa nói!” Quan Kiệt lên tiếng giảng hòa, Dạ Huyền cũng rất đau đầu với em gái hư của mình, đồng thời cũng rất vui vẻ, lúc này làm một người ngồi nghe tin đồn thú vị của người khác, có loại hưởng thù không nói nên lời!

Mỗi một câu chuyện lý thú của Dạ Từ Đồng đều chọc Tô Đậu cười, trán Thi Căng Bác đầy vạch đen, nếu thực sự để hai cô bé này đi chung một chỗ, thiên hạ sẽ càng rối loạn hơn, mấy người đàn ông đều muốn ‘kính trọng nhưng không gần gũi.’

“Có cách trị cô ấy sao?” Tô Đậu nghe say mê gần như quên động đũa, Thi Căng Bác bên cạnh gấp rau giúp cô nhắc nhở cô ăn vài miếng, bữa cơm này Tô Đậu vui vẻ còn Thi Căng Bác thì đau khổ!

“Đương nhiên là có, cô bé Đồng cũng có điểm chết, vạn lần dùng vạn lần thành công, trị nó đến triệt để.” Quan Kiệt nói đến đây rồi tự mình cười vui vẻ!

“Điểm chết gì ạ?” Lòng hiếu kỳ của Tô Đậu bị gọi lên, đáy lòng ngứa ngáy, phải biết cho được điểm chết của Dạ Từ Đồng.

“Lần sau cô tới, tôi giới thiệu cô biết!”

“Đừng dạy hư cô ấy!” Giọng điệu Thi Căng Bác u oán cảnh cáo nói.

Khóe miệng Quan Kiệt co quắp, gian trá bác lại: “Em gái Tô ở trong tay cậu đã bị dạy hỏng rồi!” Những lời này như phá mìn bộc phát khiến Tô Đậu như lửa đốt, khuôn mặt đỏ bừng, Thi Căng Bác khẽ ho, không đáp lại gì!

Cơm nước no nê, nói chuyện đêm dài, nhưng có cuộc điện thoại phá vỡ kế hoạch trong chốc lát, Thi Căng Bác cúp máy sắc mặt tối xuống, Tô Đậu kéo ống tay áo chú hai Thi, lo lắng hỏi: “Có phải xảy ra chuyện gì rồi không?”

“Chị dâu họ em đi rồi!” Thi Căng Bác nhẹ nhàng nói năm chữ, đây là tâm tình anh xem cuộc vui? Sao trên mặt không nhìn thấy chút hả hê nào, ngược lại như như đưa đám!

“Sao có thể như vậy? Không phải chị dâu họ và anh họ sống hạnh phúc lắm sao?” Bộ dạng Tô Đậu không tin, hai năm qua bọn họ gắn bó với nhau như keo như sơn, sao tách ra lại tách ngay vậy? “Chú hai, hôm nay không phải mừng 1 tháng 4 ngày Cá tháng tư đâu nhé, chẳng buồn cười chút nào!”

“Căng Bác, có phải có nội tình?” Không khí u uất buồn bực khiến Quan Kiệt không thể không mở miệng phá vỡ nó, còn Dạ Huyền bên cạnh lo lắng, tâm tư trăm chuyện ngàn động, hai người đàn ông thế mà lại bỏ qua sắc mặt cô gái lo lắng căng thẳng bên cạnh.

Chương 39: Gắng gượng qua ải này

Edit: Ngọc Hân – Diễn đàn

“Hãy đi xem tình hình trước đã!” Bốn người hùng hùng hổ hổ lên xe, Thi Càng Bác lái xe tới thẳng chỗ ở của Tô Thần Tôn, vừa vào cửa đã thấy đông bừa bộn đầy đất khiến người ta vô cùng khiếp sợ. Mới chỉ một ngày mà căn phòng sạch sẽ trở nên lộn xộn không chịu nổi, có cả miếng kính vỡ khắp nơi trên mặt đất, đồ cổ nổi tiếng quý giá cũng bị đập vỡ tan tành, đang ngồi dựa vào tủ rượu mượn rượu giải sầu chính là Tô Thần Tôn không uống rượu bao giờ sao?

“Vũ Ninh quan trọng với anh như vậy sao?” Dạ Huyền chạy lên trước cả hai người đàn ông, giữ lấy Tôn Thần Tôn chặt vật không chịu nổi người đầy mùi rượu rỗng lên, Vũ Ninh luôn miệng nói hai người không yêu nhau, thật sự không yêu sao? Nếu Tô Thần Tôn không yêu cô vậy sao biến mình thành người không ra người, quý không ra quý như thế này? Vũ Ninh, cậu sai rồi, Tô Thần Tôn yêu cậu, anh ta thật sự yêu cậu.

Dạ Huyền nghĩ mình giúp sai rồi, hại người đàn ông trước mặt đau khổ, trong lòng rất khó chịu, miệng nói câu làm người ta nghe không hiểu: “Thật có lỗi!”

“Dạ Huyền, tại sao lại nói thật có lỗi với Tô Thần Tôn? Có phải em...” Thông minh như Thượng Quan Kiệt, chắc anh ta đoán được một chút gì đó rồi, anh ta ngại ngùng nói với Thi Càng Bác: “Người anh em, tôi sẽ dạy lại người phụ nữ của mình, còn Khang Vũ Ninh, mình sẽ đi tìm cô ấy.”

“Không, cứ để hai người bọn họ tách ra một thời gian ngắn, như vậy mới có thể làm Thần Tôn nhận ra nỗi lòng mình, còn có thể cắt đứt đoạn tình yêu say đắm không có kết quả, đi thôi!” Chuyện tình cảm, sao người ngoài có thể nhúng tay được? Chỉ có người trong cuộc nghĩ thông suốt, mới có thể dứt tay cả đời.

Đoàn người ồn ào rời khỏi nhà Tô Thần Tôn, sau khi lên xe Thi Càng Bác nhìn Dạ Huyền qua kính chiếu hậu, nói: “Đưa tôi đi gặp Vũ Ninh!”

“Vâng!” Dạ Huyền gật đầu rồi nói địa chỉ cho Thi Càng Bác, lúc gần đến chỗ mấy ngõ nhỏ mà Dạ Huyền vừa nói, cuối cùng cũng tìm được chỗ ở của Khang Vũ Ninh. Đó là một chung cư kiểu cũ, mấy ông già khá lớn tuổi chậm chạp ở đó. Vào giờ này có rất nhiều gia đình tắm rửa đi ngủ, chỉ còn một nhà còn sáng ánh đèn, phòng đó chính là phòng ở tầng trệt của người bỏ đi một ngày Khang Vũ Ninh.

Bốn người cùng đi lên cầu thang chung cư, sau khi lên tới tầng thì Dạ Huyền nhấn chuông cửa, Khang Vũ Ninh cửa tắm xong nghi ngờ đi ra mở cửa, từ mắt mèo nhìn thấy Dạ Huyền thì lập tức mở cửa, sững sờ nhìn hai người đàn ông phía sau cô: “Các người...”

“Yên tâm, Thần Tôn không đến đây!” Thi Càng Bác nói.

Nghe thấy tên Tô Thần Tôn, vẻ mặt bình tĩnh như nước hồ thu nổi lên chút gợn sóng, lúc trước đã nói không có trách nhiệm tình cảm gì, sao hôm nay nghe thấy anh không theo tới, đáy lòng lại dâng lên thất vọng? Thì ra, trong lúc vô tình... Đã yêu!

“Vào đi, muốn uống gì? Tôi mới vừa tới nên gì cũng chưa kịp chuẩn bị gì cả, tôi cũng không biết Dạ Huyền lại nhanh chóng nói cho mọi người biết.” Khang Vũ Ninh vừa nói vừa dẫn bọn họ vào nhà, “Tôi hi vọng sau hôm nay cũng không nói cho anh ta biết.”

“Mặc dù Thần Tôn là anh em nhiều năm của tôi, nhưng tôi không có ý định mật báo với cậu ta, nếu như cậu ta không hiểu rõ ràng, nói cho cậu ta biết cũng không có ý nghĩa gì!”

“Cảm ơn anh, anh Thi!” Thi Càng Bác khéo léo hiểu lòng người khiến Khang Vũ Ninh cảm kích trong lòng, chuyển tầm sang Tô Đậu ngồi bên cạnh không lên tiếng, “Đậu Đậu, em sẽ không nói với anh họ đúng không?”

“Em...” Trong đầu lập tức hiện lên hình ảnh anh họ mượn rượu giải sầu, trái tim Tô Đậu đau nhói, không trả lời mà hỏi ngược lại: “Chị dâu họ, sao chị phải rời khỏi anh họ? Chị thật sự không yêu anh họ? Một chút cũng không yêu sao?” Tô Đậu hỏi liên tục ba câu làm Khang Vũ Ninh nhất thời nghẹn lời, từ yêu này quá nặng rồi. Hai năm qua Tô Thần Tôn đối xử với mình rất tốt, nhưng tốt thì chưa đủ, một khi đã yêu không phải tốt là có thể thỏa mãn, cô chẳng những muốn Tô Thần Tôn tốt với mình mà cô còn muốn yêu, nhưng Tô Thần Tôn yêu cô không?

“Nhìn đoạn video này đi!” Thi Càng Bác lấy điện thoại ra, mở video, một đoạn phim hiện ra trước mắt Khang Vũ Ninh, vừa liếc qua cả người ngây ngẩn, đây là Tô Thần Tôn cô quen biết gần hai năm sao? Trong ấn tượng, Tô Thần Tôn không uống chút rượu nào sao giờ... Trong lòng rất muốn cứng rắn, nhưng cô càng nhìn càng đau lòng, cô rời đi thật sự quan trọng như vậy ư?

Hai năm trước, đêm đó lúc muốn cô đó, Khang Vũ Ninh vĩnh viễn nhớ kỹ, khi đó Tô Thần Tôn nói bao nuôi để chịu trách nhiệm nửa người dưới của mình mà không phải cưới, anh còn nói không muốn chịu trách nhiệm với tình cảm, nếu như yêu tôi thì rời đi!

Hôm nay, sau hai năm, cô rời đi không phải vì tình cảm với anh mà là vì đứa trẻ trong bụng, cô còn nhớ rõ anh nói, đứa bé của anh phải do vợ danh chính ngôn thuận của anh sinh ra, nếu như cô không cẩn thận có thì phải đến bệnh viện nạo phá hoặc là rời đi, cuối cùng cô lựa chọn về sau, lên lút rời đi,

cô làm theo ba điều quy ước của anh, sai rồi sao?

“Anh ấy là Tô Thần Tôn, nạn này, nhất định sẽ cố gắng vượt qua!”

Miệng Khang Vũ Ninh căng cứng, làm thế nào cũng không muốn mở ra, mặc cho Tô Đậu vây quanh người lạnh lùng chất vấn, cô ngậm chặt miệng từ đầu đến cuối. Nghĩ đến hình ảnh anh họ mượn rượu giải sầu, Tô Đậu khóc, Thi Càng Bác tối mắt thở dài, vỗ lưng Tô Đậu yên lặng an ủi cô. Dạ Huyền thì biết rõ trong lòng chua xót, tâm tình phức tạp muốn nói lại thôi, cô rất muốn nói Vũ Ninh có em bé, cô và Tô Thần Tôn từng ký ba chương hợp đồng tạm thời, lặng lẽ rời đi là bất đắc dĩ, nhưng lời ra đến miệng lại cứng rắn nuốt vào trong bụng.

“Về đi!”

“Nhưng... Như vậy...”

“Nếu như anh họ em yêu chị dâu họ thì cô ấy sẽ không đi, nếu không yêu...” Sáu chữ tách ra là điều tốt nằm trong cổ họng Thi Càng Bác, anh không muốn cô bé tiếp tục đau lòng, đành phải ngừng lại, “Nghỉ ngơi cho khỏe, không cần tiễn chúng tôi.” Thi Càng Bác quay đầu nói với Khang Vũ Ninh, rồi bốn người ồn ào rời đi.

Đêm đó rất dài, mãi không thấy đường chân trời sáng rắng.

Bạn đang đọc truyện *Cô Vợ Ngọt Ngào Của Tổng Giám Đốc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 40: Ghen

Edit: Ngọc Hân – Diễn đàn.

Cùng lúc đó, bốn người trở về nhà riêng của mình đều không chợp mắt, thức đến khi trời sáng, thời gian vẫn im lặng xoay theo quỹ đạo, ngày qua ngày, đêm lại tới đêm. Khang Vũ Ninh nói đúng, hoạn nạn này Tô Thần Tôn nhất định phải gắng gượng vượt qua, nhưng chỉ mới ba ngày mà thôi mà người kia như mất hồn mất vía, Tô Thần Tôn cả ngày mượn rượu giải sầu, bộ dạng chật vật, khí phách thay đổi trở lại công ty, sử dụng công việc tẻ liệt chính mình, dùng bận rộn để khóa lấp lòng ưu thương. Những ngày này, sau khi tan học Tô Đậu đến thẳng công ty anh, kiên quyết lôi kéo anh về nhà ăn cơm, sợ không có chị dâu họ bên cạnh chăm sóc anh, anh không biết thương tiếc bản thân mình, đối bụng hại dạ dày.

“Các người...”

“Cũng do Đậu Đậu lo lắng cho thân thể cậu.” Thi Càng Bác thừa dịp Tô Thần Tôn mở miệng từ chối, anh cắt ngang nói, “Đừng để cô bé lo lắng cho cậu!”

“Tôi là anh họ nó, anh em họ quan tâm lẫn nhau là lẽ đương nhiên, sao vậy, giọng điệu chua quá, ghen tỵ?” Đây là lần đầu tiên Tô Thần Tôn mở miệng vui đùa trong mấy ngày này, đáng tiếc chuyện đùa này tuyệt đối không hề buồn cười, ngược lại rất chua xót, tại sao... Lúc trước không biết quý trọng? Quý trọng rồi sao lại rời bỏ anh mà đi? Anh không làm được một người tình tốt sao?

Có thể cười đùa người khác có được xem như là trở lại bình thường không?

“Rất nhiều ngày rồi, không có ý định tìm cô ấy hỏi cho rõ ràng sao?”

“Tôi cảm thấy chuyện đó không cần thiết, cứ như vậy đi!” Ngày nào khúc mắc chưa giải được anh không thể hứa hẹn, đã không được thì cứ tách ra. “Cứ không đi thì mới không tới, cậu hiểu chứ!”

“.....”

Thi Càng Bác nghen lời, hai năm, hai năm không cách nào để cậu ta quên đoạn tình cảm không có đoạn kết này, chuyện tình này ngoài khiến người ta cảm động thì cũng khiến người ta đau lòng, Khang Vũ Ninh tự mình hiểu, lùi bước trước khi chưa rơi vào tay giặc quá sâu là lựa chọn chính xác, như vậy có thể giảm bớt đau khổ, đồng thời biết trước kết thúc. lẹquydon

Nhưng không ai biết nguyên nhân thực sự cô rời đi, nếu như không phải vì chuyện ngoài ý muốn đó, Khang Vũ Ninh cam lòng với tình hình hiện tại, tiếp tục làm người phụ nữ sau lưng Tô Thần Tôn. Vấn đề là chuyện ngoài ý muốn đó tới, nên không có khả năng tiếp tục duy trì tình hình hiện nay, cô muốn nhiều hơn, thậm chí danh phận, những thứ đó Tô Thần Tôn đều không thể cho cô được, đã không cho được thì ra đi là lựa chọn sáng suốt nhất!

“Anh họ, anh nhất định phải thử món thịt do em làm này, chú hai dạy em làm đó.” Tô Đậu từ phòng bếp đi ra, cười yêu kiều khoe khoang, hoàn toàn quên bầu không khí nặng nề xung quanh, “Miếng anh họ chắc chị dâu nuôi thành kén ăn rồi, em làm chắc không thể nuốt nổi.”

Rõ ràng bàn tay kẹp lấy miếng thịt, nhưng hai ba giây sau vẫn không bỏ vào miệng, còn làm bộ như không có gì, tán thưởng nói: “Mặc dù không được như vậy nhưng mùi vị không tệ, cố gắng lên!”

“Ha ha, cảm ơn anh họ!” Tô Đậu gấp một miếng thịt đặt trong chén Thi Càng Bác, nói: “Chú hai, mau nếm thử thịt cháu kho đi.” Ánh mắt chờ mong của cô làm Thi Càng Bác không cách nào từ chối, gấp một miếng bỏ vào miệng, nhai vài miếng, hương vị thơm ngon chậm rãi tan trong miệng, ngọt mà không ngán, gia vị vừa phải, quả là không tệ!

“Chú hai, thế nào?”

“Ăn rất ngon!”

“Những món khác thì sao?”

“Tôi thử xem!”

Tô Thần Tôn nhìn hai người thân mật phía đối diện, thoáng chốc mất đi nửa khẩu vị, tại sao vậy? Vì lẻ loi một mình, hay là... Không có cô ăn không thú vị gì?

Những ngày này vì chuyện tình cảm của anh họ và chị dâu họ, Tô Đậu dường như đã quên mất một chuyện, chú hai không đề cập tới, không phải cô vẫn có thể giả vờ như không có chuyện gì sao? Haizzz, để cô tiếp tục làm đà điều đi!

Tiền Tô Thần Tôn bề ngoài ra vẻ không sao cả về, trong nháy mắt căn phòng to chỉ còn lại hai người vừa giống cha và con gái vừa giống như tình nhân. Thi Càng Bác nhìn thân thể nhỏ bé làm bộ bận rộn, như có điều suy nghĩ, cuối cùng hóa thành tiếng thở dài, rồi bước chân đi vào phòng ngủ. Tô Đậu trốn ở phòng bếp biết rõ có thể tránh được một lúc chứ không tránh được cả đời, có một số việc trước sau gì cũng phải đối mặt, chú hai Thi cho cô suy nghĩ nửa ngày, kết quả lại nghĩ rất nhiều ngày.

Khi đồng hồ treo tường chỉ số mười, Tô Đậu biết không thể kéo dài thời gian nữa, làm như vậy có vẻ quái đản quá.

Tô Đậu rón ra rón rén vào phòng ngủ, một bóng dáng cao lớn nằm trên giường, nhẹ nhàng đi tới, chú hai Thi ngủ.... Có phải cô lại tránh được một đêm không? Đấy lòng ngoài may mắn còn cảm thấy mất mát, rất mâu thuẫn, một mặt muốn chú hai, mặt khác lại sợ hãi, cuối cùng hóa thành tiếng thở dài bất đắc dĩ.

Đứng bên giường hồi lâu, xác định chú hai Thi đã ngủ, Tô Đậu rón rén cầm bộ đồ ngủ đi vào phòng tắm, tắm hết mồ hôi trên người, thân thể nhẹ nhàng khoan khoái từ phòng tắm đi ra, còn mang theo mùi hương thơm ngát. Tô Đậu nằm bên kia giường, muốn tìm vị trí thoải mái trong ngực chú hai thì sợ đánh thức anh, cuối cùng đành nằm nghiêng ngủ.

Thi Càng Bác thực sự không ngủ, anh chỉ giả vờ ngủ say, mãi đến khi thân thể nhỏ bé bên cạnh truyền đến tiếng hít thở đều đều, anh mới chuyển động tư thế ngủ, ôm thân thể nhỏ bé vào trong ngực mình, đồng thời bàn tay lặng lẽ đề lên ngực Tô Đậu nhẹ nhàng bóp nắn, thân thể dưới áo ngủ tản ra hương thơm mê người, khiến Thi Càng Bác nhiệt huyết sôi trào, dục hỏa trong nháy mắt không thể cứu vãn.

Mỗi một lần kiềm chế, mỗi một lần chịu đựng, dục vọng từ đầu đến cuối đều đạt đến đỉnh điểm. ... Thi Càng Bác nhẹ nhàng xốc đồ ngủ Tô Đậu lên, dựa vào ánh sáng yếu ớt, hai nụ hoa bị anh xoa nắn vên vên đã nhô lên, bộ ngực hoàn mỹ thoáng chốc làm Thi Càng Bác không thể dời mắt, rất muốn... Rất muốn giữ lấy, nhưng cuối cùng đành dừng tay, ôm thân thể nhỏ bé đi vào mộng đẹp.

Một đêm này một người ngủ rất ngon, một người trần trọc, một người không chớp mắt, lúc ánh mặt trời vừa ló dạng nơi chân trời, Thi Càng Bác đã rời giường, một thân đồ thể thao chạy bộ sáng sớm.

Giờ sinh học của Tô Đậu là hơn bảy giờ sáng, cô ngái ngủ bỏ nhào người về phía trước, bên kia giường trống không, con sâu ngủ thoáng cái biến mất. Tô Đậu chậm chậm từ phòng ngủ đi ra, phòng khách to như vậy yên tĩnh có phần khiến người ta sợ hãi, lúc Tô Đậu muốn la lên bên kia phòng bếp truyền đến tiếng vang rất nhỏ, cô lập tức từ từ chạy tới.

Hết chương 40

Bạn đang đọc truyện *Cô Vợ Ngọt Ngào Của Tổng Giám Đốc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 41: Về Lấy Ngưu Lang (Trai bao)

Edit: Ngọc Hân - Diễn đàn

Thi Càng Bác mặc tạp dề đàn ông xào mì, sau khi chạy bộ về anh tắm rửa rồi mới bắt đầu chuẩn bị bữa ăn sáng cho hai người, Tô Đậu thích đồ ăn Trung Quốc, còn anh thích ăn đồ Tây Âu, cho nên ngào nào cũng đều chuẩn bị hai phần ăn sáng khác nhau. Tô Đậu dựa vào cánh cửa nhìn chú hai mặc tạp dề đàn ông, lúc nào chú hai cũng khiến người ta không thể dời mắt đi được, mấy nữ sinh hâm mộ hoàn toàn biểu lộ ra mặt. Sau khi Thi Càng Bác mang mì lên bàn, xoay người thì thấy vẻ mặt xinh đẹp si mê nhìn mình, lúc đi qua cửa bùng trán Tô Đậu, nói:

“Mang mì xào ra đi.”

“Dạ!”

Tô Đậu bung mì sang, lúc cô nàng tham ăn muốn gấp một miếng thì tay cô bị vỗ hai cái, bộ dạng tủi thân trừng mắt về mặt phụng phịu nhìn chú hai, “Có phải em chưa rửa mặt đánh răng?”

“Á, cháu quên!”

Tô Đậu hoảng hồn la một tiếng, Thi Càng Bác không nói gì, sau đó thúc giục cô vào phòng rửa mặt!

Ăn xong bữa ăn sáng, Tô Đậu ngồi trên ghế lái phụ nhìn chú hai ngồi trên ghế tài xế, hỏi: “Chú hai, mấy ngày này Vân Hân không đến trường, xảy ra chuyện gì ạ?”

“Nghỉ phép đi Newyork.” Thi Càng Bác thờ ơ trả lời, ánh mắt chăm chú nhìn tình hình đường xá phía trước, Tô Đậu nghe xong kích động, wow wow xong lại hỏi, “Newyork á, cháu cũng muốn đi!”

“Lần sau dẫn em đi!”

“Thật không?”

“Thật!”

“Chú hai, yêu chú quá.”

Kit – Đột nhiên tiếng phanh xe khiến Tô Đậu gần như vọt tới kính chắn gió, may là có thắt dây an toàn, bằng không cái trán bị tội rồi.

“Chú hai, sao chú phanh đột ngột thế?” Tô Đậu hoảng hồn ồm ồm mềm mại phàn nàn.

“Cô bé, nói lại lần nữa xem nào!” Bình tĩnh như nước hồ thu cuộn cuộn kích động, nếu như thời gian và địa điểm thích hợp thì Thi Càng Bác đã đẩy Tô Đậu xuống chỗ có giường rồi, sau đó hòa tan cô vào cơ thể mình.

“Nói gì ạ?” Cô có thể giả ngu hay không, chưa nói gì cả?

Tục ngữ có câu: Lời nói như bát nước đổ đi, thu hồi cũng không được, cho nên cô không thể không giả ngu!

“Câu vừa rồi!”

“Không nói được không?”

“Được!” Dễ dàng thỏa hiệp như vậy? Tô Đậu kinh hỉ quá đỗi, Thi Càng Bác lại bổ sung thêm một câu: “Bỏ em ở đây, tự mình đi tới trường học, cách thời gian vào lớp chỉ còn 6 phút, em vẫn có thể kịp, tôi không miễn cưỡng, em nói đi.”

A a a... Gian trá! Không nên ức hiếp người ta như vậy.

Dưới sự lạm dụng uy quyền của Thi Càng Bác, Tô Đậu nói, đôi môi cô lập tức bị ngậm lấy, triền miên mút thỏa thích, lúc sắp hít thở không thông, cuối cùng Thi Càng Bác cũng thả đôi môi mềm mại dụ hoặc anh ra, rồi mới khởi động lại động cơ, xe chạy như bay tới hướng trường học. Lúc đến đường gần trường học còn hai phút, Tô Đậu chạy vào cổng trường, vừa thở hồng hển chào mấy anh mấy chị lớp trên vừa chạy lên lầu, cho dù chạy như vậy nhưng rất không may vẫn đến muộn, cũng đã qua thời gian điểm danh.

Tô Đậu đau khổ bị ở lại làm trực nhật, đều là do chú hai, nhưng cô cũng có phần không đúng, nếu cô không nói câu nói kia thì sẽ không làm chú hai lỡ thời gian đến trường, hu hu

Gần như sắp vào tiết thứ nhất, có một số người còn muộn hơn cả cô, giáo viên dạy dỗ vài câu rồi mới cho mấy bạn học vào lớp. Lúc Tô Đậu thấy rõ trong đám hỗn loạn đến muộn, không phải Vân Hân ở Newyork sao? Sao giờ.... Lúc Thi Vân Hân đặt mông ngồi xuống ghế, bị Tô Đậu kéo tới hỏi khế.

“Không phải cậu đi Newyork à?”

“Đúng vậy, hôm qua vừa về, chênh lệch múi giờ, tớ vẫn còn tưởng đang ở Newyork, ngủ quên.”

“....”

Nghỉ phép vài ngày liền có vấn đề chênh lệch giờ, ai tin được chứ? Tô Đậu cười ám muội, lúc còn muốn nói gì đó thì về mặt giáo viên rét lạnh, hô lớn: “Thi Vân Hân, Tô Đậu, hai người lập tức ra hành lang đứng phạt cho tôi!”

“Dạ!”

“Dạ!”

Về mặt hai người bị gọi tên vô cùng đau khổ rồi khỏi lớp học ra đứng trên hành lang, đương nhiên, hai người giống như khi bị mấy học sinh khác đi qua cười nhạo.

“Mẫu dạ xoa chưa thỏa mãn dục vọng? Con tức lớn như vậy!” Thi Vân Hân nói lẩm bẩm.

“Chắc là đến tháng!”

“...”

Thi Vân Hân trừng mắt liếc Tô Đậu, nén giận nói: “Tớ vừa về, bị cậu liên lụy rồi!”

“Hắc hắc, cái này gọi là có phúc cùng hưởng, có họa cùng chịu!”

“Ồ cùng đồ quý như cậu, tớ mệt chết đi được!”

“Hôm qua về, không phải được nghỉ nhiều sao?”

“Nghỉ ngơi cái cọng lông!” Thi Vân Hân luống cuống nói câu cãi lại, trong lòng thầm chửi cái tên tinh lực tràn đầy kia, sỏi xám lớn thêm khát khiến người ta hoảng sợ.

Tiếng chuông vừa vang lên Thi Vân Hân đi chậm chậm về phòng học, hình ảnh không hề thực nữ, đặt mông ngồi xuống ghế rồi mệt mỏi nằm gục xuống bàn học. Tô Đậu đi vào lớp, thấy Thi Vân Hân thoáng chốc đã ngủ, về mặt ngạc nhiên nhưng không dám thể hiện ra ngoài.

Thi Vân Hân ngủ trọn ba tiết, tiết thứ ba là tiết toán học, Thi Cánh Bác đi lên dùng ánh mắt hỏi dò Tô Đậu bên cạnh, vì có sự ăn ý nên Tô Đậu lập tức giải thích nói: “Thưa thầy, bụng Vân Hân không thoải mái, cô ấy không tới phòng y tế ạ.”

“Để bạn ấy ngủ đi, tiếp tục!”

Như trút được gánh nặng, sau đó trên lớp học vang lên tiếng giảng bài của Thi Cánh Bác, toàn bộ bạn học đều nghe rất hăng say, không thấy nhàm chán chút nào, càng không có bạn học phá phách. Chủ yếu là trong quá trình giảng bài Thi Cánh Bác dùng giọng điệu thoải mái khiến mấy bạn học nhất thời thích môn khoa học tự nhiên, toán học cũng không khó học, vấn đề nằm ở chỗ có hứng thú hay không mà thôi.

Mỗi lần có tiết dạy của Thi Cánh Bác mấy bạn học cùng lớp đều cảm thấy thời gian trôi qua rất nhanh, mỗi tiết đều có 45 phút, sao chưa chi đã muốn tan học rồi? Lê quý đơn,

“Ngày mai có cuộc thi trắc nghiệm nhỏ, về nhà nhớ ôn tập đề thi cho kỹ, mấy bạn học thi trắc nghiệm lần trước không được khá nhất định phải chú ý.”

“Dạ!” Các bạn học trong lớp phụ họa, đây chính là đoàn kết lực lượng.

“Tan học!”

“Thầy Thi, bài này em có chút không hiểu!”

Trên bục giảng, mấy nữ sinh vây quanh bóng dáng cao ngất, cảnh như thế này gần như ngày nào cũng diễn ra một lần, mặc dù Tô Đậu hơi ăn dấm chua, nhưng cũng không biểu hiện ra mặt. Sau khi hết tiết thứ tư, Tô Đậu nhận được tin nhắn của chú hai gửi tới, ba chữ cỡ chữ vang lên rất mạnh mẽ, vô cùng mập mờ. Tô Đậu kéo Thi Vân Hân đi ra góc khuất bí mật của vườn trường, xa xa đã nhìn thấy bóng dáng cao lớn của Thi Cánh Bác đứng đó, tốc độ bước nhanh hơn rồi bỏ nhào về phía trước.

Thi Cánh Bác đón Tô Đậu vào lòng, Thi Vân Hân vẫn ngáp liên tục, ăn phần cơm trưa của Tô Đậu, Thi Cánh Bác cũng chia cho cô ấy một ít, vì không biết Thi Vân Hân từ Newyork về cho nên không mang theo phần cơm cho cháu gái.

“Vân Hân, nói cho cậu biết một chuyện.” Tô Đậu cười ngọt ngào.

“Chuyện gì?” Có cảm giác điềm xấu chạy sau lưng, khiến Thi Vân Hân đề phòng.

“Tớ đã đi khu Hồng Đăng, chú hai dẫn tớ đi.”

Khu Hồng Đăng là khu nào? Thi Vân Hân dùng ánh mắt hỏi chú hai của mình, đầu Thi Cánh Bác đầy vạch đen, muốn nói nhưng lại bị Tô Đậu chạy trước một bước, nói: “Câu lạc bộ Ngưng Lang (traị bao).”

Bò, Ngư Lang?

Thi Vân Hân kinh ngạc há to miệng, gần như có thể nhét cả một quả trứng gà, cô chỉ đi Newyork có mấy ngày, sao những chuyện tốt này cô lại không gặp được?

Nhìn quá trình Thi Vân Hân từ kinh hoảng trở thành cười ngây ngô, khiến Thi Cánh Bác nghĩ đến cảnh Dạ Ngừ Đồng tưởng mình là Ngư Lang nhảy xổ vào, nếu để ba cô bé này ở cùng một chỗ, thiên hạ này sẽ rối loạn, anh tựa như quên mất Vân Hân ham thích quái dị... Không giống người thường!

“Chú hai!”

“Sax, gì vậy?” Lúc này đến phiên Thi Căng Bắc cảm giác có làn gió lạnh chạy qua sau lưng, đây là dự cảm chẳng lành ư?

“Cháu muốn đi khu Hồng Đăng!”

“Không được!” Thi Căng Bắc kiên quyết từ chối, nhưng lúc này Tô Đậu lại nói: “Cũng được, chỗ đó có một cô gái bằng tuổi chúng ta, mấy anh Ngưu Lang bên trong câu lạc bộ đều bị bạn ấy vồ rồi.”

“A a a... Đậu Đậu thôi, cậu đừng nói nữa, cậu nói tiếp tớ liền muốn điên lên rồi, tớ cũng muốn vồ như vậy, nhất định phải vồ lấy!”

“.....”

“Thật ra, tớ cũng muốn vậy... Vồ lấy!”

Hai cô bé này thật là xem Thi Căng Bắc như người chết, đứng trước mặt một người đàn ông mà cứ nói vồ lấy vồ lấy, rốt cuộc là có biết rụt rè hay không? Sắc mặt Thi Căng Bắc tối xuống, uy hiếp nói: “Các hai người nếu muốn đi khu Hồng Đăng, tôi lập tức tách hai người ra, nói được thì làm được, không tin các người thử khiêu chiến ranh giới cuối cùng của chú hai xem!”

Khiêu chiến ranh giới cuối cùng của chú hai? Rốt cuộc hai cô bé này có dám khiêu chiến không?

Thật ra Thi Vân Hân không có gì là sợ, cô không ở chung với Thi Căng Bắc, ngược lại là Tô Đậu, một khi bị phát hiện, người chịu tội là cô ấy chứ không phải cháu gái Thi Vân Hân này. “Vân Hân, không đi được không?” Nói Tô Đậu cô không có gan cũng được, cô thật sự không dám khiêu chiến ranh giới cuối cùng của chú hai Thi.

“Sợ cái gì! Không phải chú hai đã gửi tin nhắn cho cậu, đêm nay có việc sẽ về nhà rất muộn ư, cậu sợ đông sợ tây làm gì?” Thu Vân Hân rất khinh bỉ nhìn sang Tô Đậu, quen biết Tô Đậu nhiều năm như vậy, lá gan sao bỗng chốc nhỏ đi thế?

Sợ đông sợ tây? Một cho cô ấy nói, Tô Đậu tức giận phản bác nói: “Cậu không ở cùng chú hai, đương nhiên to gan lớn mật rồi, tớ ở cùng chú ấy, ranh giới cuối cùng của chú ấy tớ chưa từng lĩnh giáo, tớ không muốn chịu tội đâu.”

“.....”

Lời Tô Đậu nói thức tỉnh Thi Vân Hân, trong nháy mắt sắc mặt u ám, rất không phân biệt nói: “Tớ từng lĩnh giáo, tớ bị giam trọn ba ngày trong phòng tối đen!” Hơn nữa lúc đó cô mới năm tuổi, trong lòng vẫn còn chút ám ảnh.

“Cho nên, ‘đẹp đường về phủ’ thôi!”

“Không được! Cho dù bị giam trong phòng tối lần nữa, tớ cũng muốn đi!”

“.....”

Tô Đậu rất muốn vẽ vòng tròn nguyên rùa Thi Vân Hân, tưởng là thuyết phục cô ấy bỏ cuộc giữa chừng, kết quả càng bị áp chế lại càng hăng, việc này là không nên đi về phía có hổ, hu hu... Cô không muốn đi, chú hai, cứu cháu!

Dưới sự lạm dụng uy quyền của Thi Vân Hân, cuối cùng Tô Đậu cũng phải đi, chuông vừa vang lên, hai người lao như mũi tên chạy về phía xe bus, chờ tầm 5 phút hai người lên xe, phong cảnh ven đường không lọt vào mắt Tô Đậu được, hiện giờ cô đau khổ muốn đập đầu vào kính thủy tinh, may là Thi Vân Hân phân tán sự chú ý của cô, thỉnh thoảng hỏi này hỏi nọ.

Xe bus chỉ dừng ở ba trạm, trên đường đi không bị tắc đường, tốc độ lại hơi nhanh, nửa giờ sau hai người xuống ở trạm xe bus khu Hồng Đăng, rồi đi bộ khoảng hai ba phút đến câu lạc bộ. Thi Vân Hân giống như họ Lưu lạc vào công viên, vô cùng tò mò, còn dùng điện thoại chụp mấy tấm hình lưu niệm, chứng minh mình đã tới đây!

“Vân Hân, cậu không sợ những tấm hình này sẽ bị chú hai nhìn thấy hả?”

“Sợ cái gì chứ!”

“.....”

Cô gái to gan lớn mật, chỉ e thiên hạ chưa loạn, sao biết chữ “Chết” ghi thể nào chứ!

Thi Vân Hân kéo Tô Đậu chậm chậm đi vào, lúc này trong câu lạc bộ không đông lắm, nhìn thấy có khách vào cửa, nhân viên phục vụ muốn đi lên trước chào đón, nhưng còn chưa đi được mấy bước đi bị ngã nhào xuống đất, trong nháy mắt tiếng gào thét thảm thiết vang vọng cả câu lạc bộ. Tô Đậu từng chứng kiến một lần rồi nên đã chuẩn bị tâm lý, còn Thi Vân Hân bên cạnh chưa từng gặp tình cảnh này, cô có thể bị hù ngã không?

“Này, cô làm gì thế?”

Dạ Từ Đồng nâng mi mắt, liếc mắt nhìn cô gái xa lạ cản đường, “Liên quan gì đến cô, cú!”

“Cô!”

Chưa từng có người dám to tiếng với cô, Thi Vân Hân nhất thời tức giận, đưa tay đẩy Dạ Từ Đồng ra, Nguru Lang bị đè trong nháy mắt khôi phục tự do, nhấp nháy mắt nhìn hai cô gái sắp chiến đấu, Jack hoảng sợ vội ngăn cản, tách hai cô gái ra: “Cô Đồng, đừng gây chuyện, nếu để anh rề cô biết, cô phải chịu phạt đó!” Đầy mùi uy hiếp, Dạ Từ Đồng muốn tiếp tục đánh nhau tất nhiên cũng không dám, nhưng cơn giận này không thể nuốt xuống, cho nên oán giận trừng mắt liếc Thi Vân Hân ra đáng đại tiểu thư.

“Xin lỗi, bạn tôi không phải có ý muốn đẩy cô.”

Tô Đậu gặp đến độ như kiến trên chảo, hai bước đi tới, xin lỗi nói với Dạ Từ Đồng.

“Sao phải xin lỗi cô ta? Tổ chính là có ý đẩy cô ta.” Tô Đậu cảm giác sau lưng mồ hôi thấm ướt, Vân Hân đừng gây thêm phiền toái cho cô nữa chứ? Nói cho cùng câu lạc bộ này là địa bàn của người ta, không phải là lúc cô giờ trò thiên kim tiểu thư ra.

“À, tôi nhớ rồi, cô là người ngày hôm đó....”

“Tôi tên Tô Đậu!”

“Nguru Lang của cô chưa tới sao?”

“.....”

Nháy mắt trán Tô Đậu đầy vạch đen, nói: “Chú ấy không phải Nguru Lang, chú ấy là ba nuôi của tôi, tên là Thi Cảnh Bác, cô ấy là bạn tôi Thi Vân Hân!”

Dạ Từ Đồng chu môi hừ hừ, rồi quay sang nói với Jack: “Cô đây khát nước, rót ít nước trái cây lại đây giúp tôi.”

“Dạ!” Jack không dám chậm trễ với tiểu tổ tông này, quay đầu hỏi Tô Đậu, Thi Vân Hân: “Hai cô muốn uống gì?”

“Hồng trà, hai ly!”

“Xin chờ một chút!” Sau khi Jack vội vàng rời đi, Dạ Từ Đồng lập tức tập trung nhìn con mồi, tiếp tục vồ lấy mấy anh Nguru Lang. Còn Tô Đậu và Thi Vân Hân nghiêng răng nhìn người kia, tại sao cô ta lại có thể không kiêng nể gì vồ lấy Nguru Lang, còn hai người bọn cô thì ngồi bên cạnh nhìn người kia nóng vội, “Không được, tổ muốn vồ!”

“Vân Hân, cậu đừng làm loạn.”

“Tại sao cô ta có thể?”

Tô Đậu nhìn theo hướng Thi Vân Hân chỉ, nhìn bộ dạng háo sắc của Dạ Từ Đồng vồ vập lấy Nguru Lang, nói không ham một thi đó là gạt người, vắn đề là nằm ở chỗ người ta là em vợ của ông chủ câu lạc bộ này, bọn cô có thể sáng vai ngang cùng người ta sao?

Hết chương 41

Bạn đang đọc truyện *Cô Vợ Ngọt Ngào Của Tổng Giám Đốc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 42: Phía sau hạnh phúc là phải trả một cái giá vô cùng nặng nề!

Edit: Ngọc Hân – diễn đàn

Dù Tô Đậu có khuyên đi nữa, cũng không khuyên được Thi Vân Hân động lòng, ánh mắt dò nhìn xung quanh câu lạc bộ mờ tối, lúc này có một đôi giày Tây tiến vào cửa, về mặt người đàn ông lạnh lùng, Thi Vân Hân bắt chập tất cả trực tiếp nhào về phía cửa....

“Cô là ai?” lê quý,đôn

Giọng nói rét lạnh, vô tình khiến người ta run như cây sậy, thân thể nhỏ bé của Thi Vân Hân bị xách lên run rẩy, run giọng nói: “Tôi, tôi là khách ở đây, anh, anh không phải là Nguru Lang (Trai bảo) sao?” Một câu nói mà nói đứt quãng, hóa ra là đầu lưỡi xoắn lại, hu hu... Người đàn ông này thật đáng sợ, chú hai, cứu cháu gái chú với.

“Ngư Lang?” Người đàn ông cười lạnh một tiếng. “Con mắt nào của cô nhìn thấy tôi là Ngư Lang?” Anh ta là đến để bắt người, thì ra cô gái này mắt bị mù, người đàn ông độc ác nghĩ.

Ngoài cửa ồn ào bắt đầu khiến một số khách, nhân viên phục vụ chú ý, vì Thi Vân Hân lỡ mồm Tô Đậu bắt chắp khó khăn, thân thể run rẩy tiến lên, sợ hãi mở miệng nói: “Thật xin lỗi, bạn tôi không phải phải xem anh là Ngư Lang đâu, cô ấy, cô ấy nghe lời tôi nói, mới có thể làm, làm...” Bây giờ ngay cả nghĩ đến cái chết Tô Đậu cũng có rồi, sao tác phong người đàn ông này đáng sợ như vậy chứ?

“Cô nói với cô ta cái gì? Nói nghe thử xem nào!” Người đàn ông vẫn biểu hiện lạnh lùng như cũ, trong giọng nói nghe như là chăm chú lắng nghe, thực chất là uy hiếp nếu Tô Đậu không nói thật thì xách cô gái trên tay ném ra khỏi câu lạc bộ.

Tô Đậu lại kiên trì lần nữa, nói rõ tình hình ngày đó, ánh mắt tối sầm lại, nghiêng mắt nhìn người nằm trên tay người kia, cô nhỏ kia thật sự có gan, thể mà dám bắt chước! Người đàn ông không hề báo hiệu buông tay ra, móng Thi Vân Hân tiếp xúc thân mật với sàn nhà cứng và lạnh như băng.

“Á, đau...”

“Vân Hân!”

Người đàn ông cũng chẳng thèm nhìn Thi Vân Hân bị ném đau, sắc mặt cực kỳ khó coi, nói với phòng khách yên tĩnh: “Tôi đếm tới ba, em không ngoan ngoãn đi ra, coi chừng cái móng của em!” Người đàn ông lại dùng ánh mắt ba phần sắc bén lướt qua, không có thân thể nhỏ bé đâu, không ra đúng không, bị bắt được đừng trách anh ta không nể mặt!

“Một.”

Người trong câu lạc bộ không dám lộn xộn, cũng không dám quá lớn tiếng, ngay cả hô hấp cũng phải kìm nén.

“Hai.”

Dạ Từ Đồng trốn ở góc phòng biết rõ không thể tránh khỏi, lúc người đàn ông sắp đếm tới ba, buộc lòng phải lê chân xuất hiện trước mặt mọi người, về mặt cầu xin nói: “Không cần phải đếm, tôi, tôi đi ra là được chứ gì!”

Tô Đậu quay đầu nhìn người đàn ông cao lớn nhưng cả người lạnh như băng, trong đầu hiện lên người anh Quan nói, chẳng lẽ chính là người trước mắt này? Từ huyết của Dạ Từ Đồng chính là anh ta sao?

“Tôi cho rằng em muốn trốn cả đời đấy!”

Nếu như có thể, cô nhất định sẽ trốn rất xa anh ta, vấn đề là cô không có gan trốn.

“...”

Đứng trước mặt người đàn ông, Dạ Từ Đồng không có phần phản bác, nhiều năm trước cho tới bây giờ, chỉ có phần bị bắt nạt, phần ăn xong lau sạch. Đúng, cô đã là vợ chưa cưới của người đàn ông trước mắt này, hôn lễ sẽ cử hành sau khi cô tốt nghiệp trung học, nếu nói là cam tâm tình nguyện ư, Dạ Từ Đồng chẳng tình nguyện chút nào. Cô hoàn toàn không thích người đàn ông này, sợ hãi hơn cả thích, cả một đời, sao trôi qua đây?

“Theo tôi về nhà!”

“... Anh, anh sẽ phạt tôi sao?” Mỗi lần bị anh ta bắt từ câu lạc bộ, kết cục chỉ có một, cái móng đau đến không ngồi được, đồng thời ba ngày ba đêm không thể xuống giường. Tính cách anh ta cô không thể nào chịu nổi, bởi vì hình thức trừng phạt của anh khiến cô không thể nào học được, thành tích từ thứ ba trong lớp rốt cuộc thứ 42, giáo viên mấy lần cảnh cáo cô, nhưng thành tích không lên được, chính cô ấy phải tìm trường học nhận cô.

“Em cứ nói đi?”

“.....”

Dạ Từ Đồng rất muốn nói sẽ không, nhưng khóe mắt liếc thấy sắc mặt anh ta rất khó coi, đánh chết cô cũng không tin anh ta sẽ không trừng phạt mình, anh ta mà tốt như thế ư?

“Đi!”

“Tôi, tôi đau bụng!” Cái khó ló cái khôn, Dạ Từ Đồng ôm lấy bụng, nhéo đùi một cái, nước mắt từ trong hốc mắt rơi ra, người đàn ông bình tĩnh ung dung, nhìn cô gái trước mặt diễn kịch, nói: “Đau lắm hả?”

“Dạ...” Dạ Từ Đồng “Đau” đến mồ hôi túa ra, chỉ có thể dùng giọng mũi đáp lại.

“Được, vậy tôi xoa giúp em, chờ một chút sẽ hết đau.” Người đàn ông ra vẻ muốn vuốt tay ra lại bị Dạ Từ Đồng nhanh nhẹn né tránh, rồi mới nói: “Đột nhiên hết đau rồi!” Bị anh ta xoa bụng, lại còn trước mặt mọi người.

Coi như cô bé kia thức thối! Người đàn ông xoay người lại lạnh lùng liếc mắt nhìn Thi Vân Hân vẫn ngả ngồi trên sàn nhà, rồi mới xách Dạ Từ Đồng như xách gà con rời khỏi câu lạc bộ. Không còn hai người Dạ Từ Đồng và người đàn ông kia, câu lạc bộ lại khôi phục náo nhiệt, âm nhạc du dương vang

vọng cả nơi góc khuất....

“Vân Hân, đi thôi!”

Chỗ này không thể ở lâu, Tô Đậu liếc mắt nhìn đồng hồ treo tường, chín giờ tối, về đến nhà cũng đã mười giờ rồi, nếu tiếp tục ở đây khó dám đảm bảo chú hai sẽ không lo lắng.

“Tớ chưa vô được ai, không cam lòng đi về tay không.” Mặc dù có chuyện náo loạn xen vào, cũng bị tác phong người đàn ông kia dọa cho một trận, nhưng Thi Vân Hân nhất định phải vô lấy được một Nguru Lang mới hài lòng rồi đi.

Tô Đậu không lay chuyển được, cuối cùng đành mặc kệ Thi Vân Hân hăng hái; lúc này Thi Vân Hân thông minh hơn, không làm việc lỗ măng, mà tập trung mục tiêu mới ra tay.

Bị thân thể nhỏ bé đè xuống đất, Quan Kiệt buồn cười cong đôi môi khêu gợi, hình ảnh này khiến anh ta nhớ tới cảnh một năm trước áp chế cô vợ đánh đá, chính anh ta ép vợ như thế này dẫn về, không nghĩ tới một năm sau người bị đè lại là mình, đây là ứng với câu ‘Phong thủy luân chuyển’ sao?

“Cô bé, cô làm gì ở đây?”

“.....” Giọng nói rất quen thuộc, hơn nữa gần trong gang tấc... Cũng may Thi Vân Hân không ngẩng đầu lên, nếu ngẩng đầu lên thì không hay rồi, nhưng trước mắt chính là khuôn mặt nam tính của chú hai, song, sao khuôn mặt lạnh lùng kia cũng xuất hiện ở đây?

“Dật Sâm, đề nghị của cậu, tôi chấp nhận!”

Thi Càng Bác sâu xa khó hiểu nói, điều này làm Thi Vân Hân duỗi lưng vênh lên, giống như sẽ có chuyện gì xảy ra khiến người ta sợ hãi.

“Đề nghị gì?”

“Càng Bác, đừng dọa cô ấy!” Quan Kiệt níu thân thể nhỏ bé run rẩy đứng dậy.

“Tôi giống như đe dọa sao?”

“Không phải giống, mà là đe dọa trắng trợn!” Quan Kiệt sửa nói lại.

Thi Vân Hân càng nghe càng hoảng sợ, sau đó vừa chạy ra ngoài vừa hét lên với Tô Đậu: “Đậu Đậu, chạy mau!”

Động tác của hai người gần như là xông ra ngoài, sau khi cách xa câu lạc bộ, thở hồng hộc từng ngụm từng ngụm, Thi Vân Hân chưa tỉnh hồn, nói: “Thật đáng sợ, sao chú hai lại ở trong câu lạc bộ?” Tô Đậu đảo mắt, sao cô biết được chú hai sẽ ở trong câu lạc bộ, cô không muốn chết, cô tuyệt đối sẽ không chui đầu vào lưới moi tin!

“Chú hai nói gì, sao cậu lại sợ như vậy?”

Khi hai người nói chuyện thì chân bước tới trạm xe bus, rõ ràng có xe ngồi nhò, sao phải chạy bắt xe bus? Hai người thật sự là sợ đến choáng váng, nói chính xác là giật mình sợ không hề nhẹ.

“Chú ấy nói với chú Đường là đồng ý đề nghị của chú ấy, tớ...”

“Đề nghị gì?” Lúc này ngược lại Tô Đậu rất tò mò, trái tim treo ngược lên rồi.

“Tớ chưa nghe hết đã chạy ra đây, sao biết là đề nghị gì.” Nếu không phải bị đe dọa, cô đã không quên hỏi đề nghị trong miệng họ rồi, hu hu... Đừng để cô đoán đúng chứ, chú hai muốn ném cô cho sói lớn Đường Dật Sâm.

“....”

Trong lòng tò mò nhưng lại không biết được sự thật, Tô Đậu không nói gì, đồng thời trán đầy vạch đen, vừa muốn chạy lại vừa muốn hỏi cho rõ ràng?

“Lên xe!”

Đợi gần mười phút mà không có chiếc xe bus nào đỗ lại, ngược lại có một chiếc xe Benz đón, sắc mặt chủ nhân âm u, khiến người ta vô cùng sợ hãi, làm hai cô gái cũng không dám tới gần. Thực tế ở ghế đằng sau còn có một người đàn ông đẹp trai nằm nhắm mắt nghỉ ngơi, hai người Tô Đậu và Thi Vân Hân tới đây bạn bạn đẩy tôi, không dám lên xe. Một khi lên chiếc xe này muốn chạy trốn thì càng khó khăn, hu hu... Ai tới cứu bọn cô với?

Hai người đàn ông trên xe dường như càng nhẫn nại hơn, chỉ là sắc mặt càng lúc càng tối càng khó nhìn mà thôi. Trong lòng Tô Đậu biết nếu mình không lên về đến nhà vẫn phải chịu tội, cuối cùng ngoan ngoãn lên chỗ ghế lái phụ. Thi Vân Hân dù sợ hãi cũng không dám gánh chịu hậu quả, theo lên ghế sau xe, nhưng cô ngồi gần cửa sổ, cả người Đường Dật Sâm không đến nổi lạnh như băng, về mặt luôn không thích cười khiến Thi Vân Hân không đoán ra bây giờ anh ta nghĩ gì, cũng không biết sau khi về nhà phải chịu hậu quả như thế nào. Bây giờ nghĩ tới khả năng khiến Thi Vân Hân không tự chủ run rẩy cả người.

Sao cô và Tô Đậu lại kết thúc bi thảm như vậy chứ, đều để bọn cô gặp phải người đàn ông kinh khủng như thế, haiz haizz haizz... Thi Vân Hân thầm

oán ba tiếng liên tục, nhưng nghĩ lại, người đàn ông bọn cô gặp được cũng xem như khá được, so với người đàn ông của Dạ Từ Đồng... Thi tốt hơn rất nhiều, ha ha!

“Cười cái gì?” Người đàn ông nhắm mắt lạnh lùng phá vỡ bầu không khí ngột ngạt.

“Ách...” Chết đến nơi rồi vẫn còn cười được, trên đời này chỉ có cô ngốc Thi Vân Hân. “Tôi...”

Không biết có phải Tô Đậu là giun trong bụng cô hay không, không thể ngờ lại thốt ra nói: “Cậu ấy đang cười mình gặp được người tốt, tốt hơn... So với em vợ của anh Quan.”

“Hiểu ý tứ chỉ có Đậu Đậu, cậu thật sự rất hiểu lòng tôi!” Nếu không phải cách cái ghế dựa lưng, Thi Vân Hân nhất định vỗ lấy Tô Đậu rồi hôn một tiếng thật kêu.

“Em vợ Quan Kiệt? Cô bé Đồng kia?” Đường Dật Sâm mở đôi mắt lạnh lẽo, hỏi hai cô bé trước mặt.

“Đúng vậy, chú Đường, chú quen cô ta?” Hỏi những câu này không phải là Tô Đậu, mà chính là Thi Vân Hân ngồi bên cạnh Đường Dật Sâm, đôi mắt mong chờ nhìn qua người đàn ông, trong giọng nói có vị chua.

“Nghe qua mà thôi!” Đường Dật Sâm hơi hốt đáp lại, còn sự thật chính là anh ta nhận thiết kế áo cưới cho một người đàn ông, cô bé kia đúng là Dạ Từ Đồng. “Hôm nay cô ta ở trong câu lạc bộ à?”

“Đúng vậy, còn gặp phải chồng chưa cưới của cô ta nữa!” Lúc này đến lượt Tô Đậu không muốn làm người ngoài cuộc, cười híp mắt giành nói trước khi Thi Vân Hân lên tiếng: “Bối vậy cho nên, chúng ta quá hạnh phúc.”

“.....”

“.....”

Trong lòng hai người đàn ông thầm cười lạnh: Phía sau hạnh phúc là phải trả một cái giá vô cùng nặng nề!

Hu hu... Cô muốn thu hồi câu “Chúng ta quá hạnh phúc” kia! Bây giờ cô chẳng hạnh phúc chút nào, ngược lại còn thảm thương hơn Dạ Từ Đồng gấp trăm lần, thậm chí là ngàn vạn lần!

Tô Đậu đảo đôi mắt thờ trắng, tránh trong góc tường, đề phòng chú hai Thi tới gần!

“Tới đây!”

Sau khi không khí nặng nề yên tĩnh bị phá vỡ, đổi lại là sự lạnh lùng tức giận, bây giờ Tô Đậu tình nguyện bị chú hai nhốt trong phòng kín chứ không cần bị đánh mông, ngày mai còn phải đến trường, cái mông bị đánh sưng lên sao ngồi? Muốn cô đứng học cả ngày sao?

“Đừng mà!” Tô Đậu nhỏ giọng phản kháng, về mặt Thi Càng Bác nặng nề ngồi bên mép giường, cố ý kéo dài giọng, nói: “Tôi đếm đến ba em không lại đây, tôi phải qua đó thì tôi sẽ xách em như xách thỏ con ném ra bên ngoài.” Điều này chọn trước chọn sau đối với Tô Đậu đều không có lợi, khuôn mặt nhỏ nhắn của Tô Đậu đau khổ nghe chú hai Thi đếm.

“Một.”

Hu hu... Thật sự không nên trừng phạt người ta như vậy!

“Hai.”

Lúc Thi Càng Bác đếm tiếng thứ hai, cuối cùng Tô Đậu cũng có hành động, cô kéo lê bước chân vô cùng chậm rãi, sau khi chữ ba sắp ra khỏi miệng, người gấp gấp bỏ nhào ra trước, Tô Đậu nhào vào trong lồng ngực rộng lớn ấm áp kia, chép miệng nhỏ nhắn, yếu ớt nói: “Đừng đánh mông!”

“Tôi nói rồi, đừng khiêu chiến ranh giới cuối cùng của tôi, có phải tôi thương em nên em xem lời cảnh cáo của tôi như gió thoảng bên tai?” Có phải cô bé này đoán anh không dám đánh cô đúng không? Yêu thương là một chuyện, không đếm xỉa tới lời cảnh cáo của anh lại là chuyện khác, sẽ không vì thương cô mà hạ thủ lưu tình. Thi Càng Bác giữ Tô Đậu trên đùi, bàn tay hung hăng đánh xuống mông cô.

“Bốp bốp bốp!”

Tiếng kêu vang dội quanh quẩn trong phòng ngủ, mông Tô Đậu bị đánh liên tục ba phát, độ mạnh yếu vừa phải, không nhẹ cũng không nặng, Tô Đậu đau đến đỏ vành mắt, lúc chú hai Thi sắp đánh cái thứ tư, Tô Đậu đưa tay nắm lấy tay chú hai Thi, khóc sịt sịt xin tha thứ, “Hu hu... Không dám không dám, chú hai đừng đánh mông nữa!”

“Nói, còn dám khiêu chiến giới hạn cuối cùng của chú hai nữa không?”

“Không dám!” Tô Đậu khóc đến đỏ mặt, tui thân nói.

“Lần này bỏ qua cho em, nếu có lần nữa, chú hai không chỉ đơn giản đánh mông như vậy đâu, biết chưa?” Nhìn cô bé bày đủ cách tui thân, nói Thi Càng

Bác không đau lòng đó là gat người, nhưng trong lòng vẫn cứng rắn, nếu không cô bé kia càng ngày càng không cách nào trị được, vậy được sao?

Đánh hai ba cái coi như tiện nghi cho Tô Đậu rồi, còn bên phía Thi Vân Hân thật sự không có vận may như vậy!

“Biết ạ!”

“Nhanh vào phòng rửa mặt đi.”

“Dạ!”

Thi Cánh Bác vừa ra lệnh Tô Đậu lập tức hành động, vì làm sai việc nên càng ngoan hơn bình thường, nhìn bóng dáng chân thấp chân cao chạy vào phòng tắm, Thi Cánh Bác vừa bức mình vừa buồn cười, bức bội trong tim cũng dần tiêu tan, lúc Tô Đậu đi ra, nói: “Đói bụng không?”

“Đói ạ!” Tô Đậu không làm kiêu, bụng cô thật sự rất đói, còn chưa được ăn cơm tối, lại bị chút dạy dỗ một lúc, bụng đói càng thêm đói.

“Qua giúp tôi một chút!”

“Dạ!”

Hai người từ phòng ngủ đi ra phòng bếp, Thi Cánh Bác lấy nguyên liệu từ trong tủ lạnh ra, rồi ra lệnh Tô Đậu giúp rửa thái rau, Tô Đậu đứng trước bồn rửa, vừa bận rộn vừa lo lắng mở miệng: “Chú hai, Vân Hân có thể bị đánh mông như cháu hay không?” Chỗ mông vẫn hơi đau làm Tô Đậu hơi nhăn mày, hu hu... Đau quá.

“Quan tâm chính mình trước khi quan tâm người khác!”

“.....”

Chú hai thật vô tình, đó là cháu ruột của chú ấy, sao có thể nói như vậy chứ!

Sau khi ăn xong cơm rang trứng, lấp đầy bụng, Tô Đậu tắm rửa, từ trong phòng tắm đi ra cô bị chú hai Thi gọi đến bên giường, không biết chú hai Thi định làm gì, cả người Tô Đậu run rẩy, hỏi: “Chú hai, không phải chú cho cháu ăn no có sức rồi lại đánh mông người ta đấy chứ?”

“Em cứ nói đi!” Thi Cánh Bác không trả lời thẳng, ngược lại ném vấn đề đó lên trên người cô, để cô tự hỏi chính mình, biết hồi lỗi!

“Cháu.... Mông người ta còn đau, chú hai, đừng đánh!”

Tô Đậu sợ, đôi chân nhỏ nhắn không tự chủ lùi về sau, Thi Cánh Bác trợn trắng mắt lên, đưa tay kéo thân thể nhỏ bé về, “Nằm sấp xuống, đừng nhúc nhích!” Tô Đậu bị ép nằm xuống giường, không dám lộn xộn, váy ngủ bị nhếch lên đến hông, quần lót bị còi xuống tới đầu gối, khuôn mặt Tô Đậu đỏ bừng như trứng gà, đưa tay cản động tác tiếp theo của chú hai.

“Chú hai, đừng mà!”

Tô Đậu tình nguyện bị đau chứ không muốn chú hai Thi nhìn mông mình, nói thật ra thì Tô Đậu lo lắng có vẻ dư thừa, thân thể cô có chỗ nào chú hai Thi chưa nhìn qua, chưa sờ qua? Bây giờ che che giấu giấu chẳng phải có vẻ làm kiêu quá mức sao?

“Buông hai tay ra!” Thi Cánh Bác trầm giọng ra lệnh.

“Đừng!”

“Em thích đứng học bài đúng không?” Nếu không tiêu sưng, nhất định ngày mai phải đứng, lúc anh đánh có dè chừng, sao bây giờ sưng lợi hại như vậy?

“Cháu....” Tô Đậu chần chờ mấy giây, cuối cùng thả hai tay ra để chú hai Thi bôi thuốc cho mình, thuốc mỡ bôi lên vết sưng mát lạnh làm thần kinh Tô Đậu bớt đau, không tự chủ ngủ quên. Đêm nay Tô Đậu nằm sấp ngủ, mặc dù ngủ không yên ổn nhưng cũng xem như một giấc đến sáng.

Ăn xong bữa ăn sáng Tô Đậu lại bị chú hai Thi ném ở đầu giường gần trường như mấy lần trước, bước chân rẽ đi về phía trường học, cái mông sau khi được bôi thuốc mỡ dầu sưng đỏ đã tan đi một nửa, nhưng cảm giác đau đớn vẫn còn, so với hôm qua thì đã khá hơn nhiều. Trận dạy dỗ nhỏ này rốt cuộc cũng làm Tô Đậu không dám làm loạn, hậu quả cô không thể nào gánh được.

Sau khi chào buổi sáng với đàn anh đàn chị, Tô Đậu đi lên lầu, vừa vào phòng học thì thấy Thi Vân Hân nằm úp sấp trên bàn, vẻ mặt tiêu tụy, dưới hai hốc mắt đen thui, xem ra cậu ấy bị trừng phạt lợi hại hơn cả cô. Chú Đường không phải là một người đơn giản, hình thức xử phạt chắc chắn lợi hại hơn chú hai Thi vài lần, haizz, Vân Hân thật đáng thương quá, để cô ấy gặp phải người đàn ông lợi hại như chú Đường, bị kịch mà.

“Vân Hân?”

Tô Đậu trở về chỗ ngồi, cẩn thận ngồi xuống, không dám ngồi mạnh sợ trầy da ở mông.

“Hả?” Thi Vân Hân hí hóp mắt, mơ hồ lên tiếng, mấy giây say nói lảm bảm: “Tối hôm qua về đến nhà, chú hai đối xử với cậu thế nào?”

Quan tâm chính mình trước khi quan tâm người khác... Lúc Tô Đậu muốn thốt ra những lời này, vội vàng ngậm miệng lại, hu hu... Cô bị lây bệnh rồi! Văn Hân là vận may, là chị em tốt của cô, cô không thể vô tình như chú hai được.

Hết chương 42

Bạn đang đọc truyện *Cô Vợ Ngọt Ngào Của Tổng Giám Đốc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 43: Con gái mười tám tuổi

Edit: Ngọc Hân – diễn đàn

“Bị... Bị...” Tô Đậu không thể nào nói nên câu đầy đủ, bị đánh mông không phải là chuyện vinh quang gì cả, chuyện này bảo cô mở miệng sao đây!

“Bị cái gì? Nhốt trong phòng kín sao?” Thi Văn Hân quay đầu, không mở mắt, vô lực hỏi. lqdon

Đêm qua, chú Đường bị quý sắc nhập vào người, giày vò cô suốt cả đêm, nếu như không phải nhớ hôm nay cô còn phải đến trường, hu hu... Chắc hẳn giờ này cô còn đang ở trên giường, sao đó tiếp tục lần qua lần lại, cô đã xin tha thứ, cái tên sói đuôi to kia còn không chịu buông tha cô, hành động quả thực muốn cô không ngừng...

“Không phải! Bị đánh mông!”

“....”

Thi Văn Hân hết chỗ nói, chú hai trừng phạt quá nhẹ rồi, cô gái nào đó thảm oán hận.

Hai chị em Tô Đậu và Thi Văn Hân cùng cố gắng trôi qua hai tiết sau đó, đến tiết thứ ba toán học thì không nhịn được nữa, yêu cầu đến phòng y tế. Trong lòng Thi Cánh Bác biết hậu quả của hai cô gái này bị trừng phạt tới hôm qua, hơi thương tiếc, nhưng ngoài miệng vẫn không bỏ qua cho người ta: “Đi đi, sau khi tan học đến phòng làm việc của tôi bổ sung bài học!”

“À...”

“Ặc...”

Thật sự không nên bắt nạt hai cô gái nhỏ bé như vậy!

Tô Đậu dùng ánh mắt hỏi Thi Văn Hân, tan học muốn ở lại học bù hay không? Thi Văn Hân liếc mắt, cùng dùng ánh mắt đáp lại: Không muốn! Cuối cùng hai người thống nhất không tới phòng y tế, một người khó khăn ngồi xuống, một người nằm úp sấp trên bàn học ngủ.

Tiết toán này, Tô Đậu không chăm chú nghe giảng mấy, như quân nhân đào ngũ, vì đau nhức trên mông làm cô không cách nào tập trung được, mỗi một lần Thi Cánh Bác đến trước bàn hai người, dùng ngón tay vô ý gõ nhẹ lên mặt bàn, hai người mới lấy lại chút tinh thần, chờ Thi Cánh Bác vừa đi, hai người lại rã rượi như đồng bunn nhào, đến nỗi nằm úp sấp trên bàn học.

Tô Đậu rất muốn nhấc tay chỉ vào người đàn ông trên bục giảng nói: Thầy Thi, em thật sự muốn đứng dậy nghe giảng bài, nhưng lời nói vừa đến bên miệng vội nuốt vào, vừa rồi không phải không có câu trả lời, cũng không bị phạt sao, tại sao phải đứng lên nghe giảng chứ? Đây không phải là muốn cho bạn cùng lớp chê cười ư? 45 phút cho một khóa bình thường mà nói thì hoàn toàn không đủ dùng, bây giờ 45 phút dài như vài thế kỷ vậy, lâu đến Tô Đậu muốn nhức đầu phát khóc.

“Phương trình này, ai muốn lên giải?”

Thi Cánh Bác nhìn xung quanh phòng học một vòng, cuối cùng ánh mắt rơi vào trên người Tô Đậu đang ngo ngoáy, rồi mới nói: “Bạn học Tô lên giải bài!”

“.....”

Tô Đậu quýnh quýng, cả tiết học cô đều không nghe giảng, bây giờ muốn cô lên giải bài, chẳng phải là muốn cô xấu mặt sao?

“Thầy.....”

“Đi lên!” Giọng điệu Thi Cánh Bác không cho phản đối, Tô Đậu chỉ có thể ngoan ngoãn kéo lê chân cô đi lên trên bục giảng, tay cầm phấn không biết bắt đầu từ đâu, cô cứ đứng im bất động, Thi Cánh Bác thừa dịp bạn cùng lớp đều đang giải bài tập, nói khẽ bên tai Tô Đậu: “Đợi đến tiết thứ 4 xin nghỉ đến phòng y tế, tôi chờ em ở chỗ cũ.”

Tô Đậu khẽ gật đầu, rồi mới bị Thi Cánh Bắc mời về chỗ ngồi, tìm bạn học khác lên giải bài tập.

Sau khi giải xong phương trình, Thi Cánh Bắc đứng trên bục giảng sử dụng một phương pháp giải đơn giản hơn giảng cho mọi người hiểu, cùng lúc đó tiếng chuông hết giờ vang lên, tiết toán này cũng kết thúc trọn vẹn, đương nhiên sau đó còn vài thủ tục, chính là sắp xếp mấy đề luyện thi cùng loại, còn hai bài luyện tập nữa.

“Thầy, hôm nay không phải kiểm tra nhỏ sao?” Một bạn học sinh nữ từ trên ghế đứng dậy, giọng cô ta không sắc bén, mềm mỏng nhỏ nhẹ, như gió xuân lướt nhẹ qua, lại trở thành trung tâm cho các bạn cùng lớp nhìn chăm chú.

Thi Cánh Bắc cười áy náy, nói: “Tôi hôm qua có chút việc cá nhân, tôi quên việc này rồi.” Bạn học trong lớp lập tức đẩy vạt đen, hết chỗ nói: “Thầy, việc cá nhân gì ạ? Có thể nói không?” Bạn học nữ trêu chọc hỏi. Thi Cánh Bắc nhướng cổ họng, nửa vui đùa nửa nghiêm túc nói: “Con gái của thầy không ngoan, dạy dỗ cô ấy một chút, cho nên đã quên chuyện kiểm tra nhỏ này.”

Mấy bạn học sinh nữ mến mộ thầy Thi thời gian qua, nghe tin nói thầy có con gái, tim hồng lập tức vỡ tan từng mảnh, hu hu... Thì ra thầy Thi có vợ rồi, các cô không còn hi vọng!

“Thầy Thi, con gái thầy bao nhiêu tuổi?” Bạn học nữ chưa chết tâm, tiếp tục đặt câu hỏi.

“18 tuổi!”

Nghe vậy, ngược lại mấy bạn học nữ hít một hơi tức giận, thầy Thi 17 tuổi đã kết hôn, lúc này thật sự không có hi vọng, hơn nữa thực nên chết tâm.

“Tan học!”

Thi Cánh Bắc dọn dẹp mấy cuốn giáo trình trên bàn học rồi đi nhanh ra khỏi lớp, trong nháy mắt phòng học trở thành điểm nóng sôi sục bàn luận chuyện hôn nhân của thầy Thi. Tô Đậu tròn tròn mắt, nhất thời không kịp phản ứng gì, mãi đến khi chuông vào học vang lên lần nữa, mới lấy lại tinh thần!

Tiết thứ 4 là tiết Anh văn, Tô Đậu xin phép cô Phương, nói người không khỏe muốn tới phòng y tế, cô Phương đi tới nhìn sắc mặt cô thật sự không tốt, liền chấp nhận lý do cho cô nghỉ. Khi cô giáo trở lại trên bục giảng, mắt sắc nhìn thấy Thi Văn Hân nằm úp sấp trên bàn học ngủ không dậy, đi tới khẽ đẩy vài cái, vẫn không thấy dấu hiệu cô tỉnh lại, tay chạm phải độ nóng khiến cô ta kinh ngạc nhảy dựng lên.

“Mau, mau đưa bạn học Thi đến phòng y tế, bạn ấy sốt rồi!”

Nghe vậy, vài học sinh nam đi lại ôm Thi Văn Hân đi về phía phòng y tế, Tô Đậu chân thấp chân cao chạy tới, trên đường đi cầm lấy bàn tay nóng ran dọa người, đáy lòng cầu nguyện Thi Văn Hân đừng xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn, sao cô không để ý tình hình Thi Văn Hân chứ? Tô Đậu tự trách mình không thôi, mấy người đi tới phòng y tế đặt Thi Văn Hân lên giường bệnh, giáo viên y tế lập tức đi lên kiểm tra, còn các nam sinh lùi ra ngoài cửa, Tô Đậu vì sợ, lo lắng, cô rút điện thoại ra gọi cho chú hai, nói rõ tình hình cho đối phương rồi cúp máy, yên lặng chờ chú hai tới.

Vài phút sau, Thi Cánh Bắc chạy đến, hỏi tình hình, giáo viên y tế nói: “May đưa tới đây nhanh, tôi truyền nước cho cô ấy, hạ sốt nghỉ ngơi một chút sẽ không sao đâu.” Nghe giáo viên y tế nói không nguy hiểm đến tính mạng, Tô Đậu lập tức thở phào một hơi.

“Thầy, em ở lại cùng Thi Văn Hân nhé?”

“Ừ, bạn ấy tỉnh báo tôi biết một tiếng.”

“Dạ.”

Tô Đậu ngồi bên giường nhìn Thi Văn Hân sốt cao đỏ bừng mặt lần qua lần lại, trong lòng thầm chửi chú Đường hung ác quá. Sau khi Thi Cánh Bắc báo mấy bạn học sinh nam trở về phòng học, anh trở lại bên cạnh Tô Đậu, vỗ nhẹ bờ vai cô an ủi nói: “Gần đây thân thể Văn Hân rất khỏe, chút dầy vò nhỏ nhả có thể vượt qua được.”

“Chú hai, chú Đường quá xấu, chắc chắn đêm qua Thi Văn Hân bị chú Đường dày vò đến phát sốt.”

“....”

Thi Cánh Bắc hết chỗ nói, hơn nữa sắc mặt có vẻ hơi xấu hổ, vội rời khỏi phòng y tế rút điện thoại gọi vào dãy số của người nào đó, sau khi đối phương nghe máy, Thi Cánh Bắc liền nói như chém: “Tôi hôm qua cậu làm gì với Thi Văn Hân?”

“Cô ấy xảy ra chuyện gì?”

“Phát sốt rồi, bây giờ đang truyền nước.”

Nghe vậy, đối phương im lặng một lúc, rồi vẫn nói qua loa chuyện tối hôm qua một lần, Thi Cánh Bắc hết nói nổi cháu mình. Vì tránh trừng phạt trốn trong phòng tắm, còn tắm bằng nước lạnh, chờ lúc chú Đường lỗi được cô ra cô đã dội nước lạnh hơn một giờ, không lạnh đến phát sốt mới là lạ!

“Bây giờ tôi qua đó, xin cho cô ấy nghỉ nửa buổi chiều.”

“Ừ.”

Hai người cùng cúp máy, Thi Cánh Bức trở lại phòng y tế, vỗ vai Tô Đậu nói: “Em ở đây đợi chú Đường tới thì lại báo tin cho tôi.”

“Dạ!”

Thi Cánh Bức rời khỏi phòng y tế, sau đó vội trở về phòng giáo viên, Tô Đậu đợi ở phòng y tế cho đến lúc Đường Dật Sâm chạy tới, cùng lúc đó vừa chuyền nước xong, giáo viên y tế đưa một ít thuốc cho Đường Dật Sâm mang về để Thi Vân Hân uống. Tô Đậu nhìn bóng dáng cao lớn ôm Thi Vân Hân vẫn còn đang ngủ rời khỏi phòng y tế, mới gửi tin tức cho chú hai Thi.

Chú hai Thi bảo Tô Đậu không cần về lớp học, chờ anh ở chỗ cũ vài phút, Tô Đậu dựa vào tin nhắn đi tới chỗ cũ trước, ở sân tennis của trường, cô nhìn thấy huấn luyện viên Thạch ăn đậu hũ của chú hai, anh ta đang cầm tay dạy học sinh nữ lực độ đánh tennis, cái người này không phải là quý đáng ghét nam nữ đều ăn đấy chứ?

Tô Đậu nghĩ tới khả năng này, sắc mặt thoáng chốc bị dọa trắng bệch, hu hu... Thật ác quá! Không được, chú hai không thể để cho loại người này nhúng chàm được!

Tô Đậu đứng ở chỗ cũ chờ gần mười phút, Thi Cánh Bức mang theo hai hộp cơm khoai thai đi tới, nhìn thấy bóng dáng cao lớn Tô Đậu điên cuồng nhào tới, bàn tay nhỏ bé cầm vật áo chú hai Thi, nói: “Chú hai, huấn luyện viên tennis kia còn quấy rầy chú hay không?”

“Sao hỏi như vậy?” Cuối cùng cô bé này cũng sợ rồi, lo lắng sự an nguy của anh đứng không?

“Cháu vừa nhìn thấy hân ta đang dạy học sinh nữ, cháu sợ hân nam nữ ăn sạch!” Đối mặt với chú hai Thi, cách nói chuyện của Tô Đậu càng ngày càng thẳng thắn, không e dè.

“...”

Khóe miệng Thi Cánh Bức hơi co quắp, vì cảm thấy không nói nên lời với suy nghĩ của cô bé này, bàn tay gõ trên trán cô một cái: “Ăn cơm đi!”

“Chú hai, người ta thật sự sợ hân cọ hết học sinh nữ lại đến cọ chú, chú không biết là hân rất đáng ghét sao?” Chú hai không tới trường lúc đang dạy bài, Tô Đậu còn chưa biết được huấn luyện viên Thạch kia là người đáng ghét, bây giờ chẳng những là người đáng ghét, mà còn là một sắc lang phạm mười tội nặng nhất, hơn nữa là loại nam nữ ăn sạch....!

“Ăn cơm!”

Thi Cánh Bức gấp một miếng đùi gà nhét vào miệng Tô Đậu, miệng bị nhét đùi gà vẫn a ư nói như cũ, có phải anh dùng sai cách? Đáng lẽ nên trực tiếp hôn để che cái miệng nhỏ nhắn lải nhải này lại.

Tô Đậu nhai đùi gà sau đó nuốt xuống, lại lẩm nhẩm nói, cuối cùng Thi Cánh Bức dứt khoát hôn để che cái miệng lải nhải lại, trong nháy mắt tiếng nói bị nuốt trôi, mùi lấy hương vị thơm ngọt ngào, dục vọng lại sống dậy vừa mạnh vừa nhanh, gần như đoạt hết lý trí của Thi Cánh Bức, mỗi một lần chạm vào miệng nhỏ này, dục vọng lập tức không thể cứu vãn.

“Đậu Đậu!” Tô Đậu bị hút gần như hết đường khí nghẹn đỏ cả mặt, lúc Thi Cánh Bức tiếc nuốt lùi ra kéo theo một sợi chỉ bạc, tinh thần thăng hoa, tạo thành một hình ảnh tuyệt vời, mê người.

Cái miệng nhỏ nhắn tìm được tự do, Tô Đậu thở từng ngậm từng ngậm, con ngươi mờ mịt mù mờ, làn da dưới cổ nhiễm màu hồng nhạt, khiến dục vọng Thi Cánh Bức vừa đè nén lại tăng lên, giọng ảm ức: “Đậu Đậu, đề nghị kia, có phải em đã quên không?” Thân thể nhỏ bé của Tô Đậu chấn động, cô cho rằng chú hai không đề cập tới thì còn có thể giả vờ không nói tới chuyện này, thì ra chú hai còn nhớ, hu hu... Cô phải chịu sao?

“Chú hai, cái kia... Buổi tối thực hiện nhé?” Chú hai sẽ không muốn cô bây giờ chứ?

“Được! Ăn cơm!” Sau khi Thi Cánh Bức đạt được ý đồ, vì dời đi sự chú ý nâng hộp cơm lên ăn, Tô Đậu miếng có miếng không ăn cơm, tâm tư đã bay tới tần phương nào, buổi tối ư, cầu mong đừng đến nhanh vậy.

Cách chương trình học buổi còn còn có hơn nửa giờ, hai người có thể thân mật thêm một lát, nhưng điện thoại của Thi Cánh Bức lại vang lên hai tin nhắn, thì ra là thầy Hà nhắn tới, hỏi anh có hứng thú đánh một trận bóng rổ hay không, thầy ấy đang ở sân bóng với học trò. Thi Cánh Bức cất điện thoại vào túi áo, hỏi: “Có muốn đi tới sân bóng không?”

“Gi ạ?” Bây giờ Tô Đậu ăn no chỉ muốn ngủ, không muốn vận động!

“Đầu bóng rổ!”

“Dạ!”

Hai người rời khỏi chỗ cũ đi tới sân bóng, xa xa nhìn thấy các thầy đang vận động gân cốt, bên kia là mấy học trò cấp thấp và cấp cao, Tô Đậu càng đi tới trước càng nhìn thấy rõ có ba hotboy được cả trường công nhận, đương nhiên không phải Tô Đậu háo sắc, cô ham mê không phải là trai đẹp mà là kem, cho nên lúc nhìn thấy ba hotboy đều tụ tập chung một chỗ, Tô Đậu chẳng có chút động lòng, cô không hét lên như mấy bạn học kia, ngược lại dặt dặt tay chú hai Thi nói: “Chú hai, chú cố gắng lên!”

“Ừ!”

Vì Thi Căng Bác là người cuối cùng có mặt, nên anh đổi quần áo thể thao ra sân, huấn luyện viên Thạch đáng ghét kia làm trọng tài, tiếng còi vừa vang lên, đám học sinh bên kia bắt đầu đợt tấn công đầu tiên...

Bên ngoài sân dần dần người tụ tập càng đông, thực tế học sinh nữ nhiều nhất, đồng thời cũng chia làm vài phe, một phe cổ vũ thầy của mình, một phe cổ vũ ba hotboy, một đám đứng ở giữa xem kịch vui. Tô Đậu đương nhiên đứng về phía Thi Căng Bác, tiếng cổ vũ càng lúc càng lớn, trong đợt bóng đầu tiên, tổ giáo viên của Thi Căng Bác tiến công, vào liên tục năm quả, bên tổ học sinh vì có ba hotboy trấn giữ, cũng vào năm quả, hai bên trong nháy mắt ngang cơ. Đợt bóng thứ hai phát bóng chính là tổ giáo viên, thầy Hà phát bóng, vì thầy Hà cùng Thi Căng Bác từng thi đấu tennis nên hai người ăn ý mười phần, cho nên trong trận đấu bóng rổ này cũng dễ dàng không ít phần, đương nhiên những thầy khác cũng có phần tranh bóng, tổ thầy giáo thi đấu ăn nhịp cũng không tệ lắm.

Ngược lại tổ học sinh, vì có ba hotboy mạnh mẽ trấn giữ, thực lực không thua bất kỳ học sinh nào nhưng lại lỏng lẻo, chút ăn ý nhỏ nhoi cũng không có, trượt không ít điểm. Trận cuối cùng một cầu ba phần thắng, sau khi Thi Căng Bác đoạt được bóng, nhìn trước nhìn sau đều bị quân địch bao vây, nếu như không chuyển bóng cho mấy thầy khác, thì chỉ có thể bị bao vây mãi, còn không có cơ hội phản công, Thi Căng Bác anh sao có thể làm như vậy?

Bọn họ là một tập thể, tin mình đồng thời cũng phải tin đồng đội, bằng không trận đấu bóng này chẳng có chút ý nghĩa nào!

Lúc bị vây quanh, bóng không rời tay nhưng nhắm phương hướng chuyển bóng, lúc này chuyển bóng không phải là thầy Hà mà là một thầy giáo khác, sau khi thầy đó được Thi Căng Bác chuyển bóng tới, tăng tốc chạy về phía sân địch, một cú nhảy, bóng cùng bay vào....

Hết chương 43

Bạn đang đọc truyện *Cô Vợ Ngọt Ngào Của Tổng Giám Đốc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 44: Sau trận bóng rổ

Edit: Ngọc Hân – Diễn đàn

Cả sân bóng, gồm tất cả mọi người vào khoảnh khắc này giống như bị điểm huyết, không thể động đậy, khi quả bóng phát ra tiếng bộp đạt được ba điểm, trong nháy mắt không khí như ngừng trôi, đồng thời tuyên bố trận đấu bóng này đã hoàn toàn kết thúc!

“Cảm ơn các thầy chỉ giáo!”

Đội học trò thua, oán trách vẫn thuộc về thầy Hường, cố ý tổ chức trận đấu bóng rổ giữa giáo viên và học sinh này, nhưng thật ra là có ý đồ khác. Huấn luyện viên phụ trách câu lạc bộ bóng rổ hắng giọng, nói: “Tại sao tôi phải chọn hôm nay tổ chức trận đấu bóng này?”

“Mời huấn luyện viên nói!”

“Chúng ta coi trọng là đoàn kết, tin tưởng, hôm nay mời các thầy tới tham gia trận đấu này không phải để bọn họ khiến các cậu ra sức, tôi muốn các cậu phải đoàn kết với đồng đội mình, tin tưởng, thời gian cách trận các cậu không xa, huấn luyện viên không muốn các cậu là một chậu cát, xốc lại 12 nghìn lần tinh thần cho tôi, đoàn kết lại, để giáo viên bọn tôi tự hào về các cậu!”

“.....”

“.....”

“Một đồng bần nhão vĩnh viễn không đỡ nổi bần nhão, không có sự ăn ý, không có sự tin tưởng, không có đoàn kết, chỉ biết dựa vào người khác giành điểm vậy mục đích đồng đội dùng làm gì? Hôm nay có ba hotboy trấn giữ thì thế nào, còn không phải thất bại thảm hại à, mọi mặt đều thua, tiếp tục giữ lại câu lạc bộ bóng rổ chỉ còn mất mặt xấu hổ.”

Bên ngoài sân, một giọng nói sắc bén truyền tới từ đám người, nói không chút nể tình nào, chủ nhân của giọng nói đang đứng trên sân bóng, đám người bên ngoài sân ai cũng hít một hơi lạnh, Tô Đậu nhìn thẳng vào nữ sinh có dung khí đáng khen, đồng thời trong lòng cũng đổ mồ hôi lạnh thay cô ta, cô bé này sao to gan lớn mật nói ra mấy lời như vậy? Cô ta không sợ bị đội học sinh bao vây tấn công à?

“Cậu có tư cách gì nói chúng tôi?” Một nam sinh tiến lên, khiêu khích nói: “Cậu có gan như vậy, đấu một mình đi!”

“Đấu một mình?” Nữ sinh cười lạnh một tiếng, nói tiếp: “Tôi không đấu một mình với phé vật vô dụng!”

Phé vật vô dụng, cậu ta là phé vật vô dụng?

“Phé vật? Tôi muốn cậu nhìn rõ ràng, đội chúng tôi không phải là phé vật!” Đi ra nói chuyện là một trong ba hotboy, giống như khiêu chiến vừa giống

như tuyên bố, cậu ta chuyển hướng sang huấn luyện viên Lữ, nói yêu cầu: “Huấn luyện viên, chúng tôi muốn đấu một trận!”

“Được!”

Nhìn qua giáo viên và học sinh trong sân, lúc này đội học sinh ý chí chiến đấu ngẩng cao, phía sau bọn họ có một ngọn lửa rừng rực thiêu đốt, đội học sinh có thể chuyển bại thành thắng, thay đổi bùn nhão, phá bỏ danh xưng phế vật sao?

Lúc tiếng còi bắt đầu trận đấu bóng rổ thứ hai vang lên, thầy Hà phát quả cầu đầu tiên, cùng lúc đó nữ sinh châm ngòi khiêu khích kia ra khỏi sân bóng, biến mất trong đám người. Tô Đậu men theo hướng đó đi tới, mắt thấy bạn học nữ này muốn rời đi, bước nhanh đi tới đồng thời nghe thấy bạn học nữ khác bên cạnh nói: “Sao cậu phải làm như vậy? Không sợ bị mấy bạn học nữ khác vây đánh sao?”

“Cậu hiểu mà!” Bạn học nữ kia cười yếu ớt, khí thế đứng trong sân bóng vừa rồi trong nháy mắt biến mất một nửa, hiện giờ làm người ta có cảm giác ngược lại quả đúng là đáng vẻ người đẹp đau bệnh, Tô Đậu len lút đi tới, lắng nghe cuộc nói chuyện giữa cô gái và bạn học kia.

Haizzz, người đẹp tóc dài thờ dài nói: “Cậu nhất định phải dùng cách như vậy để muốn cậu ta nhớ cậu sao?” Thầm mèn ba năm, cuối cùng biến thành xa cách, chẳng lẽ chưa từng thử qua để chuyện này nở hoa kết trái sao?

“Cậu ta sẽ không nhớ tới!” Một cô gái rất bình thường, bệnh nặng triền miên, ai sẽ nhớ tới một người sắp chết chứ?

Tô Đậu càng nghe mảy nhíu càng chặt, ánh mắt chạm vào tình hình trong sân thì vẫn vô cùng thâm trầm như lúc nãy, đội giáo viên được 25 điểm, đội học sinh được 15 điểm, cách nhau 10 điểm, cũng sắp hết thời gian, chẳng lẽ đội học sinh lại phải thua sao?

Lúc này tiếng còi tạm dừng vang lên, hai bên nghỉ ngơi đồng thời nghĩ biện pháp tấn công; vì trận đấu này rất nhiều học sinh không về lớp để học, ngược lại vây xem càng lúc càng nhiều, còn say sưa thảo luận tiến triển trận đấu, nhìn điểm hai bên chênh lệch xa, một nửa học sinh đảo ngũ, cho rằng trận đấu thứ hai đội học trò cũng sẽ thất bại. Còn một nửa học sinh thì tin chắc đội học sinh sẽ chuyển bại thành thắng, nhất là bị một bạn học nữ chế nhạo là phế vật, thật sự nếu không vùng lên thì mặt mũi để đâu? Còn lại một số học sinh không ủng hộ bên nào, dùng tâm tình xem cuộc vui quan sát toàn bộ trận đấu.

Bạn học có vẻ bệnh đau đứng im một góc! Dưới tán cây, thu hết tình hình trận đấu vào trong mắt, tiếng còi báo hiệu hiệp đấu sau vang lên, phát quả bóng đầu tiên vẫn là đội giáo viên. Lúc này đối lại là Thi Cảng Bắc phát bóng, Tô Đậu hẳn là nên giãn cổ họng ra cổ vũ chú hai, nhưng miệng há hốc mà không phát ra tiếng được, trong đầu vừa lúc hiện lên một hình ảnh, cô chạy nhanh lên phía trước, khi cổ phát ra tiếng cổ vũ lần nữa thì chú hai phát quả bóng vào trong lưới đối thủ, đoạt được 3 điểm, trong nháy mắt toàn trường xôn xao, nhìn lại điểm hai bên đạt được, điểm lại cách càng xa.

Tiếng bạn học thảo luận nổ tung, bên này lên bên kia xuống, có mấy giọng nói mỉa mai, nói có ba hotboy trấn giữ thì sao chứ, trình độ cũng chỉ như thế mà thôi. Đội học sinh xứng danh vô dụng, hoàn toàn đi sau, không có khả năng chuyển bại thành thắng trong vòng một ngày, trận đấu bóng này vốn không cần xem tiếp, đội học sinh đầu mấy trận đều thua, đội học sinh thật sự thất bại sao? Thật sự thất bại sao?

Nghe giọng mỉa mai bốn phương tám hướng truyền tới, khinh bỉ đội học sinh, Tô Đậu không nhịn được, cuối cùng há miệng hô to: “Đội học sinh xóc lại 12 ngàn lần tinh thần, cố gắng lên!”

“.....”

“.....”

Vì tiếng động viên của Tô Đậu, trong nháy mắt xung quanh im ắng, ai cũng nhìn Tô Đậu như quái vật. Trong sân, đội giáo viên đang dẫn bóng tấn công, đội học sinh sững sờ dừng phòng thủ, đội giáo viên nhân cơ hội này ném bóng vào lưới quân địch, lại một lần nữa đạt được 3 điểm, trận này đội học sinh thật sự thua, trong đáy lòng mỗi học trò đều thâm nghĩ như vậy.

Dưới con mắt sắc sảo của Tô Đậu, mặc dù trận đấu bóng này đội giáo viên có cơ hội, mà vì mình động viên khiến bọn họ thua ba điểm, nhưng cô tin kế tiếp đội học trò nhất định sẽ lấy lại điểm, chuyển bại thành thắng!

“Một khi các cậu đã tạo thành một đội, phải tin tưởng đồng đội, hiệp sau các cậu nhất định có thể chuyển bại thành thắng, cố lên!”

“Cố lên!”

“Cố lên!”

“Đội học sinh, cố lên!”

Tiếng cổ vũ lại một lần nữa vang lên toàn trường, kích thích ý chí chiến đấu của đội học sinh, Thi Cảng Bắc tìm kiếm vị trí của Tô Đậu, quảng cho cô ánh mắt khen ngợi, như nói: Cô bé, em làm rất khá!

Đến cuối trận, đội học sinh thắng sao? Điểm kéo lên sao? Hay là lại bị đội giáo viên thắng lần nữa..

Đội giáo viên đạt được 48 điểm, đội học sinh đạt được 40 điểm, cuối cùng điểm hai đội kéo gần lại, mắt thấy thời gian từng giây từng phút trôi qua, chỉ có một ít thời gian, mà không biết đồng đội nào chuyển bóng sang cho cậu học trò bị bạn học nữ kia gọi là phế vật, đội giáo viên đánh gong kim cậu học trò đó cả trước lẫn sau, khiến cậu ta không cách nào dẫn bóng.

Thời gian vô tình như thuốc độc, còn lại 30 giây, bên ngoài sân tất cả tiếng hò hét đã dừng lại, chỉ còn Tô Đậu chưa từ bỏ ý định, vẫn hò hét cổ vũ đội học sinh y như cũ: “Chuyển bóng, đừng để đội giáo viên có cơ hội, cậu phải tin tưởng đồng đội mình!” Cậu học trò kia nghe tiếng Tô Đậu hét, nhưng cậu ta bị đội giáo viên vây quanh mình, bóng lại trên tay mình, sao có thể chuyển bóng đi được?

Trong tình trạng giằng co này, cậu học trò này phải tự mình ném bóng, hoặc là bị đội giáo viên đoạt bóng! Dưới tán cây, bạn học nữ kia lại một lần xuất hiện trong đám người, cô ta nói với cậu học trò bị vây đánh gọn kìm: “Tĩnh táo lại, nghĩ lại chiến thuật ném bóng khi còn bé!” Đầu óc như bị cây đao vô hình bổ dọc, một hình ảnh hiện lên trong đầu bạn trai kia, trong nháy mắt tất cả đều rõ mồn một, bạn học nam cười tà đẹp mắt, trong nháy mắt bóng trong tay lao ra, đội giáo viên dòi mục tiêu. Thi Càng Bắc cong môi cười, khen tốt lắm, một đồng đội khác tiếp được bóng, chạy về phía sân quần vợt, không có giáo viên vây quanh bạn học nam kia đã chạy về phía sân quần vợt, trong nháy mắt bóng bay về phía trước như một đường cung, bạn học nam kia đón được bóng, rồi nhanh nhẹn nhảy lên, quăng bóng vào trong lưới địch. ...

3 giây cuối cùng còn lại của 30 giây, đám người bên ngoài sân giống như bị kích thích, đôi mắt trông ngóng nhìn bóng không ngừng chuyển động xung quanh vành lưới, lúc mọi người ngừng hít thở, còn một giây cuối cùng thì có tiếng bóng lọt vào trong lưới, trong nháy mắt nổi lên làn sóng xôn xao. Mặc dù điểm không đuổi kịp, mặc dù đội giáo viên vẫn thắng, nhưng trong hiệp đấu thứ hai thật tuyệt vời, bạn học nam bị đồng đội mình ôm lấy, rồi ném lên trên.

Hai trận đấu tranh cao thấp liên tục bọn họ đều thua, nhưng bọn họ không ngại, vì trong trận đấu này bọn họ học được rất nhiều từ những gì đã bỏ qua trước đó, sau này mỗi cuộc tranh tài bọn họ đều đánh rất tốt!

“Cảm ơn các thầy đã dạy!”

“Chúng ta cần phải cố gắng, đón tiếp thi đấu hữu nghị của trường trung học Lincoln!” Huấn luyện viên Lữ hét to nói.

“Dạ!”

Đội học sinh cùng đồng thanh, còn bạn học nam kia tìm bạn học nữ xinh đẹp trong đám đông, nhưng đã không thấy bóng dáng bạn học nữ bên ngoài sân nữa. Tô Đậu cũng không biết bạn học nữ kia rời đi khi nào, nhưng cô tin bạn học đó đi không xa, vẫn đứng im trong góc nào đó nhìn chàng trai trong trái tim mình.

“Tại sao lại cổ vũ cho đội học sinh?” Thi Càng Bắc không biết đi đến bên cạnh Tô Đậu từ lúc nào, lúc này trong sân đám người đã thưa thớt, chỉ lác đác tốp năm tốp ba sóng vai bước qua.

Tô Đậu lấy lại tinh thần, cười nói: “Nếu cháu không cổ vũ cho đội học sinh, bọn họ thất bại mất mặt.”

“Thế diện thua trận không quan trọng, quan trọng phải biết đoàn kết, tin tưởng đồng đội!”

Đúng vậy, một chi đoàn không thể thiếu sự đoàn kết, thiếu tin tưởng, kỹ thuật ném bóng có lợi hại cũng sẽ như chậu cát, như vậy mỗi trận đấu sau này sao có sự đột phá, xông lên nữa?

“Cháu đây.... Tin tưởng có thể nở hoa kết trái!” Tô Đậu cười gian nói.

Khỏe miệng Thi Càng Bắc hơi co giật, cảm giác hành động kia của cô bé như che giấu gì đó, kéo thân thể đang xoay người chạy trở về, nói: “Bây giờ em chẳng những phải tin nở hoa kết trái, càng phải tin tôi muốn đóa hoa này kết trái trên cúc hoa của em.”

“Có ý gì?” Sao nghe huyền bí vậy?

“Ý là chú hai đói bụng, muốn ăn cơm, ăn hết trái cây nở trên cúc hoa em!” Mập mờ thổi khí bên tai Tô Đậu, ngứa ngáy khiến Tô Đậu thất thần, đồng thời hai má đỏ ửng, “Đồng ý không?”

“... Đồng ý!” Tô Đậu chần chờ một lúc, lập lại nói: “Cháu nguyện ý!”

Tất nhiên sau đó hai người thân mật hôn nhẹ, nhưng một ánh mắt mang theo phần nộ trực tiếp bắn thẳng vào bóng dáng trong ngực Thi Càng Bắc, như đã thú khát máu, chăm chú nhìn thẳng con mồi. ...

Mất thấy thời gian từng phút từng giây trôi qua, chuông vào tiết đang vang dồn dập, Tô Đậu nôn nóng khó có thể yên lòng, trong lòng kiên định như thế, nhưng khi sắp đối mặt, vẫn có áp lực vô hình ép cô thở không nổi. Hu hu. ... Tại sao chú hai không quên hết đi chứ!

Tô Đậu rất không biết phải trái, vào lúc đó chỉ có nghĩ đến phần lùi, hiện giờ ai tới cứu cô đây?

Dường như ông trời nghe được tiếng lòng cô, điện thoại báo có tin nhắn tới, nhìn tên trên màn hình, Tô Đậu gần như ngã ngồi xuống ghế. Xem tiếp nội dung, sự hoảng sợ được vỗ về, chú hai gửi tin nói đón ở đầu đường, muốn cô cùng về nhà họ Thi ăn cơm, bữa cơm nay nuốt trôi sao?

Ngược lại Tô Đậu không có tư vị gì, ăn bữa cơm thôi mà, thời gian qua ông nội Thi đối xử với cô như cháu gái ruột, ăn một bữa cơm với ông cụ là chuyện thường tình. Nhưng lúc này ông nội Thi lại muốn cùng chú hai trở về, thật sự ăn bữa cơm đơn giản thôi sao, bên trong không có gì mờ ám chứ? Tình hình này thật sự ứng với câu tục ngữ: Sóng trước chưa dừng sóng sau lại tới!

Chờ ở đầu đường vài phút, Tô Đậu ngồi lên xe, lúc cài dây an toàn hỏi: “Chú hai, sao phải về bên kia ăn cơm?”

Không có chuyện quan trọng chú hai sẽ không bước vào cửa nhà kia nửa bước, chuyện này xem ra có gì đó mờ ám, Tô Đậu thường không nghĩ quá sâu xa, động vật đơn bào như cô không thể nào tiếp nhận chuyện phức tạp.

“Mệnh lệnh của ông ta!”

“...”

Tô Đậu hết chỗ nói, cũng không ý kiến gì, chỉ cần nơi có chú hai, cô sẽ rất yên tâm!

Hết chương 44

Bạn đang đọc truyện *Cô Vợ Ngọt Ngào Của Tổng Giám Đốc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 45: Về nhà

Edit: Ngọc Hân – diễn đàn

Xe chạy khoảng 40 phút, cuối cùng cũng tới nhà họ Thi ở giữa sườn núi Dương Minh Sơn, Thi Cánh Bác dừng xe rồi nắm bàn tay nhỏ bé của Tô Đậu đi vào ngôi nhà lộng lẫy, phòng khách rộng lớn có ông cụ Thi, mấy chú bác thím ngồi hai bên cạnh, dường như đang lựa chọn gì đó, rất hào hứng thảo luận.

“Cậu hai, cậu đã về, ông cụ đang chờ cậu trong phòng khách!” Ông quản gia đi tới cung kính nói.

Thi Cánh Bác dẫn Tô Đậu đi vào phòng, tiếng nói chuyện càng lúc càng gần, một người thím nói: “Thưa ông, nhìn xem tấm này, tiểu thư thị trưởng thành phố, vào được phòng bếp ra được phòng khách, là đối tượng rất tốt, môn đăng hộ đối, xứng với nhà chúng ta.”

“Thưa ông, tấm này cũng không tồi, con cháu dòng họ Hạ thị, cô bé này lớn lên xinh xắn động lòng người, đứng bên cạnh Cánh Bác tuyệt đối càng nổi bật, mặc dù hơi nhỏ tuổi, nhưng hoàn toàn không có vấn đề gì.” Một người thím khác mở miệng nói.

Bây giờ Thi Cánh Bác đã 30 tuổi, hiện quan tâm đến chuyện chung thân đại sự của anh, có phải hơi trễ?

Tô Đậu nghe hai người thím của nhà họ Thi nói chuyện, trong nháy mắt mặt trắng không còn chút máu, bữa cơm này quả nhiên có chuyện mờ ám, dùng chuyện ăn cơm để xem mắt. Tô Đậu nắm chặt tay chú hai, dùng ánh mắt thể hiện muốn về nhà, Thi Cánh Bác cong môi cười: “Sợ?” Lúc này Thi Cánh Bác vẫn còn có tâm tư trêu đùa Tô Đậu, hiện tại Tô Đậu đương nhiên hoảng sợ, nếu như chú hai muốn xem mắt cô gái khác, vậy cô làm sao đây?

“Chú hai, không ăn bữa cơm này nữa, chúng ta về nhà được không?” Khuôn mặt trái xoan của Tô Đậu đã xụ xuống, gần như sắp rơi nước mắt.

Thi Cánh Bác nhéo khẽ mũi Tô Đậu, trấn an nói: “Cũng đã tới, ăn cơm xong rồi về, hay là em không thể chờ đợi muốn thực hiện đề nghị kia?” Câu cuối cùng tiếp tục trêu đùa trái tim hoảng loạn của Tô Đậu. Hu hu... Đã đến nước này rồi mà chú hai còn lấy cô làm niềm vui, thật không nên bắt nạt người ta như vậy!

“Thật sự ăn cơm xong rồi đi về sao?”

“Đúng!”

“Được, bây giờ chúng ta đi ăn!”

Thi Cánh Bác hết ý kiến, khóe miệng hơi co giật, rồi mới để Tô Đậu kéo đi vào phòng ăn, Thi Cánh Bác nói với bác quản gia: “Ăn cơm đi!”

Trên bàn cơm, bầu không khí khiến người ta hít thở không thông quanh quẩn, ngồi ở vị trí chủ chốt là ông cụ Thi với sắc mặt luôn âm trầm khó coi, chú bác thím ngồi trái phải hai bên, còn có mấy anh chị em gái hiếm khi về nhà họ Thi. Tô Đậu cũng không xa lạ gì với bọn họ, nhưng bữa cơm này thiếu Văn Hân. Dưới bàn cơm, Tô Đậu kéo ống tay áo Thi Cánh Bác, nói cho anh biết không khí này thật sự rất quý quái, hu hu... Cô muốn về nhà, kiểu ăn cơm của đại gia tộc này không thích hợp với động vật đơn bào như cô, thật sự quá khủng khiếp!

Thi Cánh Bác mở to mắt, tựa ở thành ghế, hai tay ôm ngực, bộ dạng thờ ơ mở miệng: “Nói đi, bảo con về không phải đơn giản chỉ ăn cơm như thế này chứ?”

Câu nói này phá vỡ cục diện bế tắc, mọi người cùng đồng lòng thở phào nhẹ nhõm, vẻ mặt không còn căng thẳng như lúc nãy, có người thím lên tiếng mở miệng trả lời, “Cánh Bác, là như vậy, ông cụ không để ý đến chuyện chung thân đại sự của chú là ông ấy không đúng, bây giờ ông cụ muốn mấy người chúng tôi làm mai mối, chú... Nhìn xem mấy người này có hợp ý chú không?” Người thím bị đẩy ra nói liền một mạch, nhưng nói đến cuối cùng khi nhìn thấy sắc mặt lạnh lùng của Thi Cánh Bác thì bắt đầu cà lăm.

“Bây giờ mới nhớ tới chuyện chung thân đại sự của tôi, có ích không?” Rất lâu... Lâu như cả một thế kỷ, cuối cùng Thi Cánh Bác lần nữa mở miệng

vàng, giọng điệu châm chọc. “Mặc dù mưu kế của ba hơi hiểm, nhưng con không ngu ngốc, ba tìm vai người thám làm mai cho con, để con ở rể nhà các cô ấy, Đậu Đậu thuộc về nhà họ Thi, đây xem như trận đánh vang dội, từ trước tới giờ ba luôn xem nhẹ năng lực của đứa con riêng này!” Thi Cánh Bác anh không phải là phế vật vô dụng, ông ta bàn tính chuyện gì, anh đều một rõ hai ràng!

“Con cũng đã biết rồi, người quang minh chính đại không nói vòng vo, ta muốn con buông tay!” Âm mưu bị nhìn thấu, ông Thi không còn gì để quanh co lòng vòng.

“Không có khả năng!”

Thi Cánh Bác kiên quyết, cuối cùng đã chọc giận ông Thi, “Đừng rượu mời không uống mà uống rượu phạt!”

Anh cười lạnh một tiếng: “Con không ngại ly rượu phạt này!” Lúc dắt tay Tô Đậu rời khỏi nhà ăn, Thi Cánh Bác còn nói: “Đừng nên dùng quyền thế chèn ép con, bây giờ nhà họ Thi đã không còn phong độ như ngày xưa nữa rồi.” Muốn anh ở rể đã thể hiện rõ tất cả, bây giờ bên ngoài nhà họ Thi không còn như trước, bên trong cũng không bằng lúc trước, Thi Cánh Bác không muốn giúp nhà họ Thi lấy lại cảnh huy hoàng ngày xưa.

“Cánh Bác, dừng bước!” Một người khá lớn tuổi lên tiếng giữ chân anh: “Vào phòng khách nói chuyện!”

Thi Cánh Bác không cho Tô Đậu rời khỏi bên cạnh mình, bây giờ Tô Đậu cũng cần chú hai Thi, hai người nắm ngón tay đan chặt nhau, cảm thụ nhiệt độ lẫn nhau, trong lòng mới có thể yên tâm. Đến phòng khách, bác kia đi thẳng vào vấn đề hỏi: “Cậu cũng biết đúng không?” Thi Cánh Bác không trả lời, chờ bác kia nói tiếp: “Nhà họ Thi chẳng có đứa tham gia chính trị, năng lực kinh doanh cũng không bằng cậu, mặc dù cậu tồn tại ở nhà họ Thi với thân phận con riêng, ba cậu cũng không đối xử với cậu như con ruột, nhưng máu chảy trong người cậu là máu của nhà họ Thi, dù ông ấy không đúng thì cậu vẫn là con của ông ấy, tục ngữ có câu: Đừng quên ơn ba mẹ, cậu giúp đỡ cái nhà này một chút đi.”

Hay cho câu on ba mẹ, on ba mẹ là không thể quên, nhưng anh đã làm hết trách nhiệm của một người con, anh cũng đã trả hết nợ, bằng không sao bây giờ nhà họ Thi còn có thể tiếp tục ở trên sườn núi xa hoa như thế này?

“Bác hai, cháu giúp được đã giúp hết, bằng không sao bây giờ mấy người vẫn còn có thể tiếp tục ở trên ngọn núi xinh đẹp này?”

Bác hai âm thầm thở dài, đúng vậy, Cánh Bác đã giúp nhà bọn họ rồi, ông còn muốn thế nào nữa đây? “Nói cho ông ấy biết, trước khi nhà họ Thi tuyên bố phá sản thì bán công ty cho người này, đây là danh thiếp của anh ta, bác bảo ông ta suy nghĩ cho thật kỹ, tiếp tục giữ Thi thị không có lợi nhuận ngược lại còn bị hao tổn, đây không phải là phong cách của ông ấy.” Thi Cánh Bác đưa danh thiếp tận tay bác hai, rồi mới ôm Tô Đậu lòng đầy nghi ngờ kéo rời đi.

Chú hai nói Thi thị sụp đổ, thật sự sụp đổ sao?

Trên xe, lúc Thi Cánh Bác khởi động động cơ, bàn tay anh được một bàn tay nhỏ bé trắng nõn úp lên, nụ cười ngọt ngào đập vào mắt, như vô tình an ủi: “Về nhà!”

“Ừ!” Thi Cánh Bác hôn khẽ lên môi Tô Đậu, rồi mới khởi động máy, nghênh ngang rời đi.

Lúc về đến nhà, Tô Đậu biết rõ mình sẽ gặp chuyện gì, đã trải qua chuyện hôm nay, cô quyết định cho chú hai! Hai người vừa vào cửa, Thi Cánh Bác đề Tô Đậu lên cánh cửa, Tô Đậu còn chưa phản ứng kịp, môi mềm của cô đã bị hôn, lưỡi dài xâm nhập vào trong khoang miệng, kéo lưỡi cô ra triển miên trên đầu, với kỹ thuật hôn vẫn không lưu loát như trước, Tô Đậu không cách nào chịu được cuồng phong cướp đoạt của chú hai Thi, cô không kịp thở chỉ có thể né tránh chú hai Thi xâm nhập.

“Chú hai, dừng...”

Sợ chỉ bực bị kéo ra, hình thành không khí tình sắc vô cùng hấp dẫn bao xung quanh hai người, con người híp lại, mê hoặc tâm trí người ta. Thi Cánh Bác ôm lấy Tô Đậu tiến vào phòng ngủ, thả cô xuống giường, vuốt ve gò má đỏ ửng, giọng khàn khàn, vô cùng trầm thấp nói: “Cô bé, đêm nay, chú hai không cách nào nhịn được nữa, có thể chứ?”

Tô Đậu ngưng ngưng khẽ gật đầu, khuôn mặt đỏ bừng như lửa đốt chín mọng như trứng tằm, ấp ửng hỏi: “Đề nghị kia có phải là...” Hu hu... Cảm thấy vô cùng khó xử, chú hai có thể nghĩ cô là sắc nữ hay không, cứ nghĩ về đề nghị đó; Tô Đậu vẫn rất tò mò với lời đề nghị kia, vì là nữ sinh nên cô không có ý định nói ra, bây giờ có xúc động muốn đào hố chôn mình.

“Muốn thử?”

“Có thể không?” Tô Đậu mở to đôi mắt ngây thơ, đáng yêu nói.

“Ừ!”

Thi Cánh Bác kéo Tô Đậu đi, hai người vào phòng tắm tắm rửa, khi trở lại phòng ngủ, thân trên trần truồng, thân dưới dùng khăn tắm vây quanh. Tô Đậu mặc bộ đồ ngủ ren màu đen bảo thủ nhưng không che mất đường cong cơ thể, cô áo hình chữ V, phong cảnh bên trong như ẩn như hiện.

Tô Đậu ngồi xổm xuống giữa hai chân Thi Cánh Bác, luống cuống kèm bất an: “Chú hai, cháu phải làm thế nào?”

Thi Cánh Bác nắm bàn tay nhỏ bé của Tô Đậu, dẫn dắt cô sờ vào nguồn nhiệt nóng rực, cách khăn tắm Tô Đậu vẫn dễ dàng cảm nhận được chỗ đó như một cây gậy sắt, nó lại còn tản ra dòng nhiệt nóng rực: “Chú hai, cháu...” Tay Thi Cánh Bác phủ lên lưng Tô Đậu, chuyển động cao thấp theo cô,

cách khăn tắm không thể gây cảm giác quá thoải mái cho Thi Cánh Bấc, giọng nói nặng nề mà mỉa như trên thiên đàng. Tô Đậu nghi ngờ, cô nhẹ nhàng kéo khăn ra, một cây gậy sắt thô to đập vào mắt, khiến Tô Đậu tò mò hoảng sợ, và hành động bước tiếp theo.

“Nó...” Tô Đậu khó khăn mở miệng, đồng thời nuốt nước miếng, hu hu... Chỗ đó của chú hai lớn quá, cái này muốn cô phải làm thế nào...

“Đừng để bộ dạng nó hù sợ, nếu muốn hôn nó, đầu tiên phải liếm nó, giống như liếm kem vậy!” Giọng Thi Cánh Bấc từ trên đỉnh đầu truyền tới, nghĩ đến tư vị tuyệt vời khi ăn kem, Tô Đậu thông thả cúi xuống, lè lưỡi ra nhẹ nhàng liếm, Thi Cánh Bấc khẽ rên một tiếng, cổ vũ nói: “Đúng, chính là như vậy, cô bé, làm rất tuyệt!”

Tô Đậu giống như nữ sinh được nhận phần thưởng, dần dần hăng say liếm mát, cây gậy sắt trần trụi ra vào trong miệng ngọt ngào, một luồng sóng khoái cảm ập vào trong lòng Thi Cánh Bấc, lúc Tô Đậu mệt mỏi muốn dừng lại, bàn tay anh giữ chặt đầu cô: “Đừng ngừng, làm lại một lúc...”

Về mặt cay đắng, sau một hồi Tô Đậu ra sức, cây gậy lớn nóng bỏng cũng phun trào, Tô Đậu đỏ bừng mặt quay lưng lại, xoa miệng môi như, sau khi Thi Cánh Bấc được phát tiết, quay người Tô Đậu lại, “Mệt không?”

“Không, hơi đau.” Tô Đậu nói ra cảm thụ của mình, Thi Cánh Bấc cưng chiều véo nhẹ mũi cô, nói: “Ngủ đi!”

“Dạ!” Tô Đậu nằm gọn trong ngực chú hai Thi, rất nhanh chìm vào giấc mộng, nhìn về mặt ngủ yên ổn bên cạnh, người đàn ông bên cạnh nhìn khổ...

Sáng sớm, ngoài cửa sổ vang lên một loạt tiếng chim hót, giống như đang mở buổi hòa nhạc vậy, đồng thời tạo thành tiếng chuông báo thức; Tô Đậu mở đôi mắt nhấp nhem mơ ngủ, bên kia giường đã không còn chú hai Thi, nhưng cảm xúc ấm áp gần như vẫn còn, chắc mới rời giường chưa lâu; Tô Đậu đi về phía cửa sổ, chào hỏi mấy chú chim ngoài kia rồi mới chậm chậm đi vào phòng tắm, nhanh chóng đánh răng rửa mặt thay quần áo, động tác quả là làm liền một mạch, sử dụng chưa tới mười phút.

Ra phòng ngủ, Tô Đậu vui vẻ vào phòng ăn, chủ động giúp bung đồ ăn sáng, một đêm ngủ ngon nên tâm tình người ta cũng rất tốt, thi Cánh Bấc như bị cuốn hút, huyết sáo, bữa ăn này chẳng những làm người ta có cảm giác ấm áp, mà còn khiến người ta cảm nhận được hạnh phúc của nó, quá ngọt ngào.

Ăn xong bữa sáng, hai người cùng đi ra cửa, Thi Cánh Bấc vẫn lén thả Tô Đậu ở đầu đường gần trường học, cô đi trên đường nhỏ rợp bóng cây, từng cơn gió nhẹ thổi lướt qua, nghịch ngợm thổi tung mái tóc xinh đẹp của Tô Đậu; có chiếc lá phong rơi xuống trên đường nhỏ, Tô Đậu tìm mấy lá kẹp vào trong sách học, dùng để làm kẹp đánh dấu.

“Đậu Đậu!”

Một tiếng gọi ồ ồ và tiếng bước chân chạy tới, Tô Đậu quay người lại nhìn về phía Thi Vân Hân đang đi về phía mình, lập tức nở nụ cười ngây thơ ngọt ngào.

“Đang làm gì đấy?”

“Nhặt lá phong làm kẹp đánh dấu, cậu không biết mùi nó rất dễ chịu sao?”

“Dễ chịu cái cọng lông, thôi chết đi được!” Thi Vân Hân ghét bỏ nói: “Tớ thấy cậu thoải mái quá nhỉ, còn 3 phút, còn không chạy?”

À, ba phút? Tô Đậu choáng váng, lập tức chạy nhanh đồng thời la hét: “Đợi tớ một chút!”

Hai người trước sau vào phòng học, cái môn còn chưa chạm ghế giáo viên kéo cửa đi vào, khâu điểm danh thành khâu giới thiệu, giáo viên nhìn về phía cửa ra vào nói: “Bạn học, mời vào!” Một nữ sinh kéo cửa đi vào, đứng bên cạnh giáo viên, mọi người im lặng một lúc, qua vài giây sau chuyển thành ồn ào, nam sinh kích động, nữ sinh khinh thường.

Hết chương 45

Bạn đang đọc truyện *Cô Vợ Ngọt Ngào Của Tổng Giám Đốc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.